

Sư Tôn, Đồ Nhi Không Bao Giờ Sai

Contents

Sư Tôn, Đồ Nhi Không Bao Giờ Sai	1
1. Chương 1: Nhận Đồ Đệ	1
2. Chương 2: Nuôi Dưỡng	5
3. Chương 3: Đệ Tử Gặp Chuyện	7
4. Chương 4: Phục Hồi Trí Nhớ	10
5. Chương 5: Dạy Đồ	13
6. Chương 6: Nhịp Tim	16
7. Chương 7: Về Yêu Giới	19
8. Chương 8: Đệ Tử Lại Gặp Chuyện	21
9. Chương 9: Độc Tử Mạn La	24
10. Chương 10: Di Hạ Phạm Thượng	27
11. Chương 11: Tham Lang Trận	30
12. Chương 12: Ghen Tuông	33
13. Chương 13: Là Do Người Ép Ta	36
14. Chương 14: Giận Hờn	40
15. Chương 15: Bầy Tình	42
16. Chương 16: Xuân Tiêu Nhất Khắc	45
17. Chương 17: Phá Trận	48
18. Chương 18: Thụ Hình	51
19. Chương 19: Bên Nhau	55

Sư Tôn, Đồ Nhi Không Bao Giờ Sai

Giới thiệu

Thể Loại: đam mỹ, sư đồ luyện, nhất thụ nhất công, phúc hắc bá đạo công x lạnh lùng ôn nhu thụ Vào khoảng không gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-ton-do-nhi-khong-bao-gio-sai>

1. Chương 1: Nhận Đồ Đệ

Bốn trăm năm trước, thần yêu hai giới đại chiến một trận long trời lở đất, gió mây vần vũ, ngày đêm đảo lộn. Không ai biết cuộc chiến ấy đã trải qua bao lâu, nhưng đến khi hai giới cạn kiệt sức lực, bắt buộc phải dừng lại giữa chừng thì tử thương vô số, máu chảy thành sông. Chiến Thần của thần giới Đông Duệ bị thất lạc hồn phách, chìm vào cơn hôn mê dai dẳng. Thái tử của yêu giới Lăng Ca đứt đoạn kinh mạch, thập tử nhất sinh. Vì cứu mạng đứa con trai duy nhất, Yêu Đế Lăng Diệt hy sinh toàn bộ pháp lực giúp Lăng Ca tái tạo một cơ thể mới nhưng bản thân lại rơi vào tình trạng kiệt quệ trầm trọng. Trước khi chết, ông truyền ngôi Yêu Đế cho Lăng Ca, đồng thời để lại mười hai nữ tử sĩ trung thành gọi chung là Vô Ảnh Sĩ

phò tá y. Thế nhưng, ngày Lăng Ca mở mắt tỉnh lại, y hoàn toàn mất sạch trí nhớ, sau đó lưu lạc nhân gian. Người đứng đầu của Vô Ảnh Sứ Liễm Cơ Cơ che giấu chuyện Lăng Ca mất tích, âm thầm cùng những Vô Ảnh Sứ khác chia nhau tìm kiếm tung tích y.

Bốn trăm năm sau, Chiến Thần Đông Duệ vẫn không khôi phục ý thức. Bọn thân của Đông Duệ Thượng Sinh Tinh Quân đến tìm Thiên Đế cùng thương lượng đổi sách. Thiên Đế ngẫm nghĩ thật lâu rồi nói: “Không phải không có cách, chỉ là cách này có nói ra cùng bằng thừa. Khi trời đất vừa mới tạo dựng, ở vùng biển phía Bắc Cửu Trùng Thiên nở ra một đóa sen xanh, còn ở ngọn núi phía Nam lại mọc lên một cây trúc tím. Đó là chân thân của hai vị đế quân từng một thời cai quản trời đất. Người ở phía Bắc gọi là Tịnh Đế Tang Hoa, người ở phía Nam gọi là Nhu Đế Tử Khư. Sau khi trời đất ổn định, tam giới thần—yêu—nhân phân chia rạch ròi lãnh thổ, hai vị đế quân rút lui và từ đó không quản đến chuyện của tam giới nữa. Nhu Đế Tử Khư không rõ tung tích ra sao, nhưng Tịnh Đế Tang Hoa hiện đang sống ở vùng biển nơi ngài ấy sinh ra, gọi là Tịnh Thương Hải. Chỉ cần ngài ấy đồng ý giúp đỡ, Đông Duệ có lẽ vẫn còn hy vọng.”

“Vì Đông Duệ, dù cơ hội có mỏng manh thế nào chúng ta cũng phải thử.” Thượng Sinh tâm ý đã quyết, Thiên Đế cũng không tiện ngăn cản. Ngài phái một đoàn người hộ tống Thượng Sinh mang Đông Duệ đến Tịnh Thương Hải.

Ba tháng sau, tại một tòa biệt viện nằm đối diện với Tịnh Thương Hải, Thượng Sinh và những thần tướng đi theo y thành khẩn quỳ gối trước cửa cầu xin chủ nhân của biệt viện cứu chữa cho Đông Duệ. Họ đã quỳ ở đây hơn một tháng, từng ném trải những đợt gió tuyết lạnh lẽo thấu nhập xương cốt nhưng cánh cửa đang khép chặt vẫn không hề lung lay. Trên lầu cao có màn trướng che phủ, Tang Hoa xoa nhẹ quanh thái dương, bờ môi mỏng nhếch lên rồi hạ xuống, mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ mà chính hắn đang bị dồn vào thế khó. Bất chợt, hắn đứng lên, ngoại bào trắng tinh như tuyết, dài chạm tận đất vang lên tiếng sột soạt khá khó chịu, cho thấy tâm tình của hắn cũng chẳng tốt đẹp là bao.

“Không đánh nữa!” Hắn thốt lên.

Ti Mệnh Tinh Quân chống tay ngay cạnh bàn cờ: “Tang Hoa, tính khí của ngươi thật xấu.”

Tang Hoa hơi khom người, chống nạnh một tay, tay kia chỉ vào bàn cờ miệt thị: “Ta nói này, không trùng hợp đến mức lần nào chơi cờ ngươi cũng thắng. Nhất định là có gian lận.”

“Ăn gian chính là ngươi. Thua rồi liền nghỉ, chẳng có khí phách gì cả.”

Ti Mệnh còn muốn nói tiếp nhưng Thượng Sinh và những thần tướng ở bên ngoài lại cầu xin ầm ĩ khiến Ti Mệnh không nhớ muốn nói gì.

“Đám người kia cũng phiền phức thật, chi bằng ngươi ra giúp họ để họ rời khỏi cho nhanh.”

“Ta đã nói không xen vào chuyện của tam giới nữa, một chuyện cũng không xen. Nếu lần này ta cứu Đông Duệ, giống như là mở sẵn tiền lệ cho họ, về sau có ai bị thương hoặc sắp chết gì cũng sẽ đến tìm ta, thế thì một chết ta được.”

“Nhưng Đông Duệ là vì chúng sinh mà thành ra như vậy. Nếu ngươi không cứu, e rằng những người khác ở Cửu Trùng Thiên sẽ có ý nghĩ bất kính với ngươi.”

“Chúng sinh trong mắt của một vị đế quân như ta không chỉ có thần nhân hai giới mà còn bao gồm cả yêu giới. Bọn họ ngu dốt tự đánh nhau rồi tự bị thương, ta bên nào cũng không thể cứu, nếu không chính là thiên vị.”

“Tang Hoa ngươi dù là ngại biện vẫn luôn rất có đạo lý.” Ti Mệnh nhìn vào quyển sổ ghi mệnh cách của tam giới trên tay. Nó bỗng dưng phát sáng hắc là có điềm dị thường. Ti Mệnh mở ra xem thử, sau đó mồ hôi lạnh nhỏ đầy từ trán xuống.

“Sao thế?” Tang Hoa quan sát thần thái bất ổn của Ti Mệnh rồi hỏi.

“Tang Hoa!” Ti Mệnh ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi mắt có vài phần bi thương, vài phần ủy khuất. “Ngươi tài giỏi như thế, dù trời có sập thì ngươi vẫn sẽ chống lên được, phải không?”

Tang Hoa thực sự nghiêm túc suy nghĩ: “Chắc là vậy. Nếu ta chống không được thì lời tên Tử Khư ra chống thay. Ta không tin hy sinh hắn mà vẫn không chống nổi một bầu trời nhỏ nhoi. Nhưng sao ngươi hỏi

thế?”

Ti Mệnh đổ mồ hôi lạnh đợt nữa. Lần cuối cùng hắn gặp Nhu Đế Tử Khuê ít nhất cũng là chuyện của một ngàn năm về trước, mà câu cuối cùng vị đế quân này để lại chính là: “Nơi nào có Tang Hoa, nơi đó không có ta.” Lúc đầu, hắn còn thắc mắc tại sao Tử Khuê lại ăn nói tàn nhẫn đến vậy, giờ mới biết người tàn nhẫn nhất không phải là ngài ấy.

“À thì...ta chỉ thay người cảm khái một chút.” Ti Mệnh lau mồ hôi lạnh rồi đứng lên. “Những ngày sắp tới người hãy tự bảo trọng, tốt nhất đừng nên đi đâu, cũng đừng nên gặp ai.”

Tang Hoa cho rằng Ti Mệnh lại nổi cơn hồ đồ, chẳng để những lời ấy vào tai nói: “Đi mau, ta cũng chán nhìn thấy mặt người rồi.”

Ti Mệnh vừa đi, Tang Hoa liền cảm thấy buồn ngủ. Hắn ngủ một giấc thật dài. Lúc dậy thì Thương Sinh cùng đám thần tướng đã đi mất vì tuyệt vọng. Tang Hoa nhất thời vui vẻ, lấy mấy hũ rượu hoa lê tự tay ủ ra uống, uống xong không chịu nổi nóng bức trong người nên mang theo rượu đến Tâm Nguyệt Trì cởi áo ngâm mình. Mảnh trăng chiếu rọi trên cao, soi xuống mặt hồ một màu trắng trắng tựa như khói tỏa lung linh. Tang Hoa đang rất hài lòng với ý cảnh hiện tại, đột nhiên cảm thấy dưới chân có thứ gì động đậy, lại rất thô ráp mò từ cổ chân lên quần vào đùi hắn.

Tang Hoa không dao động, rút nhanh trường bào mặc vào người rồi lặn xuống đáy hồ xem xét. Thứ đang quần vào chân hắn là đuôi của một con giao long màu đen. Giao long có hình thù giống hệt rồng nhưng không sừng. Chúng không có khả năng bay qua Cửu Trùng Thiên tiến nhập thần giới, vĩnh viễn chỉ có thể bay lượn bên dưới, sống thấp kém nơi ao hồ nhỏ, bị đánh đồng chung với tộc dân của yêu giới. Con giao long trước mặt Tang Hoa đang cuộn thân run rẩy bầy, vết thương chằng chịt khắp nơi. Đôi mắt đỏ mọng nước mệt mỏi hướng về hắn, thỉnh thoảng dấy lên vài phần lo lắng, dường như sợ rằng hắn sẽ giết nó.

Tang Hoa xòe cả hai bàn tay ra trước giao long, biểu thị rằng hắn không mang theo bất cứ vũ khí gì: “Đừng sợ! Ta sẽ không tổn hại người!”

Giao long chớp mắt, chậm rãi rút đuôi ra khỏi người hắn. Hắn bơi lại gần nó, nó giơ chân lên đe dọa không cho hắn tiến gần. Hắn mỉm cười cầm lấy chân nó, hành động vừa nhanh vừa dứt khoát, chẳng kịp cho nó cơ hội phản kháng.

“Ngoan, để ta xem vết thương của người.”

Tang Hoa dùng tay còn lại sờ vào những chỗ giao long bị thương, rót linh lực của bản thân chữa trị cho nó. Giao long nhìn hắn không chớp mắt, có tia sáng ấm áp len lỏi vào giữa đôi đồng tử ngại ngùng. Một lát sau, những vết thương ngoài da đều được chữa lành. Giao long gượng dậy đứng trên bốn chân, vẫn chầm chầm nhìn hắn không di chuyển. Hắn xoa xoa đầu nó, nói: “Chúng ta cùng lên.”

Tang Hoa bơi lên trước, tóc của hắn thác loạn rũ ra trên vai áo. Hắn không quan tâm đến vẻ bề ngoài, cầm lấy hũ rượu hoa lê đặt gần bờ nốc một hơi cạn sạch. Hắn vừa tiêu tốn không ít linh lực, cũng nên tự bồi bổ cho bản thân một chút. Giao long vút qua làn nước trong suốt bay lên. Nó bay cao đến mức sắp vượt qua ngọn núi cao nhất của Tịnh Thương Hải thì lại bay về, quần thành vòng tròn quanh người Tang Hoa, đầu rũ xuống cọ cọ lên vai hắn, mắt sáng lên, như thể muốn cảm tạ hắn.

“Ngẩng đầu lên, ta có vài câu muốn hỏi người.”

Giao long nuốt tiếc rời vai hắn, giữ đầu ở vị trí đối diện ngoan ngoãn chờ nghe hắn hỏi.

“Người từ đâu đến?”

Giao long lắc đầu.

“Tại sao lại đến đây?”

Giao long lại lắc đầu.

Tang Hoa cau mặt: “Tính khí ta không tốt, người cái gì cũng không biết sẽ khiến ta nổi giận.”

Giao long bất đắc dĩ nói, giọng nam tính trầm ấm nhưng lại có chút bối rối: “Ta thật sự không biết. Ta ở nhân giới bị đánh đập và xua đuổi, không có nơi để về. Ta rất mệt và đói, cứ chạy mãi cho đến lúc kiệt sức thì rớt xuống đây.”

“Ta trông bộ dạng người không phải trẻ con mới lớn, lại để cho đám người ở nhân giới đánh đập đến nỗi này, thật sự làm mất mặt yêu giới. Ta buồn thay cho Yêu Đế của người.”

Giao long tiu ngủi cụp đầu xuống giả chết. Tang Hoa dí tay vào trán nó nâng mặt lên: “Thế người tên gì?”

“Ta cũng không biết.”

“Vậy sau này người định đi về đâu?”

Giao long lắc đầu.

“Ngoài lắc đầu và bảo không biết, hình như người chẳng biết gì cả.” Tang Hoa kết luận.

Giao long gật đầu, lỗ mũi phồng lên. Tang Hoa thực sự rất hiểu nó.

Tang Hoa nghĩ nghĩ, một ngày như mọi ngày, một năm như mọi năm hẳn đều quá sức rảnh rỗi. Trước kia, Ti Mệnh từng gợi ý hẳn nên nhận một đệ tử, đích thân dạy dỗ, có vậy mới khiến thời gian trôi qua đỡ buồn tẻ hơn. Huống hồ, Tử Khuru cũng có đệ tử, còn là chân thân phượng hoàng cao quý, nếu hẳn không có ai thì sẽ rất thua kém. Hẳn rất chân thành tiếp thu, bèn đi dạo một vòng quanh tam giới, biển lớn biển nhỏ gì cũng lướt mắt qua nhưng không tìm nổi một ai vừa ý. Con giao long này nhìn cũng không tệ, gân cốt cứng cáp, chỉ mỗi tội hơi ngốc, mà ngốc có thể từ từ cải thiện được. Nếu hẳn nhận nó làm đệ tử, giúp nó vượt qua kiếp nạn mỗi 500 năm một lần của giao tộc thành công, khẳng định nó sẽ mọc sừng hóa chân long. Đây là điều hiển nhiên rất vẻ vang và đáng tự hào với một con giao long như nó, bởi vì từ thuở trời đất khai sinh tới nay cũng chưa từng có giao long nào được xếp tên vào hàng ngũ thần giới. Còn riêng với hẳn, khiến cho Tử Khuru tức điên lên vì ganh tị chính là thú vui. Phượng hoàng thì đã sao, chân long từ giao long biến thành thậm chí còn mạnh hơn cả một chân long bẩm sinh. Đồ đệ phượng hoàng của Tử Khuru chỉ đáng nằm dưới vuốt đồ đệ chân long của hẳn.

“Vậy người hãy ở lại đây, ta nuôi người. Người gọi ta một tiếng sư tôn là được.”

Giao long chớp chớp mắt. Tang Hoa nhấn mạnh thêm: “Ta sẽ nuôi người trở thành kẻ mạnh, để không bao giờ có ai dám ức hiếp người nữa. Nguyện ý không?”

Giao long hớn hở nét mặt: “Ta nguyện ý.”

Tang Hoa lại suy nghĩ: “Người cần có một cái tên cho ta gọi. Người toàn thân đen nhánh, bay lượn tự tại như gió, vậy gọi là Hắc Phong đi.” Hẳn nhìn quanh quẩn trên người, lúc ra ngoài không mang theo thứ gì ngoại trừ mấy hủ rượu, nhưng lễ vật gặp mặt đồ nhi đương nhiên không thể thiếu. Hẳn tháo chiếc nhẫn ở ngón giữa ra ấn vào giữa trán Hắc Phong, từ đấy tạo thành hình ngọn lửa kiêu diễm đỏ rực.

“Chiếc nhẫn này sẽ giúp người che giấu toàn bộ yêu khí trên người, từ nay có thể thuận tiện đi đến bất cứ đâu mà không sợ thân phận yêu tộc bại lộ. Nó vẫn còn công dụng khác nhưng ta rất lười giải thích. Người nên tự tìm hiểu. Giờ thì theo ta về nhà thôi.”

Tang Hoa mỉm cười. Hẳn vừa đi vừa nghĩ làm sao để nuôi tốt một con giao long, vậy nên đi rất chậm. Hắc Phong rất muốn đồng hành cùng hẳn, nhưng nó bay chậm cách mấy thì một vòng bay cũng ngốn mất vài chục dặm, cuối cùng nghĩ bay nằm dài xuống đất lết lết theo hẳn. Tang Hoa nghĩ xong mới chú ý xung quanh, giật mình khi thấy Hắc Phong đang trườn bò như rắn thì vô cùng mất mặt. Hẳn giẫm lên thân nó mấy cái, quát: “Bay lên! Sau này bất luận người làm việc gì, làm mất mặt yêu giới chẳng sao, nhưng làm mất mặt vì sư thì vì sư sẽ chẻ đôi người ra, rút gân giao đem nướng chín. Người nghe rõ không?”

Hắc Phong gật đầu, sợ hãi bay lên. Tang Hoa nhắm hướng biệt viện của hẳn, chỉ tay nói: “Kia là Triều Hải Cư. Từ đây nó chính là nhà của người.”

2. Chương 2: Nuôi Dưỡng

Tang Hoa đang ngủ thì bị thứ gì đó ngo ngoáy quanh mặt nên khó chịu mở mắt ra nhìn. Hóa ra đó là râu giao của tên đệ tử hắc vừa nhận. Bởi vì thân hình y quá to lớn, đi đứng gì cũng rất phiền hà. Hắn đã cố tình chọn căn phòng rộng nhất của Triều Hải Cư ném y vào mới may mắn gọi là vừa đủ. Không hiểu sao giờ y lại mon men vào phòng hắn, còn gối đầu lên giường hắn, thân và đuôi cồng kềnh thì nằm trên mặt sàn, chặn kín cả lối ra vào của cửa lớn.

Tang Hoa giơ chân, muốn đá con giao long ngốc nghếch này lăn xuống giường, bất ngờ thân giao long cục cựa, biến thành hình người. Hiện ra trước đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc của Tang Hoa là một mỹ thiếu niên y phục đồ rực như lửa, khoác ngoại bào đen tuyền thêu họa tiết bằng chỉ vàng. Y dung mạo như hoa, cao quý lãnh diễm, khiến cho người khác vừa nhìn đã choáng ngợp tâm hồn, nhưng cũng có phần sợ hãi không lý do. Đặc biệt là dấu ấn do chiếc nhẫn của Tang Hoa để lại nằm ngay mi tâm y, vô tình đã giúp y tôn lên vẻ đẹp bá khí ngút trời. Chiếc nhẫn này không phải là vật tầm thường mà hắn có thể tùy ý ném đại cho bất cứ ai. Trên trời dưới đất chỉ có mỗi hai chiếc, một trong tay hắn, còn lại trong tay Tử Khư. Đó là tín vật bất khả ly thân chứng tỏ thân phận đế quân của họ.

Tang Hoa thu chân lại, đá một sinh vật đẹp dễ như thế này thật là phí phạm. Nhưng hắn vừa thu chân, Hắc Phong lại biến đổi thành con giao long xấu xí. Tang Hoa chợt hiểu ra một điều. Hắc Phong không chỉ bị ngoại thương, mà còn tổn hại đến căn cơ bên trong, vậy nên không có đủ sức mạnh duy trì hình người.

Trời vừa sáng, Hắc Phong bị Tang Hoa đập mấy cái vào thân đánh thức. Y uể oải bò lại chỗ Tang Hoa đang ngồi, cất tiếng gọi thật dễ nghe: “Sư tôn!”

Tang Hoa đổ từ trong túi nhỏ ra tay một nắm hạt kim kê. Ở Tịnh Thương Hải, thứ quanh năm không bao giờ thiếu chính là linh khí. Những gốc cây ngọn cỏ sinh trưởng ở nơi khác bị gọi là tầm thường nhưng hề sinh trưởng tại đây đều được ca ngợi là kì hoa dị thảo hiếm có vô song. Hạt kim kê được tách ra từ trái kim kê, mà mỗi mười năm trên một cây mới nở một hoa, sinh một trái. Tang Hoa cho rằng đây là thứ thần dược tốt nhất để chữa trị căn cơ cho Hắc Phong. Hắn chìa tay về phía Hắc Phong, nói: “Ăn đi.”

Hắc Phong ăn giống như là gió lốc, đảo lưỡi một cái là quét sạch đám hạt trên tay Tang Hoa cho vào bụng. Tang Hoa không hài lòng giục mạnh râu Hắc Phong trừng phạt. Hắc Phong đau đến nhảy nhồm, hai mắt long lanh mọng nước.

“Vi sư không bảo người nuốt mà là ăn. Mỗi lần ăn một hạt, phải nhai thật kỹ thì mới có hiệu quả.”

Tang Hoa đổ ra một nắm khác. Hắc Phong ủy khuất nhìn từng hạt nhỏ, đưa mồm chúi vào tay hắn chậm rãi ăn. Nhiều lần cọ xát như thế khiến cho Tang Hoa nhột, không nhịn được mà cười khúc khích. Cười xong lại thấy quá mất phong phạm sư tôn trước mặt đệ tử, bèn đành hắng rãi hạt từng hạt trên bàn bảo Hắc Phong tự mò đến mà ăn. Hắc Phong ăn được phân nửa bỗng dừng trợn mắt, giẫy dảnh dạch trên sàn rồi nằm xụi lơ. Tang Hoa cả kinh lại gần xem, thấy hơi thở vẫn còn nhưng gọi mãi Hắc Phong không tỉnh lại.

Tang Hoa đứng cứng đờ tại chỗ. Lúc trước Tử Khư nuôi đồ đệ phượng hoàng, tuy rằng cũng là lần đầu nuôi nhưng vẫn nuôi rất tốt thành một thiếu nữ vạn người mê, thì có lý gì hắn vừa nuôi giao long được một ngày lại khiến cho tính mạng của nó ngàn cân treo sợi tóc thế này? Hắn đi qua đi lại lẩm nhẩm tính toán, ngàn vạn lần cũng không thể để đồ đệ duy nhất xảy ra mệnh hệ gì.

“Phải rồi! Bắc Hải Long Vương!”

Tang Hoa chợt nghĩ ra một ý tưởng. Hắn đến trước biển hô hào đồng dục: “Lão già Long Vương mau ra đây cho ta!”

Lần đầu không thấy có phản ứng gì. Hắn bực dọc gọi thêm lần nữa thì Bắc Hải Long Vương cười sòng gập gáp đến, ngay cả mũi miện cũng đội lệch.

“Đế quân, ngài có chỉ sai bảo bản vương?”

Tang Hoa không dài dòng, kéo thẳng Bắc Hải Long Vương vào phòng hắn xem tình trạng của Hắc Phong. Xem một hồi, lão Long Vương kết luận: “Hắn vẫn còn hơi thở.”

Tang Hoa nổi nóng: “Cái này ta biết. Nói cái nào ta không biết đi.”

Lão Long Vương khó xử: “Đế quân, thần không phải giao long, không hiểu về giao long, càng quan trọng hơn là...thần không phải đại phu.”

Tang Hoa giận dữ đánh đầu lão: “Sao còn không mau gọi đại phu của long tộc bọn ngươi đến? Người đang cố tình kéo dài thời gian cho đồ đệ ta chết sao?”

Lão Long Vương chỉnh sửa lại mũ miện, vâng vâng dạ dạ đi ngay. lát sau, lão kéo đến một vị đại phu trung niên.

“Hồi bẩm đế quân, con giao long này bị trúng độc kim kê.”

Tang Hoa lơ ngơ: “Kim kê có độc sao?”

“Ở Tịnh Thương Hải này, đó là loại cây có linh lực mạnh nhất, và cũng là loại cây độc nhất, khi nhai nuốt thì kịch độc vô lường, khó tưởng tượng được.”

Tang Hoa chợt dạ: “Nói nhiều làm gì, mau giải độc cho y đi.”

Vị đại phu xin đi ra ngoài chuẩn bị thuốc, lát sau mang vào một chén thuốc nóng đỏ cho Hắc Phong uống. Sau một trận rửa ruột ối sạch kim kê ra, vị đại phu nói rằng Hắc Phong không đáng ngại nữa.

Tang Hoa nghĩ tháng ngày nuôi dưỡng đệ tử sau này, chưa chừng lại xảy ra chuyện tương tự do hắn không rành mấy thứ thuốc men, bèn chính thức bắt cóc vị đại phu này ở lại Triều Hải Cư. Lão Long Vương tuy uất ức nhưng chẳng dám hó hé gì.

Những ngày Hắc Phong hôn mê, Tang Hoa giao y lại cho đại phu chăm sóc, quyết định đi bắt vài con giao long già cả về hỏi cách nuôi nấng giao long. Đến lúc Hắc Phong tỉnh lại, hắn liền áp dụng ngay những bài học thu thập được. Giai đoạn một là phải trau chuốt vẻ bề ngoài.

Tang Hoa bảo đại phu chuẩn bị một thùng nước tắm pha sẵn thuốc giúp vẩy giao long cứng chắc rồi bảo Hắc Phong cuộn mình ngâm trong đó. Do thùng nước không chịu nổi trọng lượng của Hắc Phong, y vừa chui vào thì nó liền vỡ ra. Đại phu bèn chuẩn bị một thùng nước khác. Tang Hoa linh hoạt nghĩ ra cách mới. Hắn bảo Hắc Phong duỗi thẳng toàn thân, tự tay hắn sẽ nắm từng khúc thân một nhúng vào trong nước thuốc rồi lôi ra, cứ thế tiếp tục cho tới khi toàn thân đều được ngâm thuốc. Tang Hoa hì hục cả buổi vác lên vác xuống thân thể Hắc Phong, thoát trông rất vất vả, nhưng dưới góc nhìn của đại phu thì Hắc Phong xem chừng càng thêm khỏe hơn, chẳng khác nào một con cá chết đang bị băm vằm từng khúc.

Tắm xong, Tang Hoa lấy bột trân châu chà cho vẩy của Hắc Phong sáng bóng. Vị đại phu lắc đầu thương cảm thay cho Hắc Phong. Y vẫn phải duỗi thân nằm im thín thít, mặc cho Tang Hoa khi thì bên trái khi thì bên phải, xoay xoay chuyển chuyển đủ kiểu hành hạ.

Giai đoạn một kết thúc. Tang Hoa cực kỳ ưng ý ngắm nhìn Hắc Phong dường như lột xác hoàn toàn, từ một con giao long đen đui xấu xí trở thành một khối ngọc tuyệt tác tỏa sáng. Hắn càng nhìn càng thích, vui sướng ra mặt, thẳng tiến đến giai đoạn hai, bồi bổ.

Giao long tuy có hình thù giống rồng nhưng ăn uống lại hoàn toàn khác xa rồng. Rồng ăn chay nhưng giao long lại ăn mặn, chính là ăn những sinh vật nhỏ sống tại sông hồ. Tang Hoa cân nhắc đứng giữa phòng bếp. Hắn có thể bắt tôm cá đầy cả giỏ mang về cho Hắc Phong, nhưng tiếp theo thì sao? Y chắc chắn sẽ ngoạn sống hết chúng. Trong mắt của Tang Hoa, hành động đó cực kỳ mất thẩm mỹ. Huống hồ, nếu mai này trở lại hình người, chả lẽ bảo hắn phải nhìn một mỹ thiếu niên như vậy ngồi cắn tôm cá đang giãy, máu me nhầy nhụa sao? Không được! Tang Hoa thét lớn trong lòng. Làm đệ tử của hắn thì nhất định phải thanh nhã giống hắn. Do đó, hắn sục sôi ý chí mang số tôm cá nấu chín, trang trí hoa củ đẹp mắt rồi mới bưng lên cho Hắc Phong.

Hắc Phong lấp lánh hai mắt, lại một lần nữa như gió lốc thổi quét sạch cả đĩa, trực tiếp đưa thẳng đến dạ dày tiêu hóa nên chẳng biết ngon dở ra sao. Tang Hoa mặt đen còn hơn than, nắm hai râu giao giật cái bật nói: “Không được ăn uống cầu thả, phải từ từ thưởng thức.”

Hắn đi làm lại đĩa khác. Lần này, Hắc Phong nhẹ nhàng đưa lưỡi ra liếm liếm, nhép nhép, rồi thì mặt y đánh cụng lại.

“Sao thế!” Tang Hoa hỏi.

“Sư tôn, nhất định phải ăn sao? Ta sợ ăn rồi sẽ rụng hết vảy. Mặn quá!”

Tang Hoa nhìn đôi mắt thành thật của Hắc Phong, đoán chừng chắc hẳn lỡ tay, chữa ngượng nói: “Món này không phải sở trường của vi sư, để vi sư làm món khác.”

Một đĩa khác lại được bưng lên không lâu sau đó. Hắc Phong ném xong ho sặc sụa: “Vừa mặn vừa cay! Cá có khúc chín khúc sống.”

“Món này cũng không phải sở trường của vi sư.” Tang Hoa tiếp tục cứu chữa thanh danh rồi đi đổi nhanh đĩa khác. Lát sau, hắc tâm tâm huyết huyết mang món mới lên.

Đầu lưỡi của Hắc Phong đã tê cứng nên ngần ngại nhìn mà không dám ăn. Y đảo mắt nhìn Tang Hoa rồi nói: “Sư tôn thử đi.”

Tang Hoa nghĩ nghĩ, nếu hẳn không làm gương thì chắc con giao long này chẳng dám đụng đến nữa. Hắc tự tin cầm đĩa lên, nếm nếm, sau đó không kịp giữ phong độ mà ói thẳng ra đất vì quá tanh. Hắc Phong nhìn lên trời thảm thở phào. Y biết ngày là sẽ như thế.

“Món này cũng không phải sở trường của vi sư.” Tang Hoa lặp lại một cách bất lực. Hắc Phong nhìn hắc nghi ngờ: “Vậy món nào mới là sở trường của sư tôn?”

Tang Hoa day day thái dương: “Trước giờ vi sư chưa từng nấu ăn nên cũng chưa rõ vấn đề này lắm.”

Hắc Phong gục đầu cái rầm xuống mặt bàn.

Tang Hoa tin rằng chuyện nấu ăn chẳng thể làm khó hẳn, nhưng dù gì cũng cần có thời gian. Trước đó, Hắc Phong phải tính thế nào đây? Nửa đêm, hẳn ra biển gọi ầm tên Bắc Hải Long Vương đòi dâng nộp một đầu bếp. Sáng hôm sau, hẳn nghĩ kỹ rồi ra biển thêm lần nữa. Cả tòa biệt viện vắng ngắt của hẳn trước đây chỉ có một mình hẳn, không kể hầu người hạ cũng chẳng sao. Giờ có thêm một đệ tử, một đại phu, một đầu bếp, cũng cần phải có vài tên sai vặt để họ sử dụng khi cần. Tang Hoa chỉ yêu cầu mười người nhưng Bắc Hải Long Vương đã hào phóng tặng cả trăm người. Tang Hoa không thích ồn ào nên giữ một nửa, trả một nửa. Những nữ nô xinh đẹp được giao chăm sóc đệ tử hẳn, còn đám nam nô cường tráng thì giúp việc cho đại phu và đầu bếp.

Mặc dù Tang Hoa đã sắp xếp đầu đó rất rõ ràng, nhưng hễ đêm đến thì Hắc Phong lại bò vào giường hẳn ngủ. Hắc nghĩ nó chỉ là một con giao long, nghiêm khắc la mắng cũng tội nên nhắm mắt làm ngơ. Được vài hôm, có một ngày hẳn mở mắt thức dậy, con giao long cạnh bên lại biến thành hình người.

3. Chương 3: Đệ Tử Gặp Chuyện

Liêm Cơ Cơ phe phẩy quạt đứng trên đỉnh núi cao nhìn về Tịnh Thương Hải. Nàng cùng hai Vô Ảnh Sứ khác không dám đến quá gần Tịnh Thương Hải vì sợ bị Tang Hoa phát giác ra yêu khí. Vô Ảnh Sứ bên trái hỏi: “Giờ chúng ta phải làm sao đây? Không ngờ chủ thượng lại chạy đến Tịnh Thương Hải này. Kể cả khi chúng ta huy động toàn bộ binh lính yêu tộc tiến vào cũng chưa chắc cứu được ngài ấy ra.”

“Ngài ấy có lẽ không sao. Dù gì ngài ấy mới tái tạo cơ thể, yêu khí trên người cùng với pháp lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Vả lại, không có mấy người biết được khuôn mặt của ngài ấy. Tịnh Đế quanh năm ẩn cư nơi biển cả xa xôi, theo lý càng không thể biết.”

Vô Ảnh Sứ bên phải vẫn lo ngại: “Nhưng Tịnh Đế là người của thần giới, chỉ cần sơ suất một chút mạng của chủ thượng sẽ không giữ nổi. Chúng ta vẫn nên tìm cách vào đó càng sớm càng tốt.”

Liêm Cơ Cơ gấp quạt, bất mãn hỏi: “Làm sao vào? Người tưởng cái danh xưng Tịnh Đế kia chỉ để trang trí thôi sao? Ngay cả chủ thượng quá cố của chúng ta cũng không dám đắc tội ngài ấy, đừng nói chi mấy thuộc hạ thấp kém như chúng ta. Chờ Mị Nhi nghe ngóng tin tức về rồi nói tiếp.”

Liễm Cơ Cơ vừa dứt lời, đợi một lúc liền có con chim xanh bay tới hóa thành hình dáng thiếu nữ hoạt bát. Nàng nhảy nhót lại chỗ Liễm Cơ Cơ nói: “Cơ tỷ, có tin từ đám binh tôm tướng cua của Bắc Hải truyền ra rằng Tịnh Đế đang thu nhận một con giao long làm đệ tử. Vùng này không phải là nơi giao long sinh sống, mười phần đã chắc chín con giao long đó là chủ thượng.”

Ánh mắt của Liễm Cơ Cơ sáng lên: “Đệ tử sao? Nếu thật vậy thì lần này chủ thượng gặp họa mà được phúc rồi. Ta chưa từng nghe nói Tịnh Đế có hứng thú nhận đệ tử bao giờ.”

Kể đang được phúc mà nàng nói tới đã ở trong hình dạng con người được bốn ngày. Mỗi đêm trong bốn ngày ấy y đều mò lên giường Tang Hoa nhưng bị Tang Hoa lạnh lùng đá xuống không cho ngủ chung như trước. Hắc Phong ngáp ngáp, giơ ngón tay thon thả lên để con bướm đang bay quanh đậu xuống. Vài nữ nô đi ngang nhìn thấy cảnh tượng đẹp mắt này đều bị hút hồn, đứng chôn chân xuống đất ngẩn nhìn. Một lúc sau, Tang Hoa đi ngang. Hắc nhìn đám nữ nô rồi nhìn Hắc Phong, nhớ lại đêm hôm kia vừa mở mắt ra đã thấy môi mắt Hắc Phong gần kề, cách hắc chỉ chừng một ngón tay thì không thoải mái chút nào. Ấy vậy mà tên đệ tử gan to bằng trời này còn đòi ngủ chung nữa, hắc đương nhiên phải dứt khoát cự tuyệt đến cùng.

Tang Hoa đi đến mái đình chỗ Hắc Phong ngồi ngáp ngẩn ngáp dài. Đám nữ nô thấy hắc thì không dám đứng lười biếng nữa mà rút nhanh đi làm việc. Hắc Phong lật đật đứng lên, gọi: “Sư tôn!”

Tang Hoa im lặng ngó Hắc Phong một lượt từ đầu đến chân. Đệ tử gì mà còn cao hơn cả sư tôn, vạm vỡ hơn cả sư tôn, giọng nói cũng có lực hơn cả sư tôn. Hắc bắt đầu chân chân chính chính suy ngẫm, không biết việc nhận một đệ tử như vậy là đúng hay sai. Tuy nhiên, mũi tên đã lỡ lấp vào cung, hắc chỉ còn biết cách phóng theo mũi tên đến cùng, không còn đường quay lại. Giai đoạn ba bắt đầu, rèn luyện thể lực.

“Theo vi sư, đi chọn một thứ vũ khí mà người thích.”

Tang Hoa dẫn Hắc Phong đến hậu hoa viên. Bắc Hải Long Vương đã đứng chờ sẵn cùng với một đàn binh tôm tướng cua. Mỗi tên cầm một loại vũ khí khác nhau.

Kiếm—vừa quơ vài đường đã cong vòng

Đao—vừa chém vào mặt sàn đã rạn nứt

Bổng—quá ngắn, chạm không tới mục tiêu ở xa

Thương—đủ dài nhưng cầm vướng víu

Song chùy—đeo lưng quá nặng, hình dáng thô kệch

Song giản—có các khía nhìn không thuận mắt

Song phủ—giống hệt tiều phu chặt củi

Hắc Phong đánh giá qua, tất cả đều không hài lòng. Tang Hoa nhìn đến Bắc Hải Long Vương, ánh mắt như thăm nói chỉ giúp một tiểu tử chọn vũ khí mà ông cũng làm không xong. Bắc Hải Long Vương oan uổng nói: “Đây đều là những vũ khí tốt nhất mà long cung của ta có. Chi bằng cho bản vương mạn phép hỏi một câu. Đệ tử của đế quân rốt cuộc là thích loại vũ khí như thế nào, có vậy bản vương cũng dễ dàng tìm hơn.”

“Một thứ vừa dài vừa mềm mại, cầm thuận tay một chút.” Hắc Phong đáp.

“Bản vương đã hiểu. Ngày mai bản vương sẽ đem tới.”

Bắc Hải Long Vương cáo lui. Tang Hoa chậm chậm uống hớp trà rồi đánh giá: “Thân hình người vừa dài vừa mềm rồi, còn cầm thứ eo lả như thế thì chẳng khác nào con gái.”

Hắc Phong đến ngồi cạnh Tang Hoa, cực kỳ hồn nhiên không phân biệt tôn ti đáp: “Đồ nhi cảm thấy thứ ấy sẽ hợp với mình. Sư tôn hãy tin tưởng đồ nhi.”

Tang Hoa nhích ra xa, do hắc chưa dạy qua phép tắc sư đồ với Hắc Phong nên tạm thời chưa thể trách Hắc Phong càn quấy.

“Chọn được vũ khí rồi thì bắt đầu học đến những cái khác. Thứ cần học còn rất nhiều.”

Hôm sau, Bắc Hải Long Vương đúng hẹn mang đến một sợi roi đỏ gọi là Xích Vũ, giới thiệu là do Tây Hải Long Vương dùng khối san hô lâu đời nhất của Tứ Hải tạo thành, toàn thân phát sáng, nóng ấm như lửa nhưng lại không thiêu đốt da thịt. Có điều, nếu bị sợi roi này quất trúng, gân mạch đứt đoạn, da thịt rách nát.

Hắc Phong vui mừng nhận lấy, lập tức đem roi đi thử nghiệm với mấy gốc cây tảng đá vô tội, sau đó chạy về báo với Tang Hoa là dùng rất thích. Tang Hoa đương nhiên không thể lấy không của Bắc Hải Long Vương, quà tặng cho đệ tử càng nên giải quyết rõ ràng, tránh rắc rối về sau. Hắc Phong tặng lại cho lão một cặp chim đầu người hát hay múa giỏi mà trước kia trộm được từ Tử Khư.

Hắc Phong vui chơi với Xích Vũ mấy ngày. Tang Hoa khóa kín cửa phòng chuyên tâm đọc sách, phân vân nên dạy cho Hắc Phong cái gì trước cái gì sau. Khi đã có quyết định, hắc đi tìm Hắc Phong, đúng lúc người hầu chạy đến báo Hắc Phong đang nổi điên. Y hóa thành hình dạng giao long, bay vòng hỗn loạn trên trời, mỗi nơi bay qua đều dùng móng vuốt cào phá cho đổ vỡ. Cuối cùng, do không chịu nổi nữa, y bất ngờ đâm sâu đầu xuống nóc phòng Tang Hoa và nằm quần quai ra đất kêu gào: “Sư tôn, đầu của đồ nhi đau quá! Rất đau!”

Tang Hoa chạy lại, một tay giữ chặt đầu Hắc Phong, một tay truyền linh lực vào cơ thể y. Độ hơn nửa giờ sau, Hắc Phong mới ngừng giãy giụa, thở nặng nề bên tai hắc nói: “Sư tôn, lúc này đồ nhi nghĩ rằng mình sẽ chết!”

“Ồ đồ! Có vi sư ở đây, dù ngũ lôi oanh đỉnh thì ngươi cũng không chết nổi. Vi sư sẽ tìm cách trị cho ngươi.”

“Sư tôn là tốt nhất!” Hắc Phong nhắm mắt, dụi dụi mũi vào người Tang Hoa, vừa ngửi ngửi hương thơm ấm áp tỏa ra từ hắc vừa chìm vào giấc ngủ.

Sau màn thầy trò thân tình nồng nhiệt, Tang Hoa gọi đại phu đến xem cho Hắc Phong. Bởi thế, hắc dư ra chút thời gian nhìn lại toàn bộ khu biệt viện. Không ngờ khi đệ tử hắc nổi điên thì sức hủy hoại của y lại to lớn nhường ấy. Phòng của hắc thủng một lỗ to trên nóc, gió mát trăng thanh cứ tự do tràn vào. Lầu các đình tạ xung quanh cái thì không còn chút di tích nào, cái thì xiêu vẹo thảm hại, căn bản đều không thể ở được nữa.

Đại phu xem xong sắc mặt xám xịt nói với hắc: “Trong đầu của ngài ấy có máu bầm tích tụ, ảnh hưởng phán đoán. Ngày nào chưa lấy được nó ra, ngày đó ngài ấy vẫn phải chịu dày vò từ những cơn đau đầu tựa như búa bổ, cũng có thể sẽ chết đi bất cứ lúc nào. Có điều, ta tự thẹn vô năng, không giúp gì được cho ngài ấy. Dám mạo đầu trị bệnh e rằng cũng chỉ có một mình Tổ Dược Thần Quân là làm nổi.”

Tang Hoa khép hờ bàn tay lại khó xử. Chả trách Tang Hoa có hỏi gì thì Hắc Phong cũng không biết, ra là do máu bầm khiến y đánh mất trí nhớ. Tổ Dược là người của Cửu Trùng Thiên. Nếu hắc dùng thân phận đế quân để nhờ vả thì chắc chắn không có gì khó. Điều khó là hắc nhận một ân tình từ Cửu Trùng Thiên thì phải trả lại cho Cửu Trùng Thiên ân tình khác, đó là giúp Đông Duệ tìm kiếm hồn phách. Chuyện có qua có lại thế này nghe như rất sòng phẳng, tuy nhiên thực tế lại không phải vậy. Nếu hắc dây dưa cùng Thần giới, tức là đã phá vỡ nguyên tắc không xen vào tam giới mà trước đây cùng Tử Khư lập nên. Huống hồ, có lần này thì sẽ có những lần sau nữa, chỉ sợ không thể nào ngăn cản nổi.

Thế nhưng, chẳng lẽ hắc lại trở mặt ra nhìn đồ đệ duy nhất của hắc mất mạng? Hắc còn chưa kịp dạy dỗ gì cho y, chưa kịp thấy y thành tài thì đã phải giúp y xây mộ sao? Kỳ thực, nguyên tắc gì cũng bỏ được, mạng của đệ tử mới là quan trọng nhất.

Tang Hoa thu nhỏ Hắc Phong vào trong ống tay áo, dứt khoát tiến thẳng Cửu Trùng Thiên tìm Tổ Dược, Triều Hải Cư giao lại cho Bắc Hải Long Vương huy động nam nô sửa chữa. Lão Long Vương thậm chí khen Tang Hoa số tốt, vừa nhận đệ tử chưa được bao lâu thì đến nhà cũng không có mà ở.

Lẽ dĩ nhiên, đế quân đã nhờ cứu thì không ai dám không cứu. Được phụng sự cho đế quân còn là một chuyện vô cùng vinh dự. Thế nhưng, Tang Hoa không muốn mang nợ Cửu Trùng Thiên. Bên này Tổ Dược vừa đồng ý chữa trị cho Hắc Phong thì bên kia Tang Hoa liền dạy dấm thần tiên cách làm ra chín ngọn đèn tượng trưng cho ba hồn bảy phách của Đông Duệ, sau đó hắc nhổ máu của mình lên thấp sáng chúng, bảo họ canh giữ đủ bốn mươi chín năm liền không để tắt thì hồn phách đều ngưng tụ lại thể xác. Trả nợ xong

xuôi, hần tức tốc quay về cung của Tổ Dực xem tình trạng của đồ đệ. Khi biết máu bầm đã được lấy ra hoàn toàn, Tang Hoa lại thu Hắc Phong vào ống tay áo, mang về Bích Hải cung.

Trước kia, Bích Hải cung là nơi ở của hần. Dù hần rời đi đã lâu nhưng không có vị thần tiên nào dám chiếm làm của riêng. Bốn bề hiu quạnh vắng vẻ, không bóng người lai vãng, ngay cả những cây phong trước cửa cũng xác xơ yếu mềm đến nỗi những tưởng chạm vào một cái sẽ gãy đôi. Sau khi đặt Hắc Phong nằm xuống nhuyển tháp, Tang Hoa sờ sờ vào mắt y, mũi y rồi nói: “Đừng lo, vi sư sẽ luôn ở cạnh ngươi.”

Thiên Đế từ ngoài bước vào. Nghe tin Tang Hoa trở lại Bích Hải cung, ông lập tức sắp xếp người quét dọn và hầu hạ nên mới đến trễ. Tuy nhiên, chữ “đế” vừa chạy ra khỏi miệng đã bị Tang Hoa giờ cao tay ngăn nói tiếp. Hần muốn giữ yên tĩnh cho Hắc Phong ngủ.

Hần tiến gần Thiên Đế, nói nhỏ với ông: “Không cần rườm rà, ta không ở lại lâu. Đợi đệ tử của ta khá hơn một chút, ta sẽ về lại Tịnh Thương Hải.”

4. Chương 4: Phục Hồi Trí Nhớ

Lăng Ca tỉnh lại giữa đêm. Một loạt hình ảnh đâm máu của cái ngày đại chiến thần yêu hai giới lãnh đạm trôi qua trước mắt y. Y suýt chút nữa đã chết, nhưng cha y không ngại từ bỏ tính mạng mang y từ cõi chết quay trở lại, muốn y thừa kế ngai vị Yêu Đế, giúp yêu tộc có ngày thống trị tam giới. Thế mà, y lại sống ngày ngốc uống phí hơn 400 năm mới nhớ được bản thân là ai. Có điều, giờ cũng chưa phải là quá muộn.

Lăng Ca ghé mắt nhìn sang Tang Hoa. Hần đã ngủ say do tiêu tốn máu quá nhiều vào việc thấp sáng đèn kết phách, tuy vậy bàn tay hần vẫn nắm chặt lấy chân Lăng Ca. Lăng Ca mơ màng nhớ lại lúc còn hôn mê hình như đã nghe thấy hần nói “Đừng lo, vi sư sẽ luôn ở cạnh ngươi.” Ra đây chính là luôn ở cạnh mà sư tôn nhắc tới. Cảm giác cũng không tệ.

Lăng Ca không tiện biến thành hình dạng con người bởi vì nơi đây là Cửu Trùng Thiên. Trong mắt họ, loài giao long thấp kém không đáng nhìn, do vậy không thể phân biệt được con nào là con nào. Nhưng một khi y dùng hình dạng con người đối diện họ, họ lập tức nhận ra thân phận y, thế thì sẽ gây ra phiền phức lớn cho Tang Hoa.

Lăng Ca cục cựa người, đưa chân còn lại khều khều vào gò má Tang Hoa. Thấy Tang Hoa hơi mở mắt, Lăng Ca nói ngay, giọng nũng nịu: “Sư tôn, ta đói rồi.”

“Đầu của ngươi ổn chứ?”

“Rất ổn. Chỉ là bụng hơi đói thôi.”

Tang Hoa nhất thời vui vẻ vì Lăng Ca bình an vô sự tỉnh lại, cao hứng nói: “Để vi sư đi nấu thức ăn cho ngươi.”

Đôi mắt của Lăng Ca chìm trong một màn sương: “Sư tôn, nấu ăn tuyệt nhiên không phải là sở trường của người đầu.” Lời này nói ra tuy có phần tàn nhẫn, nhưng lát nữa nếu bắt y phải ăn hết số thức ăn do Tang Hoa mang tới thì càng tàn nhẫn hơn.

“Rồi rồi, vi sư bảo người ta nấu.” Tang Hoa thiếu não quay đi. Lẽ nào hần nấu dở đến mức ám ảnh vào đầu óc trong sáng của đồ đệ rồi?

Sau nhiều ngày ăn uống bổ dưỡng, thấy Lăng Ca đã hồi phục khá tốt, Tang Hoa quyết định quay lại Triều Hải Cư, đúng hơn là phải cấp thiết quay lại Triều Hải Cư. Hôm nọ, Hoa Thần đến phản nài rằng Lăng Ca uống sạch cả bình ngọc lộ mà khó khăn lắm nàng mới xin được từ chỗ Bồ Tát. Còn hôm qua, y làm nhàu nát sổ sách phát lộc của Ty Lộc Tinh Quân, quân tở hồng se duyên của Nguyệt Lão thành một đồng rối bòng bong, trộm thuốc của Thái Thượng Lão Quân gắn vào ná bắn chim. Tuy rằng ai cũng nể mặt mũi của Tang Hoa, không dám làm gì Lăng Ca, nhưng mặt mũi của hần không lớn đến nỗi có thể bao quát toàn thể Cửu Trùng Thiên. Mỗi một vị thần chỉ cần tùy ý đến mắng một câu cũng đủ làm hần chết ngạt rồi.

So với việc ở lại Cửu Trùng Thiên, Lăng Ca càng thích Triều Hải Cư hơn, do đó mới cố tình phá rối để được rời khỏi sớm. Mỗi ngày ở Cửu Trùng Thiên, y đều nghe người ta bàn tán xì xầm về Tang Hoa. Họ nói Tang Hoa lãnh khốc vô tình, trước kia Thượng Sinh Tinh Quân cầu xin thế nào cũng không chịu giúp Đông Duệ, mà nay vì cần Tổ Dược cứu mạng đệ tử mới mặt dày đến Cửu Trùng Thiên trao đổi điều kiện. Dĩ nhiên những lời này là nói ngầm với nhau, ở trước mặt Tang Hoa thì ai nấy đều làm ra vẻ cung kính tối thượng. Với bản tính của Lăng Ca, nếu đám người này ở yêu giới thì đã bị y đem giết sạch rồi băm vằm thành nhiều khúc xả tức, nhưng ở Cửu Trùng Thiên, hắn không thể ra tay được. Hắn không sợ bị Thiên Đế điều động thần tướng vây đánh, mà chỉ sợ Tang Hoa phải khó xử.

Trong lúc Tang Hoa cười mây về, Lăng Ca vẫn giả ngây ngô lộ đầu ra khỏi tay áo hắn hỏi: “Sư tôn, ta ở Cửu Trùng Thiên đang chơi vui, sao phải về sớm vậy?”

“Chỉ có người chơi vui, đám thần tiên già ấy rất khổ não với người. Tha cho bọn họ đi!”

Lăng Ca cười khúc khích: “Cũng được, ta về Triều Hải Cư chơi với sư tôn!”

Tang Hoa nghe lời này có gì đó sai sai nhưng lại không biết sai chỗ nào, thôi thì gạt qua một bên. Dưới công lao đốc thúc đêm ngày của Bắc Hải Long Vương, Triều Hải Cư rất mau chóng được sửa chữa xong. Khi hắn và Lăng Ca trở về, đại bộ phận đã chỉnh chu. Hắn sắp xếp phòng của Lăng Ca ở ngay cạnh để tiện bề chăm sóc, nhưng không ngoài dự đoán, nửa đêm Lăng Ca vẫn như cũ mò đến ngủ cùng hắn.

Một hôm, Ti Mệnh đến thăm hắn, lại cùng hắn phân cao thấp trên bàn cờ.

“Sắp tới là thọ lễ của Tây Vương Mẫu, người có đến dự không?” Ti Mệnh vừa hỏi vừa rút đi mấy quân cờ trắng của Tang Hoa đặt ra bàn.

“Người biết rõ ta xưa nay không tham dự mấy chuyện như vậy mà.”

“Nếu là trước kia thì phải, giờ rất khó nói. Người vì đồ đệ yêu quý của mình, ngay đến nguyên tắc không xen vào chuyện tam giới cũng phá vỡ để cứu hắn, có gì là không thể nữa? Đừng quên, tại thọ lễ của Tây Vương Mẫu sẽ phát bàn đào. Loại trái chứa đầy linh khí trời đất này rất phù hợp cho người đang dưỡng thương như đồ đệ người.”

Tang Hoa ngẩng đầu lên, chợt reo: “Ừ nhỉ, sao ta lại quên điều này? Sau thọ lễ, người mang trái đào của người đến cho đồ đệ ta đi. Lễ ra ta xin bao nhiêu đào thì Tây Vương Mẫu cũng cho, chỉ là ta không muốn lại dính dáng đến Cửu Trùng Thiên nữa.”

Ti Mệnh bất bình cực độ: “Chuyện này thì liên can gì ta? Đồ đệ của người chứ có phải của ta đâu mà ta phải nhường phần đào cho hắn?”

“Người có thể không nhường.” Tang Hoa nói rất tự nhiên. “Nhưng sau này người đến thì ta sẽ không tiếp. Ta không thích kết giao với bằng hữu hẹp hòi. Hơn nữa ý tưởng này do người nghĩ ra còn gì.”

“Hẹp hòi chính là bằng hữu nhà người. Không đánh nữa. Ta ghi thù rồi.”

Mắng thì mắng là vậy, nhưng sau thọ lễ của Tây Vương Mẫu, Ti Mệnh vẫn cho người mang bàn đào tới. Tang Hoa và Lăng Ca ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn đặt bàn đào. Hắn đang cẩn trọng suy nghĩ bàn đào này phải ăn kiểu gì thì mới tận dụng tối đa hết chất bổ.

Lăng Ca không hiểu hỏi: “Không phải chỉ cần cắn rồi ăn như đào thường sao?”

“Không không, thế thì quá phạm tục. Người đừng làm phiền, để vi sư suy nghĩ.”

Tang Hoa suy nghĩ nhiều ngày vẫn chưa tìm ra kiểu ăn thích hợp làm Lăng Ca chán nản. Y không phải cực kỳ hứng thú gì với bàn đào, chỉ qua không muốn Tang Hoa dây dưa thêm, nửa đêm tỉnh dậy ngoạm cả trái tiến vào bao tử. Sau chuyện này, Tang Hoa tức giận đến mức suýt nữa là giứt đứt hai râu giao của y. Nhưng mà nhờ thế, quyết tâm mở lớp dạy dỗ Lăng Ca càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tên đệ tử của hắn tính cách hấp ta hấp tấp, khó thành đại sự. Hắn cần phải giáo dưỡng lại từ đầu.

“Mỗi ngày, buổi sáng lên lớp, buổi trưa là giờ tự thực tập, buổi chiều đến Tâm Nguyệt Trì ngâm mình đến khi trăng mọc. Tâm Nguyệt Trì là nơi hội tụ linh khí phong phú nhất ở Tịnh Thương Hải. Ngâm mình

trong đó sẽ giúp người gia tăng pháp lực, chữa trị mọi bệnh tật, tráng kiện thân thể.” Tang Hoa trước giờ lên lớp nghiêm chỉnh dặn dò đôi câu.

Lăng Ca gật gật. Tang Hoa nói thế nào thì chính là thế ấy đi.

“Vậy còn buổi tối, sư tôn?” Lăng Ca vẻn râu, mũi phồng phồng cười.

“Nhảm nhí! Buổi tối đương nhiên là ngủ.”

“Phải rồi!” Lăng Ca đưa chân gãi đầu, ngây thơ vô tội nói: “Buổi tối dành cho việc ngủ cùng sư tôn.”

Tang Hoa cực kỳ phản cảm với câu nói này nhưng không bắt được lỗi sai. Đành vậy, dù sao y cũng chỉ là một con giao long, ngủ chung cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Hắn cứ xem như vừa đường đồ đệ, vừa nuôi thú cưng đi.

“Lên lớp thôi! Vì sư sẽ dạy cho người cầm kỳ thi họa trước. Người đã từng học qua cái nào chưa?”

Lăng Ca lắc đầu: “Đồ nhi không biết.”

Tang Hoa thở dài, giống hệt như lần đầu tiên hắn gặp y, cái gì cũng lắc đầu, cái gì cũng bảo không biết. Thật là ngốc chết người!

Tang Hoa cho rằng trước tiên nên học cầm. Hắn bắt đầu giảng giải về quy luật ngũ âm: “Ngũ âm gồm có cung, thương, giác, chủy, vũ. Mỗi âm chiếm giữ một bộ phận trong cơ thể chúng ta và đại diện cho một loại tình cảm cao thượng. Trong đó, cung ở tỳ đại diện cho tốt bụng, thương ở phổi đại diện cho chính trực, giác ở gan đại diện cho lương thiện, chủy ở tim đại diện cho khoan dung, vũ ở thận đại diện cho cân bằng.”

Tang Hoa so dây đàn và đàn thử một khúc cho Lăng Ca nghe. Đàn xong, hắn bảo Lăng Ca đến tập thử. Lăng Ca vừa để móng vuốt lên, chưa kịp khều cái nào thì dây đàn thay phiên đứt vùn vụt. Tang Hoa đổi môn học, dạy sang kỳ. Bàn chân quá to của Lăng Ca không thể cầm được một quân cờ bé nhỏ, vừa cầm lên liền rớt, càng khoan nói đến việc đặt vào bàn cờ. Chuyển sang thi, Lăng Ca cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, cầm bút bút rớt, viết chữ chữ nguệch ngoạc không ai đọc được. Viết chữ đã vậy thì khỏi cần bàn đến họa. Lăng Ca làm đổ cả nghiên mực lên giấy khiến Tang Hoa hai mắt xám xịt, chưa bao giờ hắn có cảm giác thất bại đến thế. Nhưng không sao! Nghiêm sư xưa nay vốn khó làm, cao đồ càng khó dạy ra hơn. Dục tốc bất đạt. Hắn cũng không muốn ép chết đệ tử của mình nên nhún nhin cho y thêm chút thời gian nữa.

Bình minh lên. Tang Hoa còn đang nhắm mắt ngủ nướng thì nghe được tiếng đàn huyền diệu êm ái truyền đến tai. Hắn chậm rãi mở mắt nhìn, cảnh tượng trước mắt thật đẹp đến nỗi không sao tả hết. Lăng Ca trong hình dạng con người tao nhã gầy gầy từng phím đàn, ngón tay thanh mảnh hữu lực, khí chất tuyệt đại phi phàm. Những sợi tóc trước mái của y nhẹ nhàng bay theo gió, dấu ấn đỏ mị hoặc lung linh. Trái tim Tang Hoa hệt mất vài nhịp.

“Sư tôn, người còn muốn nhìn đồ nhi đến bao giờ?” Lăng Ca dừng đàn, liếc mắt sang chỗ Tang Hoa cười hỏi. Tang Hoa thu hồi ánh mắt. Sao càng lúc đồ đệ của hắn càng đẹp thế này? Đôi mắt dường như còn có tinh quang nhanh nhạy, không ngậy ngốc giống như khi hắn vừa thu nhận. Hắn khẽ đăng hắng bước xuống giường.

“Đồ nhi đàn có hay không?”

“Tàm tạm!” Nếu nói là quá hay thì hắn lại thấy có chút mất mặt, dù gì cũng không phải do hắn dạy ra. Hắn dạy thì đừng nói đàn, chạm vào dây đàn y cũng không chạm được. Bất chợt, cơ mặt hắn căng cứng lại. Hắn chống nạnh chỉ thẳng vào Lăng Ca nói: “Người giỏi! Rõ ràng có thể biến thành hình dạng con người đàn nhưng cố tình giữ hình dạng giao long làm đứt hết mấy dây đàn của ta. Người thế này là đang hí lộng ta sao?”

“Đồ nhi làm sao dám?” Lăng Ca nhếch môi cười nhẹ. Với cái bản mặt ngông cuồng này của y, Tang Hoa càng thêm giận dữ: “Ta thấy người dám đấy!”

“Vậy sư tôn phạt đồ nhi là được.” Lăng Ca hớn hở gợi ý.

Tang Hoa giật giật khóe môi. Có đệ tử nào mà lại thích thú tự xin chịu phạt đến thế không? Chắc chắn là không rồi. Đệ tử của hắn vừa mỗ đầu xong lẽ nào bị di chứng? Cái tên Tổ Dược đó trắng hoa suốt ngày,

không biết làm ăn có đáng tin cậy không?

“Đương nhiên phải phạt!” Tang Hoa lấy uy sư tôn lần át Lăng Ca. Thế nhưng phải phạt cái gì? Triều Hải Cư của hắn không phải nơi giáo dục thanh niên mới lớn, không có mấy dụng cụ kẹp tay, xích chân, quỳ bàn chông gì đó.

“Ra trước sân quỳ cho ta.” Hắn khổ não đúc kết được một hình phạt không cần đến dụng cụ.

“Quỳ???” Lăng Ca nhú mày. Hắn đường đường là Yêu Đế, phải hạ mình quỳ gối để người hầu dòm ngó thì còn ra thể thống gì? “Sư tôn, có thể đổi cái khác không?”

“Người nói xem?” Tang Hoa thách thức nhìn y.

“Thôi được, đồ nhi đi quỳ.” Lăng Ca biến trở lại thành giao long, ung dung di chuyển ra ngoài cửa. Thế này thì hắn không sợ mất mặt nữa. Bên trên có chính sách thì bên dưới có đối sách.

“Trở lại hình dạng con người quỳ cho ta.” Tang Hoa gắt lên. Giao long làm sao mà quỳ? Lẽ nào ra ngoài sân nằm cuộn tròn? Thế có khác gì là sưởi nắng ngắm cảnh?

“Sư tôn, người không thể lật lọng như vậy. Lúc này người bắt đồ nhi quỳ nhưng không nêu rõ là quỳ trong hình dạng nào, giờ mới sửa lại thì bất công với đồ nhi quá. Đồ nhi vạn sự đều lấy người làm gương. Người nói một thì là một, không thể tùy tiện đổi thành hai được.”

Tang Hoa cứng họng, giảm giảm lên thân Lăng Ca mấy cái nhưng cũng không thể làm gì hơn, đành để y ra ngoài cuộn tròn sưởi nắng.

5. Chương 5: Dạy Dỗ

“Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ. Câu này người có hiểu là gì không?”

Tang Hoa tay trái cầm sách, tay phải cầm roi dài cho ra dáng một lão sư, vừa đi vừa hỏi Lăng Ca. Lăng Ca đang vuốt tóc, hí hoáy vẽ vờ trên giấy, dừng lại một chút ngẩng lên và lắc đầu. Ở yêu giới không bao giờ mở mấy lớp học nhằm chán thế này. Từ nhỏ đến lớn hắn chỉ biết đánh nhau. Lúc nhỏ đánh đám động vật, lớn hơn chút đánh đám người trái ý hắn, trưởng thành thì đánh lên tận thần giới, giờ nghĩ lại đều thấy thật sáng khoái. Thế mới gọi là được sống.

Tang Hoa liếc nhìn khuôn mặt Lăng Ca, lại nhìn đến cái mớ rối bòng bong trên giấy chẳng biết là quái gì, ngao ngán lắc đầu. Có được khuôn mặt đẹp như tranh vẽ thì đã sao, đầu óc trống tuếch mới thực là tai họa.

“Câu này nghĩa là một ngày đã làm sư phụ người, thì cả đời người đều phải tôn kính người ấy như cha. Nói cách khác, sư phụ giống hệt cha mẹ đã tạo ra người. Cha mẹ cho người sinh mạng, còn sư phụ cho người kiến thức.”

Lăng Ca lắc đầu, cố chấp nói: “Cha mẹ là cha mẹ, sư phụ là sư phụ, cách gọi đã khác thì công dụng cũng khác, căn bản không phải một. Sương mù cũng rất giống khói, nhưng chẳng ai gọi sương mù buổi sớm là khói, và chẳng ai gọi khói tỏa ra từ lửa là sương mù.”

Tang Hoa nghe lời này cũng rất có đạo lý: “Thôi bỏ, vi sư sẽ dạy người câu khác. Ác giả ác báo, thiện lai thiện báo. Ý của câu này là làm việc ác sẽ gặp quả báo của cái ác, làm việc thiện sẽ được sự đền đáp của cái thiện. Ví như người cứu một con hồ ly, con hồ ly đó mai này có thể sẽ quay lại tìm người trả ơn, lúc đó người mới phát hiện nàng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.”

Tang Hoa vạch ra một viễn cảnh tươi sáng chính là để nuôi dưỡng mầm non tinh khiết trong đầu Lăng Ca, nhưng Lăng Ca lại ngủ gà ngủ gật. Hắn lơ đãng, muốn đánh cho não tên đệ tử này khai thông, lại sợ làm hủy hoại khuôn mặt “như trác như ma” kia thì rất hối tiếc, nên hạ roi thấp hơn quất một phát vào mông y. Lăng Ca nháy nhồm, ngồi ngay ngắn trở lại, giả vờ chăm chú hết sức có thể.

“Rốt cuộc là có nghe vi sư nói gì này giờ không?” Tang Hoa gằn giọng.

“Có có. Đồ nhi nghe sư tôn bảo cứu hồ ly thì hồ ly sẽ biến thành mỹ nữ trả ơn ạ. Nhưng mà sư tôn, chắc gì con hồ ly đó là giống cái? Nó không thể biến thành mỹ nam sao? Lại chắc gì nó còn trẻ, chưa chừng là một mỹ lão bà hoặc một mỹ lão ông đấy.”

“Cái chính không phải con hồ ly đó sẽ trông thế nào? Cái chính mà vi sư muốn nói là làm việc tốt sẽ được hồi đáp tốt.”

“Nhưng mà sư tôn...” Chỉ nghe bốn chữ này của Lăng Ca là Tang Hoa lại sắp đổ mồ hôi. Không biết tên nhóc này định ý kiến ý cò gì, nhưng khẳng định không phải ý kiến tốt.

Lăng Ca cụp mắt xuống, có vài phần bi thương khó nói: “Trước kia khi thần yêu hai giới còn hòa bình chung sống, Yêu Đế từng muốn gả em gái của mình, đồng thời là đệ nhất mỹ nhân của yêu tộc Lăng Hiểu cho Đông Duệ. Thiên Đế chấp nhận, còn mời Lăng Hiểu đến Cửu Trùng Thiên dạo chơi. Thế nhưng những người trên Cửu Trùng Thiên cho rằng Lăng Hiểu không xứng với Đông Duệ, kể nói này người nói nọ, mà chính Đông Duệ cũng không ra sức bảo vệ cho Lăng Hiểu, khiến cô đau buồn quay về yêu giới, từ đó sinh bệnh qua đời. Yêu Đế có ý tốt muốn liên minh, cuối cùng thì sao? Hại chết chính em gái của mình. Đây là thiện lai thiện báo mà sư tôn nói sao?”

“Cái này...” Tang Hoa lúng túng, không biết trả lời sao. Chuyện năm đó hẳn cũng từng nghe Ti Mệnh nói qua. Ti Mệnh hết lời ca ngợi vẻ đẹp và sự hiền từ của vị công chúa yêu tộc đó, đáng tiếc chỉ vì trong người đang chảy dòng máu yêu, nàng vĩnh viễn cũng không được thần giới chấp nhận. Hắn cảm khái nói: “Vi sư không thể điều khiển suy nghĩ của người khác, nhưng với vi sư thì yêu hay thần đều có tính mạng, đều do cha mẹ sinh ra và đều đáng được trân trọng, cũng chẳng có gì khác biệt nhau. Thứ khác biệt chỉ có tên gọi mà thôi. Yêu cũng sẽ có người hiền lành như công chúa Lăng Hiểu, thần cũng sẽ có người xấu xa như đám đông khinh rẻ nàng. Do đó Hắc Phong, vi sư chưa từng xem thường vì người là yêu, nếu xem thường ta đã không nhận người làm đệ tử. Người cũng không cần vì trở thành đệ tử duy nhất của đế quân thần giới mà phải lập chí bảo vệ chúng sinh thiên hạ, trừ yêu diệt ma gì đó. Ta chỉ cần người hiểu rõ đúng sai, sống không hổ thẹn là đủ. Những nguyên tắc luật lệ quá vướng víu đều có thể bỏ qua.”

Lăng Ca vươn tay ôm chầm lấy eo Tang Hoa, khiến cho Tang Hoa giật mình làm rớt cả roi và sách trên tay. Từ khi hắn sinh ra đến giờ, chưa từng đụng chạm thân thể thân mật với bất kỳ ai. Còn nhớ lúc bé tí, hắn từng muốn chọc phá Tử Khuru nên thừa lúc Tử Khuru đang tắm chạy vào làm loạn, cái gì cần thấy đều thấy hết, nhưng nhìn thấy so với tiếp xúc vốn là hai khái niệm khác xa, huống hồ một Tử Khuru cũng bé tí hệt hắn chẳng đáng làm cho hắn ngượng. Còn bây giờ, cả mặt Tang Hoa đã đỏ phồng lên như bị rộp da. Lăng Ca không thấy được biểu hiện của hắn, càng ôm càng chặt nói: “Sư tôn đúng là khác xa với đám thần tiên khác. Đồ nhi rất tự hào về người.”

Tang Hoa trầm tư suy nghĩ. Hắn có nên nhảy cẩng lên và đẩy Lăng Ca ra xa, sau đó chạy mất tăm mất dạng hay không? Như vậy thì quá ủy mị rồi. Hắn cũng không phải cô nương, bị ôm một cái liền đánh mất trong trắng cả đời. Thế nhưng, dù biết rõ chẳng mất mát gì với một cái ôm, mặt hắn vẫn nóng phừng phực như có lửa tạt vào, nguyên nhân là vì sao?

“Phong nhi!” Tang Hoa nuốt nước bọt, trầm giọng gọi y. Hắn không thể để mất phong thái của một vị sư tôn chừng chạc. Cái gì Lăng Ca không hiểu thì hắn dạy cho y hiểu là được. “Buông ta ra! Sư đồ không thể tùy tiện ôm nhau, người ngoài nhìn vào sẽ làm mất đại thể.”

“Nhưng mà ở đây không có người ngoài. Huống hồ, chúng ta ngủ cũng đã ngủ chung, chỉ một cái ôm thôi sao lại gọi là mất đại thể?” Lăng Ca kiên quyết không buông nói.

Tang Hoa thật thiếu kiên nhẫn với đồ đệ này, cũng đâu phải trẻ con gì mà lại vô tư như thế.

“Ta nói không được là không được.” Tang Hoa nâng giọng lên, nghe có vẻ nghiêm khắc hơn trước.

Lăng Ca bỏ tay, chớp chớp mắt, long lanh như sắp khóc. Tang Hoa thấy tội, muốn ôm y an ủi nhưng nửa chừng khựng lại. Chắc chắn là đang giở khổ nhục kế với hắn. Hắn mà rơi vào bẫy là sau này không bao giờ thoát ra được. Hắn phất tay áo làm ngơ, hỏi: “Trả lời vi sư, sao người biết được chuyện của công chúa Lăng Hiểu?”

“Đồ nhi là người của yêu giới, chuyện về yêu giới không biết nhiều thì cũng phải biết ít.”

Tang Hoa nghĩ cũng đúng nên không dò hỏi nữa. Chỉ là, hắn đột nhiên cảm thấy làm lão sư thật thất bại. Lão sư nhà người ta đọc một câu, học trò dù hiểu hay không cũng chăm chỉ nguây nguẩy cái đầu đọc theo. Còn đệ tử hắn, hắn dạy một câu thì y bắt bẻ một câu, thật sự là bắt bẻ đến cứng cả miệng hắn.

Tang Hoa lượm sách lên ném ngay chỗ bàn học của Lăng Ca: “Vi sư mệt rồi, không giảng nữa, phần còn lại người tự học đi.”

Lăng Ca học một hồi, tranh thủ lúc rảnh liền đem Xích Vũ ra luyện cho quen tay. Vật này so với sợi roi cũ bị Đông Duệ chém đứt của y cũng không thua kém gì, càng cầm càng thích thú, đặc biệt còn do sư tôn tìm về cho y, y nhất định phải trân trọng thật tốt. Tang Hoa ngồi trong mái đình nhìn ra, cảm thấy tư thế quát roi của đệ tử cực kỳ dứt khoát và mãnh liệt. Một vật yếu mềm là thể rơi vào tay y giống như ngàn vạn mũi kiếm xoay tròn, lượn lách đủ mọi ngõ ngách, dễ dàng dồn kẻ địch vào vùng tử địa. Tang Hoa đột nhiên chống tay nhìn chăm chú hơn. Đệ tử của hắn chưa chừng không phải kẻ ngốc mà là một kỳ tài. Quất roi cũng có thể quất đến ngẫu như thế, thật sự hiếm có. Luyện tập với đá và cây thối phải chăng là quá thiết thời cho y? Hắn nên tìm vài người cùng y so tài thực tế mới được.

Nghĩ vậy, Tang Hoa liền ra biển mời đám con cháu của Bắc Hải Long Vương đến Triều Hải Cư trau dồi kỹ năng chiến đấu cho đệ tử hắn. Hắn biết đám con cháu này đều là rồng, còn y là giao long, khó tránh khỏi mặc cảm. Đã vậy, họ còn có thể mạnh hơn y, sợ y sinh ra nhút nhát nên dặn dò: “Không cần quá căng thẳng, người cứ đấu hết sức mình là được, dù thua vi sư cũng không trách người.”

Rồi hắn quay sang đám con cháu của lão Long Vương, nói nhỏ nhất để tránh đệ tử nghe được sẽ tự ti: “Biết đủ thì dừng, không cho phép làm tổn thương đến đệ tử của ta. Ai dám đánh hắn học máu thì ta sẽ treo ngược người đó lên cây kim kê chờ gió biển.”

Đám con cháu sợ hãi vâng dạ râm ran. Tang Hoa không ở lại xem họ đấu mà đi ra Tâm Nguyệt Trì vừa tắm vừa uống rượu hoa lê. Nếu có mặt hắn, tất cả họ đều không nhập tâm đánh được. Hắn tắm sạch sẽ trở về, thấy Bắc Hải Long Vương đang xụ mặt đứng trước Triều Hải Cư, chưa kịp chào lão một tiếng thì binh tằm tướng cua đã khiêng một đám người trọng thương đi ra. Mười con cháu của lão lúc đầu hiên ngang bước vào, giờ tám đã nằm bẹp không gượng dậy nổi, hai vẫn đi được nhưng mặt mày sưng húp đầy roi. Tang Hoa giật giật mí mắt rồi tới khoe miệng. Hắn lủi nhanh đi hướng khác tránh gặp mặt lão Long Vương. Đợi lão Long Vương mang số tàn binh đi hẵn rồi, hắn mới quay về Triều Hải Cư. Lăng Ca cầm sợi roi chạy đến hí hửng nói với hắn: “Sư tôn, sợi roi này đánh rất thích. Đúng là bảo vật nha!”

Tang Hoa méo mặt, mím môi, cảm lạnh. So tài thì đương nhiên phải có xây xát và những chuyện ngoài ý muốn. Hắn không thể trách cứ đệ tử về việc này được, nếu không sẽ khiến tâm lý y méo mó, sau này cũng không dám đánh nhau với ai nữa.

Tang Hoa quan sát toàn thân hắn, thấy không có thương tích gì nhưng vẫn lo là trúng phải nội thương.

“Người có bị thương ở đâu không?”

“Bọn họ còn chưa tiếp cận được đồ nhi mà.” Lăng Ca nói tỉnh bơ.

“Vậy thì người cũng không cần ra tay nặng thế với họ. Người xem, sau này làm gì có ai dám đến so tài với người nữa?”

“So tài thì phải công bằng. Nếu đồ nhi cố ý nhẹ tay thì chính là xem thường thực lực đối thủ, không coi trọng đối thủ còn gì?”

“Người nói gì cũng như rất có lý lẽ, nhưng ta luôn cảm thấy sai sai chỗ nào ấy.”

“Sư tôn, đồ nhi không bao giờ sai.” Lăng Ca cười khả ái.

Tang Hoa thở dài: “Bỏ đi!”

Dù sao cũng là lỗi ở hắn trước. Hắn dọa đám con cháu của Bắc Hải Long Vương quá thể, khiến họ chẳng dám đánh trả, mới dễ dàng để cho đệ tử hắn thắng. Bởi không lý nào mà một đám rồng thừa kế huyết thống thuần chủng của Long tộc lại không đánh lại một con giao long? Hơn nữa còn là con giao long có pháp lực trung bình mà thôi.

Tang Hoa vào phòng chứa đồ, lục lọi được mấy hủ cao trị thương do một vị thần quân nào đó lúc đến bái phỏng tặng hẳn. Hẳn sai nam nô đem chúng đưa cho Bắc Hải Long Vương, cũng xem như một chút thành ý cho lương tâm bớt áy náy.

6. Chương 6: Nhịp Tim

Lăng Ca ăn không ngồi rồi riết cũng thấy chán. Y bèn nài nỉ Tang Hoa đưa y đi dạo quanh Long cung một vòng. Tang Hoa cật lực phản đối. Thử nghĩ xem hẳn còn mặt mũi nào mà làm phiền lão Long Vương trong khi Lăng Ca đã đánh bị thương một đàn tử tôn của ông như vậy?

“Loài giao long thân phận hèn kém, không có lãnh thổ riêng của mình, còn loài rồng mỗi biển có một vị vương, cung điện nguy nga hoành tráng. Đồ nhi chỉ là ngưỡng mộ, muốn đi xem một chút thôi cũng là ước mơ quá đáng sao?” Lăng Ca gục mặt xuống bàn, hờn mác nói.

Tang Hoa thật khốn khổ hết mức với người đệ tử này.

“Một cung điện thôi mà. Vì sư sẽ xây cung điện riêng cho người, người muốn xây ở nơi nào thì xây ở nơi đó. Không cần đi ngưỡng mộ kẻ khác.”

Lăng Ca hơi nhấc đầu đặt lên tay, mắt sáng rực không khác chú thỏ con chờ cà rốt: “Sư tôn, người giàu lắm sao? Không lẽ trong Triều Hải Cư chúng ta có bảo tàng?”

Tang Hoa bật cười, đập tay xuống mặt bàn, khẳng định: “Không! Một xu cũng không có.”

“Vậy người lấy tiền đâu mà xây cho đồ nhi?”

“Tử Khuru! Tên đó có rất nhiều vàng, là kẻ giàu nhất trong tam giới này.”

Lăng Ca ngạc nhiên: “Tử Khuru Đế Quân sao lại có nhiều vàng?”

Tang Hoa vuốt thẳng tay áo, uống xong ngụm trà nói: “Ngọn núi Thiên Trụ mà hẳn sinh ra là một kho vàng. Chưa kể, đồ đệ của hẳn là phượng hoàng. Người biết cánh phượng hoàng làm từ gì không? Là vàng đấy!”

Lăng Ca bĩu môi: “Cùng là đế quân, sao Tử Khuru đế quân giàu có vậy mà sư tôn một xu cũng không có?”

Tang Hoa co tay thành hình nắm đấm, cốc mạnh lên đầu Lăng Ca: “Nghịch đồ! Người đang có ý nghĩ khi sư đó hả? Lẽ nào người cũng muốn bái Tử Khuru làm sư tôn?”

Lăng Ca chép chép miệng, cố tình chọc ghẹo Tang Hoa: “Đồ nhi có được tự do chọn lựa đâu? Nếu được thì đương nhiên đồ nhi phải bỏ tối về sáng.”

Tang Hoa cốc thêm cái nữa. Trên đầu Lăng Ca u lên hai cục tròn trĩnh dễ thương. Tang Hoa làm mặt giận rớt trà, thổi trà, quay sang hướng khác nhấp môi mà không thèm nhìn đến Lăng Ca. Lăng Ca cười to: “Sư tôn, đồ nhi chỉ đùa thôi, người là tốt nhất. Cho dù người không có tiền xây cung điện cho đồ nhi, đồ nhi cũng ở mãi bên cạnh người không rời đi.”

Lăng Ca bỏ chiếc ghế đang ngồi, nhích sang chiếc ghế gần với Tang Hoa nhất. Tang Hoa bị hành động và lời nói đáng yêu của y làm cho nguôi giận, đặt ly trà xuống nói rất tự nhiên: “Trộm vàng của Tử Khuru là có thôi, dù gì hẳn cũng bỏ nhà đi hoang nhiều năm rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Chuyện này phải giữ bí mật với Cửu Trùng Thiên, nhưng do người không phải người của nơi đó, vì sư nói với người cũng không sợ người học lại cho người khác nghe. Có một ngày, Tử Khuru tình cờ nhặt được một cái trứng. Hẳn nuôi đến khi nở mới biết là một con phượng hoàng cái, lại nuôi đến khi trưởng thành mới biết là một thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn, suốt ngày bám hẳn như keo dính chọc thê tử hẳn nổi ghen bỏ đi. Hẳn rời nhà đi tìm thê tử, sau đó con phượng hoàng đồ đệ kia cũng đuổi theo đi tìm hẳn. Đúng là

chuyện khôi hài nhất tam giới.” Nói đến đây, Tang Hoa đập bàn cười hả hê, quên cả việc giữ phong độ trước mặt đệ tử.

“Sư tôn!” Lăng Ca tối sầm mặt lại. “Nếu một mai người kết hôn thì cũng sẽ bỏ đồ nhi qua một bên giống như Tử Khuư Đế Quân sao?”

Tang Hoa cắn răng. Câu hỏi này hơi khó trả lời.

“Người đúng là ngốc. Sư tôn người nếu muốn kết hôn thì đâu ở độc thân đến giờ? Ta nhìn thấy Tử Khuư đứng giữa thê tử và đồ đệ của hắn đã đủ thảm rồi, chẳng lẽ còn chưa rút được bài học cho bản thân?”

Lăng Ca không yên tâm lắm với câu trả lời này, lòng y có chút buồn rầu và lo lắng.

Mùa xuân đến. Tuyết từ những đỉnh núi chắn quanh biển tan chảy, đem nước ào ào trút xuống Triều Hải Cư như thác lũ. Tang Hoa rất thích dòng nước này. Nó mang dư vị cuối đông đầu xuân, cực kỳ thanh khiết ấm áp. Hắn thường sẽ tích trữ lại trong những vại to dùng để ủ rượu hoa lê. Một ngày, trước cửa Tịnh Hải Cư có khách viếng thăm. Đó là một tuyệt thế giai nhân mặc váy hồng, tóc cài kim bộ dao lung linh tinh xảo, nhìn qua ai nấy đều tưởng là người của hoàng tộc giá lâm. Nàng vừa trông thấy Tang Hoa đã cười rộ, lao đến định ôm. Tang Hoa cầm chiếc ghế tròn lên giờ ngang, giọng gay gắt: “Tổ Cần, ta không phải lão sư tôn nhà ngươi. Đừng có mà ôm bậy ôm bạ.”

“Đế quân, người ta lâu rồi không gặp ngài, rất nhớ ngài a! Ôm một cái thì có gì to tát, ngài cứ luôn keo kiệt thế với ta.”

Lăng Ca ở cạnh giật giật mí mắt. Cô gái này là ai mà trông có vẻ thân thiết với Tang Hoa đến thế? Khiến y thập phần khó chịu.

“Sư tôn người đâu? Sao người lại đến chỗ ta?”

Tổ Cần mím môi, ra vẻ khó nói. Nàng dâng cho hắn một bức thư. Tang Hoa mở vội ra xem, bên trong là nét bút của Tử Khuư: “Ta đã tìm thấy Thục Oanh, không dễ gì mới thuyết phục được nàng ấy về nhà, vậy nên Tổ Cần ta tạm thời gửi lại chỗ người. Đợi ta tìm được mối tốt gả Tổ Cần đi thì sẽ đến chỗ người đón Tổ Cần về. Tổ Cần cái gì cũng đều tốt, chỉ mỗi tội hơi bám người. Nhưng người không thê tử không người yêu, chút bám người này chẳng khiến cho ai ghen. Từ từ mà tận hưởng.”

Tang Hoa vò bức thư ném xuống đất, giẫm giẫm. Tử Khuư đúng là tên khốn, ngang nhiên đem cục nợ này gán lên người hắn. Y không đích thân đến là do sợ bị hắn từ chối đây mà, chơi trò tiền trạm hậu tấu thế này thì hắn chẳng thể hó hê được gì nữa. Tang Hoa nhìn đến Tổ Cần, dù sao cũng chỉ là một nha đầu, chẳng lẽ hắn lại đi tính toán thiệt hơn với nàng?

Tang Hoa hướng mắt đến Lăng Ca nói: “Kia là đệ tử ta mới nhận. Người gọi y một tiếng sư huynh đi.”

Tổ Cần nhanh nhẩu nói: “Lúc trước sư tôn từng nói qua, nếu mai này đế quân thu đệ tử, Tổ Cần sẽ là sư tỷ của y mới đúng.”

“Gì mà sư tỷ? Ta sinh ra trước sư tôn nhà ngươi, đệ tử của ta đương nhiên phải có vai vế lớn hơn.” Tang Hoa đột nhiên cảm thấy việc giáo dục tư tưởng với đệ tử là rất quan trọng. Giáo dục tư tưởng sai thì cái gì cũng lầm đường lạc lối.

“Tổ Cần không thể cãi lại lời sư tôn.”

Lăng Ca mang máng đã hiểu ra mối quan hệ giữa Tổ Cần và Tang Hoa. Y bèn chen vào: “Tổ Cần, muội là nữ nhi, nếu làm sư muội sẽ luôn được yêu chiều và bảo bọc, ngược lại nếu để ta gọi muội sư tỷ, người khác nghe lầm tưởng là muội nhiều tuổi hơn, thế thì không hay.”

Tổ Cần gãi má, cười cười: “Vậy thì sư huynh tên gì?” Tang Hoa nghe xong muốn gục xỉu tại chỗ. Ra là nha đầu này thích được đồ dành hơn là lấy uy thế trấn áp.

“Tên ta là do sư tôn ban, gọi là Hắc Phong.”

Tổ Cần nhìn y, tròng mắt chớp chớp mắt: “Phong ca ca thật đẹp! Giọng nói cũng thật hay. Ta ôm huynh một cái được không?”

Tang Hoa đau đầu với Tổ Cần. Hễ gặp ai cũng đòi ôm là sao? Nha đầu này thậm chí không phân biệt được nam nữ khác biệt chỗ nào sao?

“Không được ôm!” Tang Hoa gằn giọng. Nếu để Tổ Cần dính lấy đệ tử hần thì tiền đồ tương lai của y sẽ đen tối giống hệt Tử Khu. Hần gọi nữ nô đến dẫn Tổ Cần đi chọn phòng, thực ra là không muốn nhìn thấy nàng nữa.

“Sư tôn, tại sao lại không cho Tổ Cần ôm đồ nhi?” Lăng Ca kéo tay áo hần, vành môi cong lên hỏi.

“Người tránh xa con bé đó ra cho ta. Tử Khu là người lợi hại thế nào, còn bị con bé đó làm cho khốn đốn đủ đường. Người chỉ là một con giao long thôi, dính vào liền sẽ vạn kiếp bất phục cho xem.”

Tang Hoa nghĩ sao nói đó, không ngờ được lại đang chạm vào tự ái của Lăng Ca: “Trong mắt người, Tử Khu Đế Quân hoàn mỹ vô khuyết đến thế sao? Còn đồ nhi thì vô dụng bất tài đến thế sao?”

Tang Hoa nghe mà lạnh cả sống lưng. Hần muốn giải thích nhưng Lăng Ca lại ngang nhiên bỏ đi thẳng, nửa câu cũng không thêm nghe. Tang Hoa ngồi xuống ghế, đập đập tay mấy phát cho hả giận. Phải chăng hần đã cưng chiều tên đệ tử này thái quá? Trên đời làm gì có đệ tử nào dám công khai giận đối sư phụ như thế?

Lăng Ca không nói chuyện với Tang Hoa suốt mấy ngày. Tang Hoa trong lòng âm ức nhưng nếu hần lên tiếng trước thì phải nhận sai, nhận sai sẽ rất mất mặt nên thôi. Hần cầm mấy hũ rượu lê hoa đến Tâm Nguyệt Trì ngâm mình, đang ngâm thì Lăng Ca đến. Cảnh tượng này thật giống lần đầu tiên mà họ gặp gỡ, chỉ khác là lúc đó Lăng Ca trong hình hài giao long, còn hiện tại trong hình hài con người. Tang Hoa không rõ hình hài khác nhau thì sẽ ảnh hưởng gì? Nhưng lúc đó hần không mảnh vải che thân đối diện với giao long dưới hồ vẫn rất bình thản, còn hiện tại thì mặt hơi đỏ gay vì lúng túng. Tang Hoa với tay định lấy ngoại bào, nào ngờ bị Lăng Ca bước đến giật lại. Ánh mắt y có gì đó rất bá đạo, khóe miệng kéo cao lên:

“Sư tôn, để đồ nhi chà lưng cho người.”

Lăng Ca tháo giày, mặc nguyên y phục bước xuống nước. Tang Hoa thất kinh, vô thức lùi lại. Mặt nước sóng sánh mạnh vì một người cứ lấn tới, còn một người cứ lui ra.

“Phong nhi, người muốn làm gì?”

“Đồ nhi nói rồi. Đồ nhi chỉ muốn giúp sư tôn chà lưng. Sư tôn còn muốn đồ nhi làm gì khác sao?” Lăng Ca thu hồi sự kích thích từ ánh mắt và chuyển sang vẻ ngây ngô nói.

Tâm tình Tang Hoa hơi dịu lại. Sao hần lại phản ứng quá mức?

“Không cần! Vi sư...”

Tang Hoa chưa nói hết đã bị Lăng Ca kéo sát lại. Bàn tay Lăng Ca đặt lên vùng lưng của hần như có mang theo sấm sét, mỗi nơi chạm qua đều khiến hần muốn nhảy nhồm la lối. Hần kìm nén sự xấu hổ, tự nhủ chuyện này có gì đâu mà phải làm ầm lên. Có lẽ là do xưa nay hần không tiếp xúc với ai nên mới thấy rụt rè và chùng hững.

“Sư tôn!” Lăng Ca cố tình phả hơi thở vào vành tai Tang Hoa: “Đừng xem thường đồ nhi, cũng đừng so sánh đồ nhi với ai khác, được không?”

Tang Hoa rùng mình. Hần thật sự bệnh rồi, cứ thấy không thoải mái sao sao ấy. Hần xoay người chặn lại bàn tay Lăng Ca: “Đủ rồi. Ta muốn ở một mình. Người về thay y phục đi, ướt cả rồi.”

Lăng Ca thất vọng dừng lại và bước lên bờ.

Tang Hoa nói thêm: “Người là người. Vi sư chưa từng nghĩ cần phải so sánh người với ai khác. Trong mắt vi sư, người đã rất giỏi rồi.”

Lăng Ca mỉm cười, không quay lại mà đi thẳng về Triều Hải Cư. Tang Hoa đặt tay lên lồng ngực, phát hiện ra tim hần đập rất mạnh.

7. Chương 7: Về Yêu Giới

Tang Hoa chống tay lên mặt bàn, sắc mặt lạnh lẽo không khác gì người chết. Tim đập mạnh phải chăng là động tình rồi? Hắn không phải không thể động tình, nhưng sống đến từng tuổi này mới động tình thì rất lạ lắm, chưa kể lại động tình với chính đồ đệ của mình, mà đồ đệ còn là nam chứ không phải nữ. Đầu óc Tang Hoa quay vòng vòng. Hắn không suy nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu, phiền đến mức chết người.

Lăng Ca từ xa đi tới, không nhanh không chậm tiến gần chỗ Tang Hoa. Tang Hoa thả hồn đâu đâu, thậm chí y đã đến rất gần vẫn không nhận ra. Y lên tiếng nhắc nhở: “Sư tôn!”

Tang Hoa hướng đôi mắt cạn kiệt tinh thần lên nhìn Lăng Ca: “Sao?”

“Đồ nhi muốn đến nhân giới tu luyện.”

Tang Hoa trợn mắt, ngồi ngay ngắn ra dáng vẻ nghiêm sư, hỏi: “Sao đột ngột vậy?”

“Không đột ngột đâu, đồ nhi đã nghĩ về nó rất nhiều lần rồi. Đồ nhi ở đây không biết làm gì, cả ngày ăn không ngồi rồi, đối với việc tu luyện không có tiến bộ đáng kể.”

Tang Hoa cụp mắt, đúng là Tịnh Thương Hải quá thanh bình, chỉ thích hợp cho kẻ ẩn dật như hắn. Đệ tử hắn cần phải xông pha nhiều hơn mới rèn luyện được. Hắn cầm lấy cổ tay Lăng Ca, bắt mạch rồi thả ra. Quái lạ thay, sức mạnh của Lăng Ca ngày càng gia tăng, so với lần đầu hắn gặp thì đã gia tăng đáng kể. Tuy nói Tâm Nguyệt Trì là nơi hội tụ linh lực, cũng không thể nào trong thời gian ngắn lại giúp y gia tăng ngần ấy sức mạnh. Chỉ có một cách để giải thích, đây vốn là sức mạnh y sở hữu, chẳng qua do bị thương quá nặng mà sức mạnh bị phân tán đi, khi thương tích chữa lành sẽ dần dần tập hợp lại. Thế nhưng, nếu hắn hỏi thì y chắc chắn trả lời không biết. Là do y không nhớ được hay cố ý lừa gạt hắn? Tang Hoa nghĩ về máu bầm trong đầu của Lăng Ca, thầm thuyết phục bản thân rằng có lẽ là do y không nhớ được. Đến mạng còn suýt mất thì Lăng Ca rảnh rồi đâu mà đi lừa hắn.

Lăng Ca thoáng thấy ánh mắt nghi ngờ của Tang Hoa thì có chút nao núng. Từ sau khi được chữa lành ở đầu, tuy chiếc nhẫn của Tang Hoa có thể che giấu yêu khí đang cường thịnh lên trong người Lăng Ca, đến cả Tang Hoa cũng không nhận ra, nhưng sức mạnh của y lại không cách gì giấu đi nổi. Y phải về lại yêu giới tìm cách, cũng tiện bề xem thử yêu giới hiện tại thế nào rồi.

“Đi đi!” Tang Hoa lãnh đạm nói. Với sức mạnh hiện tại của y thì chắc cũng không có mấy người đủ sức gây khó dễ. “Nếu đã gọi là rèn luyện, vì sư không thể đi cùng người, tránh cho người ý lại chuyện gì cũng có vì sư che chở. Mọi chuyện lấy an toàn làm đầu, đánh không lại thì chạy, đừng có vì chút sĩ diện mà liều cả tính mạng. Nhất định phải còn sống quay về.”

“Đồ nhi đã hiểu. Đồ nhi có thể dẫn theo Tổ Cần sư muội đi không?”

Tang Hoa ngạc nhiên: “Người thích Tổ Cần?”

“Đồ nhi chỉ muốn dẫn muội ấy theo rèn luyện cùng, trên đường gặp khó khăn gì cũng có người tương trợ.” Nếu y để Tổ Cần ở lại Triều Hải Cư, với tính cách thích ôm người bầy bạ của Tổ Cần thì thế nào cũng chiếm tiện nghi của Tang Hoa. Y phải diệt trừ hậu họa từ sớm.

“Được rồi. Dù gì ta cũng không muốn bị con bé làm ồn.” Tang Hoa nói thế này mà lại nghĩ thế khác. Một nam nhân tình nguyện dẫn theo một nữ nhân, nếu không phải thích thì còn là gì? Nhưng thôi kệ, Lăng Ca đúng lúc này đi xa khỏi tầm mắt hắn cũng tốt. Hắn cần thời gian để bình ổn tâm trạng lại. Nếu cứ đêm ngày đối diện biết đâu hắn sẽ bị ép đến đột tử mất.

Tổ Cần ban đầu không muốn đi, nhưng vừa nghe nói nhân giới có nhiều thứ vui chơi thì liền đổi ý, chỉ buồn Tang Hoa không theo cùng. Ngày Lăng Ca và Tổ Cần rời Tịnh Thương Hải cũng không quá rên rnh, chỉ có Tang Hoa và Bắc Hải Long Vương, cùng một đàn con cháu của ông xếp hàng đưa tiễn. Bắc Hải Long Vương thậm chí vui sướng trong lòng, cuối cùng cũng chờ được ngày cục nợ Lăng Ca đi. Trước kia, ông và Tang Hoa làm hàng xóm lâu đến vậy, chưa bao giờ Tang Hoa yêu cầu ông làm gì dù là chuyện nhỏ nhất. Cả ngàn năm không thấy mặt mũi Tang Hoa đâu cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng, Lăng Ca vừa đến, Tang Hoa đã hành hạ ông đủ điều, khiến ông đau ê ẩm cả thân già.

Sau khi đến nhân giới, Lăng Ca an bày Tổ Cần ăn uống no say trong một quán trọ rồi đi tìm nơi cao nhất, rút ống sáo nhỏ ngay thất lưng thối. Lúc trước, y quả thật không biết ống sáo này có ý nghĩa gì, chỉ giữ lại vì thấy đẹp. Một lần cao hứng thổi lên, có vài vị cô nương tìm tới. Y tưởng họ là pháp sư loài người tới tiêu diệt mình, bèn trốn đi. Kỳ thực, ống sáo này dùng để sai khiến các Vô Ảnh Sứ. Y đoán trước lúc phụ thân qua đời đã nhét nó vào người y, cũng may là y không hồ đồ quăng bỏ.

Liêm Cơ Cơ cùng bốn Vô Ảnh Sứ khác lập tức có mặt khi nghe thanh lệnh. Tuy nhiên, họ không dám tiến gần, do đã có bài học từ lần trước, họ tiến gần thì Lăng Ca lại biến thành giao long bay đi.

“Sao còn không mau đến đây?” Lăng Ca cất giọng.

Liêm Cơ Cơ nhanh mắt quan sát, thấy tác phong hành xử của Lăng Ca đã trở lại bình thường thì dẫn theo các Vô Ảnh Sứ khác chạy đến quỳ rạp xuống, hô to: “Chủ thượng, cuối cùng bọn thuộc hạ cũng chờ được ngài trở về.”

“Ta muốn trở về yêu giới, nhưng trước tiên cần phải hạ mê dược một người, mang cô ta về theo.”

Mị Nhi quỳ sau Liêm Cơ Cơ giỏi độc dược, tự xưng phong nhận nhiệm vụ này.

“Cô ta là thần thú phượng hoàng, pháp lực không thua kém ta là bao, hành sự phải thật cẩn trọng.”

“Chủ thượng yên tâm, Mị Nhi tuyệt đối không để ngài thất vọng.”

Lăng Ca hài lòng quay đi. Dẫn theo Tổ Cần đứng là phiền, nhưng tà phiền còn hơn để y phải suy nghĩ lung tung. Nếu để nàng ta ở lại Triều Hải Cư, y sẽ luôn lo lắng không biết nàng ta và sư tôn đang làm gì, xui xẻo nhất là ngày y trở về biết đâu còn có thêm một sư mẫu. Nghĩ đến liền thấy sợ!

Đêm đó, Mị Nhi tạo ra một bắc đèn chứa mê dược đổ vào phòng Tổ Cần. Tổ Cần ngủ say như chết được đưa về cung điện Minh Bất Minh của yêu giới cùng với Lăng Ca. Lăng Ca trước đi tế bái bài vị của phụ thân y Lăng Diệt, sau đó triệu tập các vị trưởng lão có danh vọng, mượn lý do bế quan tu luyện nên vắng mặt bấy lâu và chỉnh đốn lại toàn thể yêu tộc từ trên xuống dưới. Lẽ đương nhiên, những chuyện như chỉnh đốn thì không thể xong trong một, hai ngày.

Yêu giới bắt đầu nhỏ to một tin đồn, đồn rằng người chủ thượng họ mang về là người y yêu. Nàng mang bệnh gì đó nên không thể tỉnh lại, và chủ thượng đang tìm mọi cách chữa trị cho nàng. Lăng Ca không lên tiếng giải thích. Chỉ có Liêm Cơ Cơ và Mị Nhi thâm hiểu chẳng có người yêu nào mà ở yêu giới bao nhiêu ngày liền bị phục mê dược bấy nhiêu ngày.

“Chủ thượng, đêm đã khuya rồi sao ngài vẫn chưa đi ngủ?” Liêm Cơ Cơ vừa giúp Lăng Ca châm thêm dầu vào giàn đèn vừa hỏi. Lăng Ca suy tư cầm cuốn sách nhưng tâm lại không để trên sách. Y và Tang Hoa xa cách đã bốn tháng rồi, không biết Tang Hoa có nhớ y không? Và giờ thì Tang Hoa đang làm gì?

Liêm Cơ Cơ không chỉ là một Vô Ảnh Sứ, nàng còn là nghĩa nữ của phụ thân y, nghĩa muội của y, vậy nên so với những Vô Ảnh Sứ khác có thực quyền nhiều hơn. Nàng châm xong, lại gần nhuyễn tháp của y:

“Chủ thượng, ngài có tâm sự sao? Phải chăng liên quan đến Tịnh Đế?”

Lăng Ca an nhàn đặt sách xuống: “Muội đây, đổi lại cách xưng hô xem. Giữa huynh muội chúng ta cần gì phải tạo thêm rắc rối, cứ xưng hô như lúc xưa là được. Muội biết được bao nhiêu rồi?”

Liêm Cơ Cơ gật đầu, giơ cao tay áo che miệng cười: “Tâm tình của huynh đều in rõ trên mặt cả rồi. Muội không dám vào Tịnh Thương Hải, sợ sẽ kinh động đến Tịnh Đế. Nhưng huynh dù mất trí nhớ hay không thì lá gan vẫn to, lại dám bay liều vào đó và được Tịnh Đế nhận làm đệ tử. Phúc trách thâm hậu thật.”

“Chẳng qua là có chút may mắn. Lúc đó bị thương quá nặng, dù có được cơ thể mới do phụ thân ban tặng nhưng pháp lực và yêu khí gần như thất tán hết. Khi ta vào Tịnh Thương Hải, sư tôn cơ hồ cũng không hay biết gì. Nhưng nay đã khác xưa, mọi thứ đang bắt đầu quay trở về đúng quỹ đạo nên có. Nếu để sư tôn biết ta là Yêu Đế...” Lăng Ca chỉ dám nói đến đây, hậu quả còn lại thế nào thì y cũng từng thử tưởng tượng qua. Trục xuất sư môn là nhẹ nhất, nặng nhất có khi chính tay Tang Hoa sẽ giết y vì bảo toàn danh dự của thân giới.

“Xem ra huynh rất quý mến Tịnh Đế, không giống như lúc cùng đường bị bắt phải nhận đại sư tôn. Tịnh Đế trước giờ không xen vào chuyện tam giới, tam giới đều rất kính trọng ngài ấy. Có lẽ ngài ấy sẽ không hẹp hòi với thân phận của huynh. Nhưng muội biết nghĩa huynh của muội thông minh quyết đoán, chắc sẽ không ngồi yên chờ tai họa ập đến.”

Lăng Ca mỉm cười cầm lại sách: “Muội đi nghỉ đi, cũng không còn sớm nữa.”

Lăng Ca quả thực đã tìm ra đối sách, không chỉ một mà đến hai. Nhưng mỗi đối sách đều có ưu khuyết riêng.

Đối sách thứ nhất, y sẽ ăn cánh hoa Tử Mạn La của yêu giới. Loài hoa này có thể kiềm chế pháp lực, nhưng bù lại gây đau đớn cực độ mỗi ba ngày một lần, thường được dùng để đối phó với đám người thần giới. Độc của yêu giới đương nhiên người yêu giới biết cách chữa. Tử Mạn La vốn không thể tổn hại nổi tính mạng Lăng Ca. Ưu điểm là y có thể tiếp tục giả ngốc ở cạnh Tang Hoa, nhưng mấu chốt của vấn đề không thực sự được giải quyết, chỉ là tạm thời bị giấu đi.

Đối sách thứ hai có phần triệt để hơn. Y sẽ giả vờ vừa hồi phục trí nhớ và trực tiếp nói cho Tang Hoa biết thân phận. Thường nói, ngoan ngoãn tự khai vẫn tốt hơn là bị vạch trần. Tang Hoa khẳng định có vài phần niệm tình mà không xử trí y quá nặng. Tuy nhiên, khuyết điểm là tình cảm sư đồ từ đây sẽ rạn nứt. Một người là đệ quân thần giới, một người là yêu đế, căn bản rất khó bước chung đường.

Lăng Ca nằm trần trổ trên nhuyễn tháp một lúc, đột nhiên ngồi bật dậy. Tại sao phải tách rời hai đối sách? Nếu y vừa giả vờ chịu đau, vừa ngoan ngoãn đi thú tội, chẳng phải sẽ khiến Tang Hoa càng thương xót hơn sao? Yêu giới cũng coi như tạm ổn định rồi, giờ là lúc y nên quay về giải quyết chuyện riêng với sư tôn đáng kính.

8. Chương 8: Đệ Tử Lại Gặp Chuyện

nhưng không hiểu sao nàng cứ thấy uể oải vô lực như đã nằm ngủ rất lâu rồi. Cũng may, Tổ Cần không phải dạng thông minh sắc sảo gì, Lăng Ca nói sao thì nàng tin vậy. Để tránh nàng nghĩ nhiều, Lăng Ca mua đại một xâu hồ lô ngào đường nhét miệng nàng lại.

Tổ Cần vừa cắn hồ lô, vừa nhún nha nhún nhảy: “Sư huynh, huynh nuôi ta sắp béo lên rồi. Cơ mà, chúng ta phải bắt đầu rèn luyện ở đâu? Ta rất háo hức nha, nào giờ chưa có dịp thử qua trò này.”

“Ở phía Đông thành Giới Dụ này có một đám thổ phỉ làm loạn, dân tình ca thán rất nhiều. Chúng ta đã đến thì giúp họ một tay.”

“Tất cả nghe theo lời sư huynh.”

Thế là, một giao long, một phượng hoàng thật sự đem cả núi thổ phỉ diệt gọn trong một đêm không chừa lại manh giáp. Sau đó, trong nháy mắt bắt đầu lan truyền tin đồn có thần tiên giáng trần, vì dân trừ hại. Lăng Ca chỉ là ngẫu hứng muốn giết người, không ngờ lại gây được tiếng vang ngoài sức tưởng tượng, có chút bức bối. Tổ Cần lại rất vui vẻ, nàng chưa từng làm được việc tốt nào trước đây, bởi vì sư tôn của nàng cũng có tính lãnh đạm như Tang Hoa. Nàng không nghĩ rằng làm việc tốt lại có cảm giác sung sướng cực độ như vậy, cứ hối thúc Lăng Ca đi rèn luyện nữa. Lăng Ca trốn nàng như trốn ma, giả bệnh không gặp.

Một ngày, Tổ Cần đập mạnh cửa phòng Lăng Ca, giọng nói hờn hờ lạ thường kèm theo chút khẩn trương: “Sư huynh, mở cửa ra đi, xem ta đưa ai tới gặp huynh đây.”

“Ai cũng không gặp.” Lăng Ca nói vọng ra.

“Ngay cả vị sư cũng không gặp sao?”

Lăng Ca giật mình bước nhanh xuống giường, chân này vấp chân kia đến nỗi suýt té. Giọng nói này sao y có thể không nhận ra? Sư tôn sao lại đến nơi này? Không phải nói là sẽ chờ y rèn luyện xong tự quay về Triều Hải Cư sao? Hay là sư tôn nhớ y rồi? Y có nên nghĩ thế không?

Lăng Ca vừa mở cửa, thật muốn đem người trước mặt găt gao ôm vào lòng cho thỏa nỗi nhớ. Tuy nhiên y chỉ nghĩ, thực tế vẫn chưa dám làm vậy. Còn may, khả năng khống chế của y vẫn ở mức cao. Y đứng nghiêm người, gọi một tiếng tràn đầy tình cảm: “Sư tôn!”

Tang Hoa giờ cao tay áo sờ lên trán y, không vui hỏi: “Ta nghe Tổ Cần nói người bệnh rồi. Sao nào? Vừa để người bay nhảy bên ngoài chưa lâu là đã sinh bệnh? Chả trách ta cứ thấy không yên lòng, phải đích thân đến trông nom người.”

Tổ Cần hồn nhiên xen vào: “Ta đi mua hồ lô ngào đường, tình cờ gặp để quân trên đường nên dẫn ngài ấy về đây. Ta có phải rất đáng khen thưởng?”

“Ta vật hết lông phượng hoàng của người! Người ở chung một chỗ với y mà y sinh bệnh, người còn dám đi mua đồ ăn vật sao? Sao không ở lại trông chừng y?” Tang Hoa lườm Tổ Cần một cái rở ác ý. Tổ Cần ra vẻ oan ức xụ mặt xuống.

Lăng Ca một phút trước vẫn còn mạnh khỏe đến mức vật chết cả hổ, một phút sau liền vờ vĩnh ôm ngực ho khan, gắng gượng nói: “Đồ nhi bất tài. Có phải đồ nhi lại làm sư tôn mất mặt?”

Tang Hoa nhớ đến hôm nhận y làm đệ tử từng nói: “Sau này bất luận người làm việc gì, làm mất mặt yêu giới chẳng sao, nhưng làm mất mặt vì sư thì vi sư sẽ chẻ đôi người ra, rút gân giao đem nướng chín.” Ấy chỉ là những lời trong lúc muốn thể hiện uy quyền với đệ tử mà nói vậy. Nếu Lăng Ca thực có ngày làm mất mặt hần, hần cũng không nỡ xuống tay làm gì y.

“Mất mặt! Quả thật rất mất mặt. Người về giường nằm nghỉ cho ta, ta gọi đại phu đến xem cho người.” Tang Hoa đuổi Tổ Cần đi ra cùng hần. Tổ Cần chạy theo lẻo đẻo thanh minh: “Thật không phải lỗi của Tổ Cần đâu. Sư huynh đột nhiên sinh bệnh, ta cũng không biết phải làm sao!”

“Ta không cần biết. Đồ đệ của ta mà xảy ra chuyện gì thì ta đổ cả lên đầu người và sư tôn người.”

Lăng Ca nghe được tiếng đốp chát qua lại giữa Tang Hoa và Tổ Cần từ lúc còn rõ ràng bên tai cho đến khi nhỏ dần, bỗng dừng tâm tình chuyển tốt, bật cười lớn một trận. Tang Hoa cứ nhiên lại vì lo lắng cho y mà vứt bỏ mọi nguyên tắc chạy đến nhân giới. Xem ra địa vị của y trong lòng Tang Hoa khẳng định không tầm thường, nhờ vậy y có thể yên tâm hơn phần nào.

Lăng Ca lấy ra lọ thuốc độc giấu sẵn trong người. Đây là loại thuốc Mị Nhi pha chế riêng cho y. Dù rằng uống vào sẽ phải ném trải những cơn đau triền miên bất tận, nhưng làm chuyện gì cũng cần trả giá thì mới đạt được kết quả. Lẽ ra y định đợi tới khi về Triều Hải Cư mới dùng, nhưng Tang Hoa đã đến, lại đang tin rằng y bị bệnh, uống vào lúc này chính là sự trùng hợp hoàn mỹ. Y muốn đánh cược một lần. Ban đầu y nghĩ chỉ cần cược lấy sự tha thứ của Tang Hoa trước thân phận y là đủ. Giờ lại cho rằng cược vậy vẫn còn quá nhẹ. Y nên chơi lớn một ván, cược luôn cả trái tim của Tang Hoa.

Lăng Ca trút lọ thuốc vào miệng không dư lại giọt nào rồi bóp nát, rải mảnh vụn xuống cửa sổ: “Sư tôn, ngàn vạn lần đừng trách rằng ta lừa người. Ta tổn hại chính bản thân cũng vì mong muốn ở mãi bên cạnh người.”

Tang Hoa và Tổ Cần tìm được đại phu thì gấp gấp đưa đến xem bệnh cho Lăng Ca. Khi vị đại phu này lắc đầu thì tìm vị đại phu khác, cứ thế chập vạt cả ngày, đổi năm đại phu thì đến người thứ sáu mới nói được chút manh mối.

“Công tử đây không phải bệnh mà là trúng độc từ hoa Tử Mạn La. Loài hoa này mọc nhiều nhất ở lãnh địa yêu giới nhưng nhân giới cũng có một ít. Trước đây ta từng theo một vị thần tiên học y thuật, có cơ duyên thấy qua vài đóa nở trong chốn thâm sơn cùng cốc.”

Tang Hoa đã từng nghe nói về độc của hoa Tử Mạn La. Nó là khắc tinh trời sinh của người thần giới, nhưng đệ tử hần là yêu, có lẽ không tổn hại mấy.

“Có thể giải được hay không?”

“Vấn may chất độc vừa trúng phải, lượng độc lại không cao, có thể giải được. Ta đoán là vài hôm trở lại đây, công tử vô tình hít phải phấn hoa Tử Mạn La ở đâu đó mà không phát giác, chứ nếu trực tiếp ăn hoa

này vào thì ta cũng bó tay. Giải thì không khó, nhưng khó ở chỗ tìm được dẫn. Vì hoa Tử Mạn La được nuôi bằng máu, được dẫn cũng phải là máu, loại máu đủ mạnh để áp chế toàn bộ yêu tính của nó.”

Vô tình hít phải phấn hoa? Nếu nói là có người hạ độc đệ tử hần, Tang Hoa còn biết phương hướng lần tìm, đằng này nếu chỉ là vô tình hít phải, hần làm sao biết được Lăng Ca từng đi qua những nơi nào, rồi gặp phải loài hoa kia ở đâu? E rằng chính bản thân Lăng Ca cũng không hay biết gì.

“Lấy máu của ta.” Tang Hoa nhẹ nhàng nói ra nhưng lại khiến cả căn phòng hơi lạnh.

“Nhưng sư tôn...” Chuyện này nằm ngoài dự tính của Lăng Ca. Y không rành được lý, căn bản không biết để giải độc cần phải rườm rà như thế. Lần trước vì cứu y, Tang Hoa đã tiêu tốn nhiều máu thấp sáng đèn kết phách cho Đông Duệ. Lần này y không phải là sắp chết thật sự, sao còn để Tang Hoa phải hy sinh thêm máu? Y muốn ngăn nhưng nhất thời không viện ra nổi một lý do để ngăn. Trong căn phòng này ngoài Tang Hoa, không ai sở hữu dòng máu thần thánh hơn nữa.

“Ý ta đã quyết. Đại phu, phiền ông đi chuẩn bị thuốc.”

“Vậy ngày mai ta sẽ đến. Ta cũng cần tìm kiếm thêm vài vị thuốc nữa. Độc của Tử Mạn La không phải một ngày là giải sạch được, chỉ ít cũng cần một tháng. Đau đớn cũng không thể lập tức tiêu trừ.”

“Khoan đã, đau đớn...? Ý ông là sao?” Tang Hoa kinh ngạc hỏi.

“Khi độc của Tử Mạn La thâm nhập vào máu, mỗi ba ngày nạn nhân sẽ chịu đau đớn vô vàn, giống như có hàng vạn mũi kim cùng lúc châm vào những phần khác nhau của cơ thể, thống khổ đến mức chỉ muốn chết đi cho xong. Mỗi lần dùng thuốc chỉ giảm được một ít cơn đau, đến khi độc giải trừ hoàn toàn mới chấm dứt hẳn.”

Tang Hoa nhìn Lăng Ca chết đứng tại chỗ. Lăng Ca tự cho là mình thông minh, nhưng ngay thời khắc này lại không đọc hiểu ánh mắt phức tạp của Tang Hoa. Là trách cứ y vô dụng, là thương xót y bị trúng độc hay đau đớn khi nghe nói y phải chịu hành hạ? Cũng có lẽ là tất cả.

“Ta hiểu rồi. Ông đi chuẩn bị những gì cần thiết đi.”

Tang Hoa lấy trán châu của Tịnh Thương Hải làm phí chữa bệnh. Đại phu trung thực nói là quá quý trọng, nhận không nổi nhưng hần vẫn cưỡng ép. Hần không có tiền, cũng không thể để ông chịu thiệt được, còn số trán châu Tịnh Thương Hải này thì hần muốn bao nhiêu mà chẳng có. Cuối cùng, ông đành phải nhận lấy, còn không ngớt lời cảm tạ hần. Đại phu đi rồi, Tang Hoa vẫn lặng im không nói một lời với Lăng Ca. Hần kéo Tổ Cần ra ngoài cửa hỏi: “Gần đây rốt cuộc các người đã làm gì, đi đến những đâu, gặp những ai?”

Tổ Cần gãi gãi đầu. Nào có nhiều việc để mà kể. Sau khi nàng thức dậy thì chỉ có mỗi việc đi san bằng núi thổ phỉ. Tổ Cần thành thật kể lại việc đó cho Tang Hoa nghe. Tang Hoa không tỏ ra tự hào vì chuyện tốt họ làm, ngược lại còn giận dữ: “Hồ nháo! Ai bảo các người làm chuyện không đâu như thế? Chưa biết rõ kẻ địch gốc gác thế nào, có dây dưa liên quan với thế lực nào không, đã vội vàng làm anh hùng, chẳng khác nào tự đào mộ chôn mình.”

“Nhưng để quân, ta thấy bọn họ chỉ là người trần mắt thịt thôi, không có gì đáng sợ.”

“Kể cả như vậy, mọi chuyện đều có nhân quả riêng. Họ làm chuyện ác tất sẽ có thiên mệnh trừng trị. Các người đồ sát hơn trăm mạng người, chưa biết chuyện này tốt đến đâu, chỉ thấy tay đã nhuốm bẩn máu tanh, tự tạo ác nghiệp cho bản thân. Người xem, giờ sư huynh người còn bị trúng độc nặng, đều là quả báo cả. Ta và sư tôn người đã khi nào mong muốn các người vì chúng sinh mà liều mình hay chưa? Bọn ta chỉ muốn các người được sống yên bình. Trong tam giới thần—yêu—nhân, làm gì có anh hùng chân chính? Tất cả đều dùng những tên gọi tốt đẹp để che đậy cho bản chất xấu xa và tham vọng riêng. Nếu như có giới nào đáng để bảo vệ, giới nào đáng bị tru diệt, vậy tại sao năm xưa ta và sư tôn người lại không bảo vệ, lại không tru diệt mà vứt bỏ hết thấy ra đi? Đồ gốc các người! Thật làm ta tức muốn chết!”

Tang Hoa phẩy tay áo bỏ đi. Hần nói nhiều đến thế vì quá tức giận, nhưng cũng thừa hiểu Tổ Cần vô tư như trẻ con, chắc chắn sẽ không tiếp thu được gì. Bất quá, hần nói trước cửa phòng Lăng Ca. Những lời này cũng muốn để Lăng Ca nghe cho rõ. Về sau đừng nghĩ đi cứu rồi chúng sinh sẽ làm hần tự hào. Có lẽ đám nhóc này không biết, năm xưa khi hần và Tử Khư nắm trong tay danh vị đế quân, vì để xứng đáng với hai chữ này đã phải giết bao nhiêu người, nhìn thấy bao nhiêu cảnh đổ máu, thấm đầy tay bao nhiêu

nước mắt. Có một lần, hần và Tử Khuê tin lầm đám người nhân giới, đã giết sạch hơn chục mạng người yêu giới, sau cùng mới phát hiện bọn người yêu giới đó thật ra vô tội. Cũng có lần, hần vì cứu một đám người thần giới, toàn thân chẳng chít vết thương, bị giam trong mê trận yêu giới không cách nào thoát ra. Hần nghĩ rằng đám người thần giới chạy thoát sẽ mang viện binh đến cứu hần, không ngờ chờ rất lâu vẫn không có ai đến, tuyệt vọng chờ chết. Vào lúc đó, Tử Khuê bất ngờ xuất hiện. Tử Khuê đơn thương độc mã vì muốn vào mê trận cứu hần mà cũng bị thương nghiêm trọng. Hai kẻ đáng thương cùng nương tựa vào nhau, dìu nhau ra được mê trận thì ngất xỉu. Thục Oanh mang họ về trị thương, vậy mà trong suốt thời gian đó không hề có bất cứ người nào trong thần giới đến thăm họ ngoại trừ Ti Mệnh. Kể cả đám người hần từng cứu cũng không đến. Sau này, Thục Oanh cực kỳ phẫn nộ nói cho hần nghe đám người đó còn dám bảo rằng bị thất lạc với hần trong mê trận. Chung quy cũng chỉ là viện lý do để bào chữa rằng họ không hề ích kỷ bỏ trốn trước. Những chuyện như vậy, thậm chí tệ hơn như vậy, lẫn lộn giữa cái tốt và cái xấu, giữa các cuộc tranh đấu tam giới...hần và Tử Khuê đều không muốn xen vào nữa.

9. Chương 9: Độc Tử Mạn La

Tang Hoa ôm chần gối vào phòng của Lăng Ca. Ở quán trọ không dễ thuê phòng liền sát nhau như Triều Hải Cư. Hần cũng không thể đuổi Tổ Cần ra khỏi phòng nàng đang ở, chỉ có cách ở cùng phòng với Lăng Ca. Lăng Ca từ lúc hần bước vào cho đến lúc hần trải xong tấm chăn ngay ngắn nằm không dám tùy ý lên tiếng. Y biết hần đang giận, và cơn giận không hề nhỏ.

Thật ra, cơn giận của Tang Hoa đã nguôi ngoai được phần nào rồi. Hần chỉ là đang lo lắng cho Lăng Ca. Nếu nói hoa Tử Mạn La mọc trên núi thổ phỉ, không lý gì Lăng Ca trúng độc mà Tổ Cần vẫn vô sự. Bởi không có thủ phạm cố tình hạ độc, giờ có truy cứu ra nơi cây hoa ấy mọc cũng vô ích. Hần mong muốn nhất vẫn là Lăng Ca mau chóng khỏe lại.

“Sư tôn!” Lăng Ca gọi thử một tiếng. Tang Hoa không đến nỗi làm ngơ y mà quay đầu lại nhìn: “Chuyện gì?”

“Người ngủ trên giường đi, đồ nhi sẽ ngủ dưới sàn.”

“Ồ đồ! Làm gì có lý lẽ người bệnh lại ngủ dưới sàn? Người muốn chọc ta nổi giận nữa phải không?”

Lăng Ca im thin thít không dám hé môi nữa. Hần quan tâm cho Tang Hoa cũng vẫn bị Tang Hoa giận.

“Về chất độc của Tử Mạn La, đừng quá lo lắng, vì sư sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì. Nếu đại phu nhân giới không chữa nổi cho người, bất chấp phải lục tung thần giới hay yêu giới, vì sư cũng sẽ tìm được người chữa cho người.”

Lăng Ca âm thầm mỉm cười. Tất cả mật ngọt trên đời đang rót vào trái tim y lúc này. Y hạnh phúc nhưng cũng sợ hạnh phúc này sẽ trôi qua ngắn ngủi.

“Sư tôn, người rất ghét yêu giới sao?”

“Vi sư đối với tam giới bình đẳng như nhau, không yêu thích, không ghét bỏ.”

Lăng Ca rất muốn hỏi thêm rằng kể cả khi y là Yêu Đế, Tang Hoa cũng không ghét bỏ sao? Thế nhưng y vẫn sợ, sợ nhận được câu trả lời không mong muốn. Thấy Lăng Ca lặng im, Tang Hoa hiểu lầm y vẫn còn hoài nghi nên nói thêm: “Nếu vi sư thực ghét bỏ yêu giới, khi xưa đã không nhận người làm đệ tử. Đừng nghĩ lung tung. Mau ngủ đi.”

Lăng Ca cũng rất muốn ngủ, nhưng mà suốt đêm nhìn thấy khuôn mặt Tang Hoa hướng về phía y, y vô thức cứ mở to mắt ngắm nhìn, không sao ngủ được. Gần sáng, chất độc của Tử Mạn La phát tác. Kỳ thực lúc chế thuốc độc cho y, Mị Nhi cũng phòng hờ chế cả thuốc giải. Y cho rằng uống thuốc giải giả đau rất dễ bị Tang Hoa phát hiện, phải đem thân đi thí nghiệm mới giống thật, do đó đã quẳng bỏ lọ thuốc giải.

Tang Hoa thức giấc vì nghe được tiếng động. Lăng Ca đang lăn qua lăn lại trên giường, dáng vẻ vô cùng chật vật thống khổ. Tang Hoa lập tức chạy đến, đỡ đầu Lăng Ca nằm lên đùi hắn, truyền linh lực sang giúp y khống chế. Đáng tiếc, chất độc không thuộc phạm trù linh lực có thể khống chế được. Tang Hoa rối bời nhìn Lăng Ca đau đớn, mồ hôi tuôn ra như nước trong tay hắn. Hắn nhất thời chẳng biết phải làm sao? Hắn có nên đi tìm đại phu? Không thể! Ông ta đang tìm cách bào chế thuốc, giờ có gọi đến cũng chẳng ích gì.

“Sư tôn, đồ nhi rất đau.”

Tang Hoa ôm Lăng Ca chặt hơn, hoàn toàn đem mặt của y vùi vào lồng ngực hắn: “Ráng chịu thêm một chút. Vì sư sẽ luôn ở cạnh ngươi.” Lăng Ca cảm nhận được hơi thở chậm chạp đứt đoạn của Tang Hoa, cứ như Tang Hoa đang đau đớn cùng y. Bất giác, trong lòng Lăng Ca trào dâng một tia vui sướng. Y cố gắng choàng tay qua ôm eo Tang Hoa lại. Tang Hoa không để tâm, giờ đây đầu óc hắn đang muốn nổ tung vì lo lắng. Hắn kiên định lặp lại lần nữa, vừa như nói với Lăng Ca, vừa như nói với chính mình: “Vi sư sẽ luôn ở cạnh ngươi. Cố gắng lên!”

Trời sáng cơn đau của Lăng Ca mới dứt hẳn. Tang Hoa vẫn còn ôm y không buông, cho đến khi đại phu tìm tới thì hắn mới thu tay. Thuốc giải không thể chế hết một lượt vì sẽ mất công dụng. Mỗi lần chỉ chế một thang, mỗi thang cần có một giọt máu của Tang Hoa làm được dẫn. Lăng Ca cảm chén thuốc lên uống, nói thật y không hề rấp tâm tổn hại Tang Hoa, nhưng nghĩ đến dòng máu của Tang Hoa từ nay về sau sẽ chảy trong người y, y cũng có chút hả hê làm sao.

Tang Hoa lại tặng đại phu một viên trân châu và tiễn ông đi. Sau đó, hắn trở lại phòng Lăng Ca. Lăng Ca ngạc nhiên nhìn quanh, hỏi: “Sao hôm nay đồ nhi không thấy Tổ Cần?”

Tang Hoa lắc đầu. Hắn cũng đang thắc mắc, không biết có phải vì hôm qua nói nặng Tổ Cần nên nàng giận dỗi bỏ đi rồi không.

Lăng Ca chỉ hỏi cho có lệ. Không có Tổ Cần, y và Tang Hoa hai người ở riêng với nhau chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao.

“Sư tôn, gần đây đồ nhi cứ hay thấy nhiều hình ảnh kỳ lạ chạy qua chạy lại trong đầu. Chúng xuất hiện rồi rạc nhưng hình ảnh nào cũng sống động như thật, khiến đồ nhi không quên được.”

“Kỳ lạ thể nào?”

“Đồ nhi nhìn thấy rất nhiều người của thần giới và yêu giới chém giết lẫn nhau, còn nghe thấy âm thanh của binh khí khua vào nhau, những tiếng kêu gào đau đớn. Còn có người muốn đuổi giết đồ nhi, trên tay hắn cầm trường thương dính đầy máu.”

“Có lẽ ngươi đang phục hồi trí nhớ. Sớm muộn ngươi sẽ nhớ ra người là ai, từ đâu đến. Đây là một chuyện tốt.”

“Nhưng nét mặt sư tôn hình như không vui chút nào.”

“Chuyện tốt chưa hẳn là chuyện vui. Từ những gì ngươi nói, vi sư đoán ngươi cũng từng tham gia trận đại chiến thần yêu hai giới năm xưa.” Tang Hoa phiền muộn nhìn Lăng Ca, hai hàng mi chau lại rất rõ.

Trái tim Lăng Ca bỗng chùng xuống, vừa khởi đầu đã thấy rất gian nan.

Những lần Lăng Ca phát độc sau đó, lần nào Tang Hoa cũng ở cạnh y không rời như đã hứa. Mà mỗi lần sau khi phát độc, Lăng Ca đều sẽ cố tình kể lại cho Tang Hoa một đoạn hồi ức của y. Lần này là về cây trường thương của người muốn giết y, trên mũi thương có khắc chữ Duệ.

“Vậy chắc người đó là Đông Duệ. Ta nhớ một năm vào dịp sinh thần của hắn, Thiên Đế vì để ca ngợi những chiến tích huy hoàng hắn lập cho thần giới đã đặc biệt tặng cây thương có khắc tên hắn. Hắc Phong, người hắn là người có địa vị không nhỏ ở yêu giới, bởi vì Đông Duệ sẽ không cần ra tay với hạng tầm thường.”

Nói ra những lời này, Tang Hoa cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng Lăng Ca vừa nghe vừa thấp thỏm. Y sợ nhất là Tang Hoa sẽ kích động lên, vậy thì những chuyện về sau càng khó nói hơn. Nay thấy Tang Hoa tâm tư trầm ổn, lòng y nhẹ nhõm biết bao, nhưng cũng mâu thuẫn biết bao. Tang Hoa như vậy là thật sự không quan tâm thân phận y, hay định đợi tới khi y nhớ ra thân phận rồi xử trí luôn một lượt?

Một ngày, Tang Hoa ra ngoài mua ít đồ ăn ngon cho Lăng Ca, lúc trở về thấy Lăng Ca đang quần quai trên giường. Chất độc đến giờ đã giảm gần phân nửa. Lăng Ca tuy đau đớn nhưng cũng dần tự chủ được. Có điều, Tang Hoa không quan tâm nhiều đến thế. Hắn chỉ biết đệ tử của hắn đang đau, dù không làm được gì cho y thì hắn vẫn muốn ở cạnh chia sẻ với y.

Tang Hoa bỏ những gói đồ ăn lên bàn, lật đật chạy lại nắm tay Lăng Ca.

“Sư tôn!” Lăng Ca ngược mắt lên, vài tia máu đang trải đều trong mắt y. Y khó khăn dựa đầu vào vai Tang Hoa, đưa tay ôm eo Tang Hoa lại. Tang Hoa không phản kháng, nhích người từng chút một ngồi xuống giường vì sợ ảnh hưởng tới cơn đau của y.

Lăng Ca trải qua cơn co giật thì rã rời nhắm mắt ngủ. Tang Hoa vẫn ôm lấy y, khẽ vuốt ve tóc y. Hắn quả nhiên đã động tình, động tình với chính đệ tử của mình. Dù đã thử tìm trăm ngàn lý do giải thích hoặc bào chữa, nhưng cuối cùng hắn vẫn phải chấp nhận sự thật. Hắn bỏ mặc mọi nguyên tắc tự đặt ra, chạy đến tận đây không chỉ vì lo lắng cho Lăng Ca, còn vì hắn rất nhớ y. Hắn đau khi thấy y chịu đau, giá mà có cách gì đó để hắn thay y gánh chịu tất cả thì hay rồi. Lần đầu tiên hắn hiểu, một vị đế quân từng lòng lấy tam giới như hắn cũng có chuyện bất lực không làm nổi.

Lăng Ca chưa ngủ được bao lâu, cửa phòng y đột ngột bị đá mở ra. Tang Hoa nhìn ra ngoài, mi mắt giật mấy cái khó chịu.

“Chà chà, xem cảnh tượng hiếm có gì đây này.” Tử Khuru một thân lam bào bước vào, cười đắc ý nói. Tổ Cần chạy lẻo đẻo theo phía sau, thân chưa đến cửa đã nói to: “Đế quân, ta mang sư tôn ta đến rồi đây.”

Tang Hoa xám mặt, thật rất muốn chửi tục. Ta bảo người mang sư tôn người đến khi nào? Đúng là con phượng hoàng vô tri.

Tang Hoa nhẹ nhàng chuyển đầu Lăng Ca từ đùi hắn sang gối mềm, đứng dậy kéo hai kẻ phiền phức kia ra ngoài. Lăng Ca không dễ gì mới ngủ được, hắn không muốn họ quấy rầy y. Thế nhưng, Tang Hoa chỉ lo lắng thừa, bởi vì Lăng Ca đã thức rồi. Lăng Ca hơi ngẩng đầu, gọi: “Sư tôn, người đi đâu vậy?”

Miệng hỏi cho có nhưng ánh mắt y đã nhanh chóng dịch sang một người lạ đứng cạnh Tang Hoa. Tang Hoa chưa kịp giải thích thì Tổ Cần liền nhảy vào hòng hắn: “Đây là sư tôn của ta, Tử Khuru đế quân. Sư huynh, ta khiến huynh bị bệnh ra nông nổi này, lấy làm tự trách. Vậy nên ta đã vượt đường dài về núi Thiên Trụ thỉnh sư tôn ta đến đây xem bệnh cho huynh. Sư tôn ta y thuật cao minh, khẳng định sẽ chữa lành cho huynh.”

Tang Hoa nghiêm mặt hướng Tổ Cần. Giỏi thật! Nha đầu này lại dám cướp luôn lời hắn.

“Tổ Cần, ta ra ngoài tiếp đãi sư tôn người, người ở đây chăm sóc sư huynh một lát.”

Tử Khuru bật cười. Chẳng lẽ nói thẳng ra là Tang Hoa kéo hắn đi vắng chứ tiếp đãi nổi gì. Tử Khuru không đi. Tang Hoa giật giật tay áo Tử Khuru nhưng hắn không thèm di chuyển, dứt khoát nắm luôn tay hắn kéo đi. Lăng Ca nhìn theo, hắc tuyến trong đáy mắt nổi lên. Tang Hoa không để ý nhưng Tử Khuru lại sắc bén nhận ra.

“Sư muội, Tử Khuru đế quân thân thiết với sư tôn ta vậy sao?”

Tổ Cần khép cửa lại, lắc đầu nguây nguẩy: “Không thể gọi là thân thiết đâu, vì giữa họ còn trên cả mức thân thiết nhiều. Họ sinh ra cùng nhau, lớn lên cùng nhau, từng trải qua vô số lần đồng sinh cộng tử cùng nhau. Ta cho rằng họ tuy hai mà một, không thể sống thiếu đối phương được.”

“Thì ra là vậy.” Hắc tuyến của Lăng Ca càng lan rộng hơn.

Tang Hoa kéo Tử Khuru qua phòng Tổ Cần, đóng cửa nói chuyện. Hắn không chủ đích muốn vào phòng nữ nhi, nhưng quán trọ đông người, ngoại trừ chỗ này thì chẳng còn nơi nào vắng vẻ.

“Sao người lại đến đây?” Tang Hoa khoanh tay hậm hực hỏi.

“Cần nhi bảo đệ tử người bị trúng độc, thế nên ta đến xem thử hắn sắp chết chưa để chia buồn cùng người.” Tử Khuru phỉ phỉ tay áo thân nhiên nói. Hắn ưa sạch sẽ nhất, nhưng lúc này vào quán trọ đựng phải vài người thợ săn nặng mùi sát khí, khó tránh cảm thấy không thoải mái.

“Nếu ta để người chữa cho y thì đúng là tiễn y đến cõi chết thật. Gì mà y thuật cao minh? Trước người bảo hạt kim kê linh khí cực thịnh, nhai nhuyễn ăn là tốt nhất. Ta cho đệ tử ta ăn, báo hại y suýt nữa là xuống mồ rồi.”

“Vậy ra hạt kim kê có độc à?” Tử Khuu vuốt dọc sống mũi, ra vẻ vừa tiếp thu được kiến thức mới.

“Ngay cả đại phu bình thường của long tộc còn biết, người lại không biết? Y thuật cao minh? Ta khinh cả họ nhà người. Cầm đưng đến đệ tử ta. Y sắp khỏi rồi, để người chữa thì thà ta cầm kiếm giết y luôn cho nhanh gọn.”

Tử Khuu cười cợt: “Ta có bảo là đến để chữa sao? Người đấy! Ngần ấy năm rồi mà thánh lực vẫn không tốt lên. Ta rõ ràng bảo là đến để xem đệ tử người chết hay chưa. Chỉ là, ta không ngờ lại thấy được cảnh khác thú vị hơn. Người vậy mà lại để cho hần ôm người trên cùng một chiếc giường. Sao hả? Động tình rồi?”

Tang Hoa thả tay xuống dọc theo thân người, hơi rối loạn.

“Ta đoán đại thôi mà lại là thật sao?” Tử Khuu vẫn giữ nụ cười tiến gần Tang Hoa. “Động tình thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu mà mặt mày ủ rũ vậy? Người anh trai này sẽ giúp người.”

Tang Hoa nhếch mắt, khinh thường: “Ta sinh ra trước người, đâu đã đến lượt người làm anh trai ta? Huống hồ, đến Thục Oanh mà người còn không trị nổi, giả vờ tình thánh với ta à? Có tin ta truyền tin cho Thục Oanh rằng người đang ở đây chàng chàng thiếp thiếp với Tổ Cần không?”

Tử Khuu giơ cao hai tay, khổ sở nói: “Được được, người biết rõ tử huyệt của ta mà. Ta đầu hàng thôi.”

10. Chương 10: Dĩ Hạ Phạm Thượng

Lăng Ca đã có chút thuyền giảm, Tang Hoa không tiện ngủ chung phòng với y nữa mà dọn ra một phòng riêng ở. Lăng Ca vì thế trở nên rất bám người nhưng Tang Hoa không nghĩ gì nhiều, chỉ đơn thuần cho rằng y sợ hãi độc tính lại phát tác nên không muốn ở một mình.

“Sư tôn, người có thể luôn đối tốt với ta thế này, bất luận ta là ai không?”

Tang Hoa ngồi trên giường cạnh Lăng Ca, nghe thấy câu hỏi này có chút kỳ quái: “Lẽ nào người nhớ ra người là ai rồi?”

Lăng Ca cúi đầu, mi mắt sụp xuống. Đây là bước cuối cùng rồi. Y không phải đang diễn, mà thực tâm lo lắng nếu Tang Hoa không chấp nhận được thân phận y thì y phải làm sao? Y sẽ trở nên đáng thương để lấy lòng thương hại của Tang Hoa, hay bỗng chốc cường mạnh lên bắt trói Tang Hoa đem thẳng về yêu giới? Khả năng sau có vẻ hơi bất hợp lý, vì dù gì Tang Hoa cũng mạnh hơn y.

“Nếu người ngại nói, thì để vi sư đoán thử. Người là con trai của Lăng Diệt, Lăng Ca phải không?”

“Sư tôn!” Lăng Ca cất tiếng gọi thẳng thốt. Tại sao Tang Hoa lại biết được? Không đúng, y không nên hỏi vậy vào lúc này. Nên hỏi là tại sao Tang Hoa biết mà vẫn luôn im lặng?

Thái độ sững sờ của Lăng Ca chính là câu trả lời tốt nhất đối với Tang Hoa. Hắn không kinh ngạc, không nổi nóng, chỉ hơi buồn bã thở dài: “Thì ra vi sư đoán đúng. Khi nghe người nói người giết người là Đông Duệ, ta đã bắt đầu nghĩ đến khả năng này. Nghĩ đến rồi, liền cảm thấy có nhiều chuyện trước kia ta không hiểu, trong phút chốc lại hiểu thông. Năm ấy người và Đông Duệ đánh nhau một mất một còn. Đông Duệ thất lạc hồn phách, người có lẽ cũng không khá hơn là mấy. Sau đó yêu giới truyền tin ra Yêu Đế Lăng Diệt qua đời, truyền vị lại cho thái tử Lăng Ca. Nhưng mà, từ đây yêu giới lại không nghe được tin tức gì nữa. Ta trước không để ý lắm, giờ đoán có thể là do Lăng Diệt cứu người mà thọ tận, người bị mất trí nhớ, pháp lực phần nào tiêu tán nên mới vô tình bay đến chỗ ta. Giao long ở yêu giới không phải ít nhưng cũng không phải nhiều, chiếm giữ địa vị cao thì lại càng hiếm hơn. Ta từng gặp qua Lăng Diệt và biết hắn cũng là giao long. Sự cao ngạo của hắn ta thấy được trên người người. Ta và người, là do thiên mệnh đã sắp xếp một đoạn duyên sư đồ, không thể trốn tránh.”

“Sư tôn, người muốn từ bỏ đồ nhi chỉ vì đồ nhi là Yêu Đế sao? Người nói chúng ta gặp nhau là do thiên mệnh, phải chăng khi thiên mệnh không còn nữa thì chúng ta sẽ chấm hết?”

Tang Hoa im lặng. Lăng Ca không chịu được sự tàn nhẫn này, nắm tay Tang Hoa hỏi dồn: “Lẽ nào những lời trước đây sư tôn nói với đồ nhi đều là giả? Đồ nhi là một kẻ tầm thường trong yêu giới thì chẳng sao, nhưng vì là Yêu Đế nên mọi thứ khác hẳn?”

“Không phải như người nghĩ.”

“Vậy đồ nhi phải nên nghĩ sao đây? Thái độ của người đối với đồ nhi đã lạnh nhạt thấy rõ. Người nghĩ đồ nhi còn bình tĩnh nổi sao?” Lăng Ca ôm chặt hân. Mỗi lần Lăng Ca phát độc thì đều ôm hân, hân từ sớm đã không còn cảnh giác với cái ôm đến từ y. Chỉ là, lần này, hân lại hoang mang đấy y ra.

“Vậy để vì sư hỏi người ba câu. Người hãy thành thật đối diện với trái tim mà trả lời ta. Người có phải sẽ trở về yêu giới?”

“Sẽ!” Lăng Ca đáp gọn. Cái này y không cần suy nghĩ mà đích thực đã làm thế.

“Người có phải sẽ lại huy động yêu giới tấn công thần giới, trả thù cho cha người?”

“Sẽ!” Thù này sâu như biển cả, y sao có thể không trả? Hiện giờ không trả chỉ vì yêu giới tổn thương vô số, vẫn chưa khôi phục thực lực. Bản thân y cũng chưa thể gọi là mạnh khỏe hoàn toàn. Pháp lực hiện tại chỉ mới tích tụ được bảy phần so với lúc xưa.

“Nếu vì sư đứng về phía thần giới, người có phải sẽ giết luôn vì sư?”

Cổ họng Lăng Ca nghẹn cứng, y biện bạch: “Đại chiến năm xưa sư tôn không hề tham dự.”

“Nhưng vì sư chung quy vẫn là người của thần giới. Người nghĩ thần giới diệt tận thì ta còn có thể an nhàn ở Tịnh Thương Hải uống trà xem hoa sao? Hắc Phong...không, phải là Lăng Ca, ta không phải cố chấp với danh vị Yêu Đế của người, nhưng vì người là Yêu Đế nên có nhiều thứ đã thay đổi rồi.”

Nếu như y chỉ là một con giao long tầm thường, khi đại chiến xảy ra lần nữa, hân có thể đưa y đến nơi mà cả thần giới và yêu giới không biết được, bảo hộ y một đời vui vẻ, một đời yên bình. Nhưng mà, vì y là Yêu Đế, là người quyết tâm huyết tẩy cả thần giới, hân không biết phải làm gì? Hân không thể đối kháng y, không thể trợ giúp y, kể cả không làm gì cũng vẫn rơi vào bế tắc.

Tang Hoa đứng lên, muốn rời đi. Lăng Ca bỗng đứng theo hân, một mặt kéo tay hân lại, mặt khác rút Xích Vũ giắt ngay thắt lưng ra.

“Người muốn làm gì?” Tang Hoa cả kinh hỏi.

“Mạng của đồ nhi là do sư tôn cứu lại. Ngày ấy đồ nhi chạy đến Tâm Nguyệt Trì đã không nghĩ rằng có thể sống sót được nữa. Sư tôn muốn từ bỏ đồ nhi, đồ nhi tự biết thân phận không dám phản đối. Đồ nhi chỉ xin sư tôn nhận lại một mạng này, coi như là việc cuối cùng đồ nhi dốc lòng làm vì sư tôn.”

Lăng Ca buông Tang Hoa ra, quỳ xuống dâng roi lên bằng hai tay. Từ bỏ y chính là giết chết y. Y rõ biết Tang Hoa ba lần bốn lượt cứu y, nhất định không nỡ giết y.

Tang Hoa đứng thất thần một lúc, chợt cảm lấy Xích Vũ khiến Lăng Ca nheo mắt: “Lý nào lại có chuyện đồ nhi ép buộc sư tôn chọn lựa? Ta cũng chưa từng nói là muốn từ bỏ người. Nhưng người tự nghĩ mình thông minh, dĩ hạ phạm thượng, vậy thì quỳ đó cả đêm cho ta. Ta thu Xích Vũ lại tránh để người ra ngoài gây họa.”

Tang Hoa đá vào đầu gối y mấy cái cho đỡ tức rồi đi ra. Lăng Ca ôm đầu gối, thật sự rất đau, nhưng không hiểu sao tâm tình y lại thư thái phần nào. Chỉ ít Tang Hoa đã chịu đánh y, chịu nổi giận với y, chứng minh là không có ý định ruồng bỏ y.

Tang Hoa ra rồi lại trở vào, gằn giọng: “Cấm biến lại thành giao long quỳ. Ta lẽ ra ngay từ đầu không nên dễ dãi với người quá. Bình minh không lên thì không được đứng dậy, nếu không quỳ lại từ đầu.”

“Sư tôn!”

Tổ Cần đang định đến thăm Lăng Ca, ở ngoài phòng nghe Lăng Ca kêu lên một tiếng rất thảm, rùng mình nhìn Tang Hoa. Đôi mắt trong trẻo như muốn hỏi có phải Tang Hoa lại ức hiếp sư huynh không.

“Sư huynh người đang thanh tu sám hối. Cấm làm phiền hần. Người dám bước vào ta chặt chân người cho xem!”

Tổ Cần khiếp sợ chạy đi, về báo lại với Tử Khư. Tử Khư chỉ cười thổng khoái không nói gì.

∞∞∞∞

Lăng Ca run rẩy sờ vào đầu gối, vừa lê vừa lết đến gần giường nằm. Tang Hoa cứ nhiên lại tuyệt tình làm thật. Y tưởng chỉ cần quỳ một chút thì Tang Hoa sẽ thương xót đến tha cho y, không ngờ bắt y quỳ đến khi mặt trời mọc mới thả ra. Y từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải quỳ gối, còn quỳ suốt cả đêm như thế, đúng là khóc không thành tiếng.

Tử Khư đá cửa vào, vẫn rất tự nhiên hết như lần đầu tiên. Lăng Ca miễn cưỡng đứng lên khỏi giường, định chấp tay chào Tử Khư nhưng Tử Khư xua tay: “Miễn đi, miễn đi, người đang không khỏe, cứ nằm ở giường nói chuyện với ta là được.”

Thật ra Lăng Ca cũng không tình nguyện nhưng mà lỡ y thất lễ làm mất mặt Tang Hoa, Tang Hoa lại bắt y quỳ nữa thì khổ. Đúng ra lễ nghi chuẩn mực với đế quân là phải quỳ xuống triều bái ba lần, Lăng Ca chỉ chào vậy cũng coi là phạm thượng rồi, may mà Tử Khư không tính toán. Lăng Ca lợi dụng ưu điểm của người bệnh giả ho khan vài tiếng rồi ngồi xuống giường.

“Đế quân, ngài đến tìm ta có việc gì?”

Tử Khư phóng từ tay áo ra một sợi chỉ đỏ bắt mạch cho Lăng Ca, bắt xong thu lại nhíu mày. Đây không phải độc do ngũ trùng phấn hoa, là độc tiếp xúc trực tiếp qua vị giác, nhưng vì độc tính không cao nên so với việc tiếp xúc bằng khứu giác tương đối giống nhau. Chẳng có ai cố tình hạ độc người khác mà lại kiềm hãm độc tính xuống mức thấp nhất, trừ khi dờ hơi. Tử Khư nhìn Lăng Ca, chắc chắn là do tên này tự uống vào rồi: “Đúng là đệ tử tốt do Tang Hoa dạy ra.”

Nhưng mà, vì sao tên này lại làm thế? Nếu muốn tổn hại Tang Hoa thì phải bỏ độc Tang Hoa mới phải, sao lại khổ sở dày vò chính mình? Lẽ nào là muốn Tang Hoa thương xót?

“Ta không hiểu ý của đế quân?”

“À, ta chỉ là khen người tư chất tốt, mặt mày sáng sủa, rất có tương lai.”

“Người vào phòng đệ tử ta làm gì?” Tang Hoa mang mấy gói đồ ăn về cho Lăng Ca, ngẫu nhiên thấy Tử Khư cũng ở đây thì nghi ngờ hỏi. Tử Khư không phải loại người sẽ vì quen biết hần mà quan tâm chiếu cố cả dòng họ hần.

“Ta đến hàn huyên với văn bối thôi, thế cũng có tội sao? Đúng lúc thấy trong người nóng bức quá, người đi tắm cùng ta không?”

Tử Khư liếc mắt sang chỗ Lăng Ca, tia hắc tuyến kia lại xuất hiện. Hần quả thật không nhìn lầm. Mỗi lần hần thân cận với Tang Hoa thì cả khuôn mặt Lăng Ca liền tối sầm khó chịu.

Tang Hoa đàn mắt tại chỗ. Hần có nên róc thân trúc ra ăn tận xương tủy giống như róc mía không? Tử Khư không quan tâm Lăng Ca nữa, tiến tới đẩy vai Tang Hoa thúc giục: “Đi đi nào! Lúc nhỏ người công khai chạy vào chỗ ta tắm nhìn ta, giờ không dám nhìn nữa sao? Gan người đột nhiên nhỏ thế?”

Tang Hoa gơ chân, một cước đá Tử Khư văng ra ngoài cửa và khép chặt lại. Tử Khư lại dám lôi chuyện này ra nói trước mặt đệ tử hần, muốn hại hần thân bại danh liệt sao? Mất mặt! Quá là mất mặt!

Tang Hoa đằng hắng, cố giữ phong độ: “Vi sư mua đồ ngon về cho người. Mau ăn đi.”

Lăng Ca lạnh lùng nhìn hần, ngầm chất vấn, ngầm suy xét. Tang Hoa bỗng nổi da gà. Hồng rồi! Có phải y đã hoàn toàn tin mấy lời nhăng cuội Tử Khư nói? Dù rằng cũng không phải là Tử Khư nói dối, nhưng hần chạy vào phòng tắm để phá, chứ không chủ ý nhìn gì cả. Hần mà nói ra sự thật thì có phải càng mất phong độ sư tôn hơn?

“Vi sư vừa nẩy ra đường hít nhiều gió bụi, cần đi tắm cho sạch sẽ.”

Tang Hoa quay người đi, muốn đẩy cửa ra nhưng bị Lăng Ca chặn đến, giơ tay chắn ngang cửa cản lại. Giọng của y rối loạn, mang theo chút khắc nghiệt hỏi: “Sư tôn thật muốn đi tắm cùng Tử Khư để quân?”

“Hồ ngôn loạn ngữ! Ai nói ta làm chuyện đó cùng hần?”

Lăng Ca không tin, xoay mặt của Tang Hoa lại, đột ngột áp đảo bằng một nụ hôn. Tang Hoa đóng băng toàn thân. Hai mắt mở to, chớp chớp. Lăng Ca đang hôn hần. Lưỡi của y chạm vào lưỡi hần, mạnh bạo chiếm hữu từng góc ngách. Hần có nên dừng lại việc này không? Phản ứng thông thường chắc là phải đẩy y ra và tát vào mặt y một cú thật đau. Nhưng mà, đó là phản ứng thông thường thôi. Và lại, hần cũng không cảm thấy nụ hôn này có gì ghê tởm, ngược lại rất ngọt ngào.

Khi dứt ra khỏi môi Tang Hoa, Lăng Ca gục xuống vai hần, hỏi nhỏ: “Sư tôn, người không phản kháng đồ nhi?”

Tang Hoa mím môi, ngọt đến vậy sao hần phản kháng đây?

“Đồ nhi thích người.” Lăng Ca nghiêng vào tai Tang Hoa, dùng hết sự dịu dàng vốn có nói thành lời.

Đệ tử yêu thích sư tôn là chuyện hiển nhiên thôi. Hần sẽ rất đau lòng nếu y nói căm ghét hần.

“Không phải kiểu sư đồ như người nghĩ. Đó là kiểu ý loạn tình mê, triền miên không dứt. Đồ nhi muốn trái tim người, và cả cơ thể người.”

Tang Hoa đóng băng lần nữa. Hần kịp thời thanh tỉnh lý trí, đẩy Lăng Ca ra. Hần cũng thích Lăng Ca, nhưng hần chưa từng nghĩ đến cái khía cạnh nhục dục kia. Đệ tử hần dạy khéo hay, lại dám nghĩ luôn cả phần sư tôn chưa nghĩ tới. Đúng là sóng sau xô sóng trước. Không còn gì để nói.

“Dĩ hạ phạm thượng! Người quỳ tiếp đêm nay cho ta.”

Lăng Ca đứng chát gào lên, nhìn thân ảnh Tang Hoa mờ dần: “Sư tôn, đừng đối xử với đồ nhi như vậy.”

Tổ Cần mon men gần phòng Lăng Ca nghe được tiếng gào, tắc lưỡi. Tang Hoa để quân thật đáng sợ. Cũng may nàng bái nhập làm đệ tử Tử Khư để quân, nếu không cả ngày sẽ phải bị hành hạ giống sư huynh. Nàng ba chân bốn cẳng chạy đi báo lại tin này cho sư tôn biết.

11. Chương 11: Tham Lang Trận

Tang Hoa đỏ mặt, đỏ đến nỗi sắp bốc khói. Hần nhúng mặt vào nước ba bốn bận, gội rửa cách nào thì mặt cũng không bớt đỏ.

“Sư tôn, đồ nhi thích người. Đó là kiểu ý loạn tình mê, triền miên không dứt. Đồ nhi muốn trái tim người, và cả cơ thể người.”

Tang Hoa nhắm mắt muốn định thần, nhưng vừa nhắm liền cảm thấy hơi thở của Lăng Ca ở rất gần tai hần, những lời này cũng vô thức lặp đi lặp lại nhiều lần. Tuy nhiên, tất cả cổ nhiệt hỏa trong người hần chợt lạnh xuống khi nhớ đến Lăng Ca là Yêu Đế. Hần không kỳ thị, không căm ghét, chỉ là có phần khó chịu.

Tổ Cần bỗng chạy sộc vào phòng Tang Hoa, gấp gấp nói: “Đế quân, sư huynh lại phát độc rồi, nhưng lần này sư huynh không chịu uống thuốc.”

Tang Hoa chợt nhớ lại hôm nay đúng là ngày Lăng Ca phát độc, thế nhưng hần còn bắt y phải quỳ cả đêm qua, chắc là y đang giận dữ. Tang Hoa đến phòng của Lăng Ca, bảo đại phu và Tổ Cần ra ngoài. Lăng Ca đang nằm im trên giường, quay mặt vào trong.

Tang Hoa tự tay cầm chén thuốc lên, khều vào vai Lăng Ca. Lăng Ca vậy mà vẫn nằm im không chịu quay ra. Tang Hoa nhún nhường trước, nói:

“Nếu người không phạm thượng, vi sư đã không bắt người quỳ. Vi sư thừa nhận có chút sai. Sức khỏe của người không tốt, không nên bắt người quỳ liên tục nhiều ngày.”

“Sư tôn không thích đồ nhi, đồ nhi không uống thuốc, chịu hành hạ cho người vui lòng.”

“Lý nào là thế?” Tang Hoa đập tay xuống giường. “Người còn dám uy hiếp cả ta?”

Lăng Ca siết tay vào chăn, thân người co ro lại. Y đang đau, dù không phải thập phần thống khổ như xưa những cũng chẳng dễ chịu gì cho cam.

Tang Hoa đặt chén thuốc sang bên. Ai bảo hắn cũng thích y, vì thích y mà trở nên thật bất lực. Hắn nhìn thấy y đau đớn cũng như chính mình đau đớn, không chịu được ôm chầm y lại từ phía sau.

“Vi sư chưa từng nói không thích người. Chỉ là...”

Lăng Ca quay mặt lại, môi mắt của họ gần kề nhau: “chỉ là không phải loại tình cảm mà đồ nhi mong muốn sao?”

Tang Hoa không khẳng định, cũng không phủ định, chỉ nói: “Người muốn trở về yêu giới, ta lại không thể theo người. Mờ mịt như vậy, không có kết quả như vậy, thì đừng nên hứa hẹn.”

Tang Hoa đứng dậy, chỉ vào chén thuốc: “Ta đặt thuốc ở đó, uống hay không người tự chọn. Điều ta làm là dốc hết sức bảo vệ người, nhưng ta không thể quyết định thay con đường người phải đi.”

Tang Hoa lẳng lặng khép cửa. Mỗi một chén thuốc đều có máu của Tang Hoa nhỏ vào. Lăng Ca chỉ giận dữ chứ không đành phí phạm, vì vậy cầm lên nóc một hơi cạn sạch, nhưng đáy mắt lại trào dâng sự căm phẫn:

“Vì ta là Yêu Đế sao? Vì ta là Yêu Đế nên ta có nói gì người cũng không tin sao?”

Vài giờ sau, Lăng Ca lén lút rời quán trọ, đến ngoài thành Giới Dụ thổi sáo gọi ra Vô Ảnh Sứ. Hắn chỉ giữ Liêm Cơ Cơ ở lại, còn những người khác cho lui đi.

“Nghĩa huynh, có chuyện gì phát sinh sao?”

“Không, chỉ là ta muốn muối lấy giúp ta một món đồ. Ở mặt thất phía sau phòng ta có một đài cao, trên đặt bảy quả cầu bằng bạc. Muối mang chúng đến đây cho ta.”

Liêm Cơ Cơ thất kinh: “Tham Lang Trần sao? Huynh rốt cuộc muốn làm gì mà lại khởi động trận pháp đáng sợ đó?”

“Muối chỉ cần mang đến đây cho ta. Đừng hỏi nhiều.”

Lăng Ca nói rồi lạnh nhạt bỏ đi. Nếu hắn dùng cách mềm mỏng với Tang Hoa vô hiệu, vậy thì đành phải chuyển sang cách cứng rắn. Hắn đánh không lại Tang Hoa, không bắt Tang Hoa về yêu giới được thì sẽ khóa Tang Hoa lại, vĩnh viễn không cho ra ngoài nữa.

Hôm sau, Tử Khuru và Tổ Cần muốn đi. Thục Oanh báo tin đã tìm được một mối lương duyên cho Tổ Cần, do đó hắn phải dẫn Tổ Cần về xem mắt. Tang Hoa không quan tâm chuyện dựng vợ gả chồng của dòng họ bên hắn, nhanh chóng xua đuổi hết mức có thể. Thế nhưng, khi bọn họ đi rồi, hắn và Lăng Ca ở riêng với nhau càng thêm ngại ngùng.

“Cẩn thận đệ tử của người, tên đó không đơn giản đâu.” Tang Hoa gạt bỏ câu nhắc nhở cuối cùng của Tử Khuru ra khỏi đầu. Hắn biết thừa điều này. Nếu đệ tử của hắn đơn giản thì chẳng phải là Yêu Đế rồi.

Lăng Ca chỉ cần uống thêm thang thuốc này nữa là có thể ngưng hắn. Hắn cầm khay thuốc bưng vào phòng y mà lòng dạ rối ren. Khi Lăng Ca khởi hắn, quan hệ của họ sẽ trôi về đâu? Y có theo hắn về Triều Hải Cư không? Hay là sẽ ngay lập tức trở về yêu giới? Hắn thắc mắc dứ dội nhưng lại không có can đảm hỏi, không phải hắn ngại, mà chỉ sợ hỏi ra một đáp án tồi tệ.

Lăng Ca uống xong chén thuốc, mặt mày tươi tỉnh như giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì, hỏi: “Sư tôn, khi nào chúng ta về Triều Hải Cư?”

Tang Hoa hơi ngỡ ngàng nên chậm trả lời. Hắn không ngờ Lăng Ca lại ngoan ngoãn theo hắn về.

“Sư tôn không muốn đưa đồ nhĩ về Triều Hải Cư sao?”

“Nói năng xằng bậy. Đợi người nghỉ dưỡng thêm vài hôm nữa cho khỏe hẳn rồi về.”

“Không cần! Đồ nhĩ hiện giờ cũng rất khỏe rồi. Hơn nữa, đồ nhĩ có chút nhớ Triều Hải Cư.”

Tang Hoa chìa tay ra: “Vậy chúng ta cùng về thôi.” Hắc thập phần phấn khởi. Dù rằng hẳn không hoàn toàn tin tưởng Lăng Ca nguyện ý ở lại đó cả đời cùng hẳn, nhưng hẳn lười suy nghĩ, tạm thời cứ vui vẻ với những điều đơn giản trước.

Lăng Ca bắt lấy tay hẳn. Y muốn nói bàn tay này y đã nắm rồi, mãi mãi cũng sẽ không buông ra bất luận Tang Hoa tình nguyện hay không. Nhưng mà, những lời thiêu đốt tâm can như thế vẫn nên nói vào lúc thích hợp, giờ mà nói ra lại khiến Tang Hoa bàng hoàng khó chịu.

∞∞∞∞

Tang Hoa nhàn nhã ngồi trên lầu cao tựa một chậu cây kiểng. Lăng Ca ở bên dưới đang luyện tập Xích Vũ. Từ khi hai người trở về Triều Hải Cư đến giờ, Lăng Ca không nói năng và hành động gì quá phận với hẳn như trước. Tâm tình của hẳn mâu thuẫn khỏi nói, có lúc vui vì Lăng Ca tôn sư trọng đạo, có lúc lại ngồi thừ cả ngày vô hồn vì hụt hẫng. Thật ra hẳn không nhất thiết cần một đồ đệ ngoan hiền hiếu thuận đến mức ấy. Hẳn cũng muốn tỏ bày, muốn tiến lên, nhưng cứ nghĩ tới chuyện Lăng Ca là Yêu Đế thì liền thụt lùi lại. Hẳn mà tiến lên, sau này có thể sẽ phải đứng cùng phía với Lăng Ca, vì suy cho cùng hẳn không nỡ để ai tổn hại y. Hẳn mà tiến lên, sẽ phải thay y giết sạch những người đối kháng y. Hẳn mà tiến lên, thiên hạ đại loại, sinh linh đồ thán. Tình yêu này, nếu Lăng Ca chỉ là một con giao long tầm thường, thì hẳn còn gánh nổi, chỉ bởi Lăng Ca là Yêu Giới Chi Chủ nên không còn là chuyện của riêng hẳn và y.

Lăng Ca đánh mệt thì lên lầu. Y thận trọng ngồi xuống ở chiếc ghế bên kia bàn đối diện Tang Hoa, cất giọng dễ nghe: “Sư tôn, người chăm sóc cái cây này đã hơn một tháng rồi. Ngày nào cũng tưới ít nhất vài lượt, đồ nhĩ sợ cái cây này sẽ trụi mất.”

Tang Hoa nhìn chỗ y ngồi, cũng không định phản nản gì, chỉ thoáng chạnh lòng khi nghĩ tới nếu là trước kia, chắc hẳn y sẽ chọn chiếc ghế nào gần hẳn nhất.

“Trụi thì trụi, vì sư lại tìm cây khác là được.”

Lăng Ca cười lạnh: “Sư tôn, người đúng là dễ dàng thay đổi, chỉ yêu thích cái mới lạ.”

Tang Hoa không nghe ra hận ý của Lăng Ca. Phải chăng sau này nếu tìm được người đồ nhĩ tốt hơn y, có thân thể trong sạch hơn y, Tang Hoa liền không chút do dự vứt bỏ y đi như cái cây này?

“Người lại vòng vo gì đó? Vì sư không thích thói vòng vo này của người, không phải lúc nào vì sư cũng đoán được.”

“Đồ nhĩ chỉ là nói băng quơ. Sư tôn, thọ lễ của Bắc Hải Long Vương sắp đến, người có đến dự không?”

“Không đi! Thọ lễ của Tây Vương Mẫu ta còn không đi, nếu đi của lão Long Vương thì cũng quá phô trương thể diện giùm lão rồi. Những chuyện thọ lễ như vậy về sau đừng hỏi ta, thậm chí hôn lễ, lễ phong thần, hay gì gì đó đại loại ta đều không thích đi.”

“Nhưng đồ nhĩ nghe Bắc Hải Long Vương nói người từng đi dự hôn lễ của Tử Khuru đế quân, còn tái hiện chân thân là hoa sen xanh, khiến cho trăm hoa cả vùng thay phiên đua nở chúc mừng ngài ấy.”

Tang Hoa “a” một tiếng, không ngờ dạo này Lăng Ca và Bắc Hải Long Vương lại thân thiết đến vậy, còn đem cả chuyện tâm phào này kể cho y nghe.

“Tử Khuru cũng không phải là ai khác trong mắt ta. Hẳn và ta cùng sinh ra. Tuy một người sinh ở Bắc, một người sinh ở Nam, nhưng bọn ta xem nhau như người thân ruột thịt.”

Tang Hoa đặt cây kéo xuống, vươn vai: “Không nói chuyện này nữa. Ta lại lên cơn thêm rượu rồi. Người cũng đừng gận gửi lão Long Vương quá. Lão ta có rất nhiều công chúa xấu xí đang ế chưa gả được, coi chừng nhầm trúng người thì khổ.”

Tang Hoa vừa bước xuống lầu vừa kể lể thêm chút nữa: “Kể ra thì trong bốn lão Long Vương, lão ở Tây Hải là có nhiều công chúa đẹp nhất, tiếc là đều gả đi cả. À, tam hoàng tử của lão ở Nam Hải cũng khá là đẹp, lần đầu tiên ta gặp hắn còn tưởng nhầm là nữ nhân. À!” Tang Hoa chợt bước hụt một bước, vẫn may còn vịn kịp cầu thang đứng thẳng người lại.

“Sư tôn, làm sao thế?”

“Tang Hoa, trong mắt ta ngài không phải để quân, ngài chỉ là ngài, và ta muốn gả cho ngài.” Câu nói của tam hoàng tử Long Vu Ngạn chợt lướt qua tâm trí hắn. Lúc nghe vậy, hắn hình như đã cao hứng đáp trả: “Nếu đến năm người tròn 500 tuổi mà vẫn giữ được vẻ đẹp này thì đến tìm ta.” Hắn bấm đốt ngón tay, thời hạn đó hình như là tháng sau. Không biết Long Vu Ngạn có xem lời nói đùa ấy là thật không? Nếu y thực đến tìm hắn thì hắn biết tính sao?

“Sư tôn?” Lãng Ca gọi lại lần nữa vì thấy Tang Hoa thất thần, hắn là có chuyện rất nghiêm trọng thì Tang Hoa mới bắt cần bước hụt như vậy.

“Từ đây đến hết tháng sau, đóng cửa Triều Hải Cư lại, nói rằng ta đi vắng. Bất cứ ai đến xin gặp ngoài Ti Mệnh ra đều không tiếp, kể cả lão Long Vương. Đừng hỏi lý do, làm theo lời ta là được.”

“Àn!” Lãng Ca gật đầu nhưng lòng tràn đầy nghi hoặc. Y biết sư tôn có chuyện đang giấu y.

Lãng Ca đợi trời tối mịt mới rời Triều Hải Cư, đến ngọn núi phía sau ngôi tịnh tu, mở túi đeo ngay thắt lưng ném bảy quả cầu bạc ra các phía vây quanh y. Mỗi quả cầu đại diện cho một loại tham vọng, gồm có Quyền Tham, Danh Tham, Tài Tham, Phúc Tham, Tình Tham, Dục Tham và Thọ Tham. Bảy loại tham vọng hợp chung một thể sẽ tạo ra mê trận cài đặt cạm bẫy trùng trùng, giam cầm được hồn phách lẫn thân thể người khác theo ý muốn của chủ nhân trận pháp.

Bảy quả cầu sáng rực bay lơ lửng giữa không trung, vừa hấp thụ tinh quang từ Tham Lang Tinh trên trời, vừa hấp thụ yêu khí tỏa ra từ người Lãng Ca. Chúng bay càng cao thì càng xoay mạnh. Tiềm thức của Lãng Ca mở ra một mê cảnh. Trong mê cảnh, y có thể tùy ý sắp đặt mọi thứ, định đoạt mọi thứ. Mục đích y tạo ra mê cảnh này không phải để giết người, mà là nhốt người. Vậy nên y không muốn Tang Hoa phải đối diện với những cảnh tranh giành, giết chóc mất nhã hứng. Y sẽ mang vào đây hoa cỏ chim muông và những thứ tốt đẹp nhất dành riêng cho mỗi mình Tang Hoa. Y thích nhìn thấy Tang Hoa mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ ở lại đây, ngoài y ra thì không tiếp xúc với bất kỳ ai khác, cũng không có bất kỳ ai khác làm phiền cuộc sống hạnh phúc của họ. Yêu giới thần giới gì đó đều không còn khoảng cách trong mê trận này. Khi đó, Tang Hoa vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình y, hướng về một mình y.

12. Chương 12: Ghen Tuông

Việc nên đến cuối cùng cũng sẽ đến. Đây là đạo lý hiển nhiên và không thể chối cãi.

Lãng Ca đứng chết trân tại cửa lớn, phía sau y còn có vài nữ nô và nam nô. Lãng Ca hỏi lại lần nữa vị khách vừa tới: “Người mới nói cái gì?”

Vị khách gỡ mũ áo choàng tím xuống, dung nhan tuyệt thế khiến cho muôn hoa thổn thức, nhưng nét đẹp này lại không rõ ràng thuộc về nam hay nữ: “Ta nói...ta đến tìm Tang Hoa, vị hôn phu của ta.”

Lãng Ca sa sầm nét mặt, đầu có chút đau. Đến giờ y mới hiểu tại sao Tang Hoa lại dặn dò những lời kỳ quái kia. Ngay từ đầu đã rất kỳ quái, y nên dự đoán được điều này mới phải. Không chỉ một Tử Khuru Đế Quân viện cố thân thiết ruột thịt gì đó rồi kéo nhau đi tắm chung, giờ còn mọc ra một tiểu hồ ly nhìn không lớn hơn y là bao, vậy mà dám gọi thẳng hai chữ “Tang Hoa” không chút kiêng dè. Thần giới hay thật! Tôn ti bất phân, tình cảm nháo nhào! Sư tôn của y càng hay! Tưởng không nói ra thì cây kim trong bọc không tự lòi ra sao?

Lãng Ca hít một ngụm khí lạnh nuốt giận xuống. Đến tìm sư tôn sao? Vậy thì y nên làm người tốt toại nguyện cho kẻ này.

“Vậy ta dẫn người đi gặp sư tôn.”

Đám nam nô, nữ nô nhìn y ngạc nhiên. Chẳng phải Tang Hoa đã hạ lệnh đóng kín cửa, ai cũng không gặp sao?

Tang Hoa đang tĩa tóc cây kiểng, một lúc lơ dềnh ngắm mây bay vô tình đã cắt ngang phần ngọn. Nghe được tiếng bước chân quen thuộc của Lăng Ca, Tang Hoa hơi bình tâm lại, nhưng sau đó phát giác bên cạnh y còn có thêm tiếng bước chân lạ nên đứng lên xem. Lăng Ca lúc nào cũng hành xử một mình, ít khi lại đi chung với ai đó.

Long Vu Ngạn vừa nhìn thấy Tang Hoa đã gọi lớn tên hắn, định nhào lại ôm giống hệt Tổ Cần. Mấy loại chuyện thế này Tang Hoa phản ứng rất nhanh. Hắn né sang một bên. Long Vu Ngạn mất trớn ngã xuống, may mà vẫn chưa dùng mặt đo sần.

“Người là ai? Quen biết ta sao?” Tang Hoa lạnh nhạt hỏi rồi nhìn Lăng Ca. Lăng Ca thần nhiên nhún vai. Nợ phong lưu của sư tôn thì sư tôn nên tự giải quyết, mắc mớ gì đến y.

Long Vu Ngạn lão đảo đứng dậy, chỉnh chu lại tóc tai, cười: “Tang Hoa, ngài không nhớ ta sao? Ta là Long Vu Ngạn, tam thái tử của Nam Hải Long Vương.”

Tang Hoa sờ trán, ra là kẻ hắn đang muốn tránh. Hắn nhìn Lăng Ca, lườm mắt giận dữ như ngầm hỏi ta đã bảo chặn hết cửa, sao người còn tiến hẳn vào đây?

“Sư tôn, người này nói sư tôn là vị hôn phu của hắn. Đồ nhi sợ đắc tội với sư nương nên không biết xử sự sao.” Lăng Ca điềm tĩnh trả lời tiếng lòng của Tang Hoa. Kỳ thực, y đang muốn nghe một lời thanh minh từ Tang Hoa.

“Hàm hồ!” Tang Hoa mắng Lăng Ca rồi nhìn sang Long Vu Ngạn, cơ mặt giật giật: “Ta bảo sẽ lấy người khi nào?”

Long Vu Ngạn chưng hững nhìn hắn, mắt một lúc lâu mới hoàn hồn mấp máy môi: “Tang Hoa, ngài từng bảo đến năm ta tròn 500 tuổi mà vẫn giữ được vẻ đẹp này thì đến tìm ngài. Thế không phải ngài đã đồng ý việc ta gả cho ngài rồi sao?”

“Khi đó người còn chưa cao bằng thắt lưng của ta, ta chỉ thuận miệng nói một câu dỗ dành người thôi. Người thân là thái tử của Long tộc, lẽ nào không phân biệt được nặng nhẹ trong câu nói của người khác?”

Long Vu Ngạn đang làm hắn mất mặt, nhất là còn đề cập chuyện này ngay trước mặt Lăng Ca. Tang Hoa vì nổi giận nên lời lẽ có chút sắc nhọn, cũng không nghĩ Long Vu Ngạn lại rơm rớm nước mắt.

“Một câu nói đùa sao? Ta đã chờ mòn mỏi suốt mấy trăm năm, đổi lại ngài bảo tất cả là nói đùa sao?”

Tang Hoa nhìn sang hướng khác, có chút áy náy. Tử Khuru vẫn hay nói đùa, thậm chí còn đùa nhiều chuyện oái oăm hơn hẳn như cái lần rủ hắn đi tắm chung, nhưng mà vẫn không hề hắn gì. Hắn chỉ nói đùa một lần, sao lại gây ra chuyện tày đình thế này?

“Ta không cần biết.” Long Vu Ngạn lau nước mắt, đổi sắc mặt ngồi xuống ghế. “Ngài đùa cũng được, thật cũng được. Ta đã tuyên bố với cả Nam Hải chỉ gả cho một mình ngài. Ngài phải chịu trách nhiệm với ta, nếu không ta ở lì mãi tại đây không đi.”

Tang Hoa phất tay áo, tiến gần chỗ Lăng Ca, nhấn mạnh: “Người đã tiến hẳn vào thì phải nghĩ cách tiến hẳn ra. Nếu không, hắn ở bao lâu, người ra sân quỳ bấy lâu.”

“Sư...sư...tôn!” Lăng Ca trợn ngược mắt. Cái này đâu phải lỗi của y. Đây đúng là giận cá chém luôn cả người đánh cá.

“Ý ta đã quyết.” Tang Hoa lạnh lùng bước qua Lăng Ca bỏ đi thẳng.

Lăng Ca nhìn trời, rồi lại thần thờ nhìn Long Vu Ngạn. Cách thôi mà, y có thiếu gì, chỉ là không biết Tang Hoa thích y dùng cách ngọt ngào hay là cách hung bạo?

Lăng Ca vuốt tóc, bước lại gần chỗ Long Vu Ngạn. Y đặt một tay lên bàn, người hơi nhoài về phía Long Vu Ngạn nói: “Tam thái tử, ngài cũng nghe rồi. Ta không thể để ngài ở đây được.”

Lăng Ca đặt bàn tay còn lại lên vai Long Vu Ngạn, cười ném lọn tóc từ trước vai của hắn ra phía sau: “Ngài hôm khác lại đến được không?”

Long Vu Ngạn gạt tay Lăng Ca ra: “Ta chỉ thích Tang Hoa. Người đừng nghĩ quyền rũ được ta.”

“Tam thái tử, ngài cũng tự tin quá đáng rồi. Ta vì sao phải quyền rũ ngài? Trong mắt ta ngài có gì đặc biệt đâu chứ?” Lăng Ca nâng cằm Long Vu Ngạn lên, cười miệt thị: “Nói một câu hơi tổn thương thì nhan sắc cỡ này ta gặp qua không ít rồi. Vô vị!”

Lăng Ca đứng thẳng người lại. Long Vu Ngạn phùng mang trợn má, cảm tức bật dậy: “Nhan sắc cỡ này? Ý người là sao? Ta chính là người đẹp nhất của Nam Hải mà người lại dám dùng thái độ đó khinh nhờn ta?”

“Ngài là tam thái tử Nam Hải, người Nam Hải đương nhiên phải ca tụng ngài. Có biết vì sao sư tôn của ta từ chối ngài không? Để ta nói thật cho ngài biết, tránh việc ngài mơ mộng viễn vông. Sư tôn không muốn lấy người có nhan sắc tầm thường như ngài. Ta còn cảm thấy vậy thì huống hồ là sư tôn cao cao tại thượng của ta.”

“Người...người mù mắt rồi. Cả Tang Hoa cũng thế.”

Long Vu Ngạn coi dung nhan chính là tính mạng, nghe Lăng Ca nói vậy không chịu nổi sỉ nhục quá lớn và bỏ chạy xuống lầu. Lăng Ca dặn nam nô đóng chặt cửa xong thì đến phòng Tang Hoa báo lại Long Vu Ngạn đã rời khỏi. Tang Hoa sững sốt: “Nhanh vậy sao?”

“Sư tôn luyến tiếc sao?”

Tang Hoa cau mày: “Người gần đây rất thích nhảy vào họng của ta đâm kim.”

Lăng Ca cúi người hành lễ với Tang Hoa: “Đồ nhi ngàn vạn lần cũng không dám mạo phạm sư tôn.”

“Bớt vờ vĩnh đi. Vẫn là trong hình hài giao long nhìn thuận mắt hơn.”

“Vậy đồ nhi liền biến thành giao long cho sư tôn vừa ý.”

Tang Hoa nhấm nhát, rít khe: “Ta muốn bế quan.” Hắn nói một câu thì Lăng Ca liền đâm họng hắn một câu. Tình trạng này cực kỳ tồi tệ. Sớm muộn cũng làm hắn phát điên.

Thân người Lăng Ca run lên, chạy đến nắm tay Tang Hoa cau có hỏi: “Sư tôn bế quan bao lâu? Có phải định đem đồ nhi vứt bỏ? Đồ nhi đã kính cẩn giữ gìn lễ tiết sư đồ đến thế mà sư tôn vẫn chưa hài lòng sao?”

Tang Hoa nực cười trong lòng. Hắn đã khi nào bảo Lăng Ca phải cách ly hắn ra như quái vật, ăn nói còn luôn châm chọc hắn? Bất quá, thấy Lăng Ca kích động, hắn không muốn đổ thêm dầu vào lửa.

“Không bế quan nữa. Ta đi uống rượu.”

Tang Hoa giựt tay Lăng Ca ra nhưng bị Lăng Ca nắm lại, đôi mắt chứa ba phần huyết sắc: “Những chuyện như ngày hôm nay, về sau đồ nhi không muốn giải quyết thay người. Nợ phong lưu của người thì người nên tự giải quyết. Người có lẽ không biết, hoặc vả người cố tình không muốn biết. Vì đồ nhi thích người, nên đồ nhi cũng biết ghen, cũng biết đau.”

Lăng Ca buông tay Tang Hoa ra: “Nếu sư tôn không còn gì phân phó, đồ nhi xin cáo lui.”

Đến khi nghe tiếng cửa đóng sầm lại, Tang Hoa mới cử động được mí mắt. Hắn đang dày vò Lăng Ca sao? Hắn chỉ đơn thuần vì quá tức giận, lại nghĩ Lăng Ca tự tiện làm trái ý hắn mở cửa cho Long Vu Ngạn vào thì cũng nên chịu chút hậu quả. Hắn lẽ nào lại làm sai?

Lăng Ca ở trong phòng đập vỡ mấy hũ rượu lê hoa mà Tang Hoa thích nhất. Rượu! Suốt ngày chỉ biết có rượu! Thời gian ngắm mấy hũ rượu còn nhiều hơn là để mắt đến y. Tang Hoa bước đến trước cửa phòng Lăng Ca, nghe được tiếng đập phá đồ đạc nên phân vân không gỡ. Trên đường về lại phòng, nam nô đến bẩm báo với Tang Hoa rằng Long Vu Ngạn quay trở lại đập cửa ầm ỉ. Sau khi hắn trấn tĩnh đầu óc, phát hiện Lăng Ca đã dùng kế khích tướng đuổi hắn đi. Lý nào hắn không đẹp? Cả Nam Hải cũng không phải chỉ toàn người mù.

Tang Hoa day day thái dương, rõ biết là không dễ đuổi đi như vậy. Tang Hoa bảo nam nô cứ đi làm việc. Hắn ra trước cửa, tự tay mở cho Long Vu Ngạn. Thế nhưng, Tang Hoa không định để Long Vu Ngạn vào.

“Bản quân,” Tang Hoa đằng hắng một cái. Đã lâu rồi, rất lâu rồi, hắn không dùng cách xưng hô trịnh trọng và uy quyền này. “Bản quân nể tình Nam Hải Long Vương nên không trách tội càn quấy của ngươi. Ngươi tốt nhất là nên về đi. Cho dù ngươi xem lời năm xưa cao hứng thốt ra của bản quân là thật, thì bản quân cũng chỉ bảo ngươi đến tìm chứ không hề nói sẽ lấy ngươi.”

Long Vu Ngạn uất ức: “Nhưng Tang Hoa, ta đợi...”

Tang Hoa cắt ngang: “Ngươi không có tư cách gọi thẳng tên của bản quân. Ngươi thậm chí còn chưa đáng tuổi tử tôn của bản quân, trước kia không chấp ngươi vì thấy ngươi còn nhỏ, giờ đây ngươi đã lớn cũng nên hiểu chuyện một chút. Ngay cả cha ngươi khi gặp bản quân cũng phải triều bái quỳ lạy gọi một tiếng đế quân, trừ khi ngươi tự nghĩ ngươi bằng vai phải lứa với ta nên có thể xưng hô ngang hàng.”

Long Vu Ngạn không phục. Có một dòng chất lỏng cay sè dâng ngập lên tròng mắt. Long Vu Ngạn quỳ sụp xuống trước Tang Hoa: “Là tiểu thần vô lễ, đã mạo phạm đế quân. Nhưng đế quân, tình cảm ta dành cho ngài là thật. Ta từ khi còn rất nhỏ đã thích ngài rồi.”

“Đó là do ngươi nguyện ý. Bản quân chưa từng bắt buộc ngươi làm vậy. Về đi! Tâm của bản quân sẽ không bao giờ đặt trên người ngươi.”

Tang Hoa bước về sau, dứt khoát đóng chặt cửa. Hắn quay người lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt Lăng Ca đang nhìn về phía hắn.

“Sư tôn, lời người nói sẽ luôn ở bên cạnh ta phải chăng cũng là đùa giỡn giống như với Tam thái tử?”

“Nếu như ngươi vĩnh viễn không rời khỏi Triều Hải Cư, vậy thì đó không phải lời nói đùa.”

Lăng Ca bật cười. Tang Hoa rõ ràng biết y nhất định phải về yêu giới, lời này có khác gì bảo câu nói luôn ở bên y là trò đùa.

“Tâm của sư tôn rốt cuộc là đặt ở đâu?”

Bờ môi Tang Hoa đột nhiên khô cứng lại. Hắn đi sót qua Lăng Ca mà không trả lời câu nào. Tâm của hắn...sớm đã không còn thuộc về hắn nữa.

13. Chương 13: Là Do Người Ép Ta

Nữ nô gặt đầu “ân”

“Đổi món khác mang tới.”

Nữ nô lại lắc đầu: “Nô tì đã hỏi có cần thay món khác không nhưng thiếu chủ bảo không, đã mấy ngày rồi thiếu chủ không động đến tí gì cả.”

Tang Hoa cho nữ nô lui, thầm nghĩ có phải Lăng Ca lại giận hờn hắn nữa rồi? Hắn tự thấy khả năng giáo dục có hạn. Sư tôn người ta nói một là một, đệ tử nguyện ý hay không cũng phải cam phận làm theo. Còn hắn? Sư môn bất hạnh. Giờ đây còn phải nhìn sắc mặt đệ tử mà sống. Đúng là quá thất bại.

Tang Hoa đi đến gõ cửa phòng Lăng Ca. Tên tiểu tử này cứng đầu, hắn mà không dỗ thì sẽ chết thành một khối trong phòng luôn cho mà xem. Lăng Ca bước ra mở cửa cho hắn, tay cầm Xích Vũ sờ hết lượt này tới lượt nọ, chung quy vẫn không chịu mở miệng trước. Tang Hoa nhượng bộ: “Tại sao mấy ngày rồi lại nhin đói?”

“Thân là đệ tử tu hành, đồ nhi tự thấy không nên phàm ăn tục uống, cái gì giảm được thì nên giảm.” Lăng Ca trả lời như có như không. Giọng điệu vẫn khá gay gắt.

Tang Hoa phỉ báng thầm, ngươi là yêu chứ có phải thần như ta đâu mà có thể bỏ luôn ăn uống? Tuy nhiên, nếu hắn nói ra miệng câu này, tâm trạng của Lăng Ca bảo đảm càng mờ mịt hơn.

Tang Hoa ngồi xuống bàn, nhâm nhi một tách trà nguội rồi nói: “Lăng Ca, người ngày càng khó hiểu, nhưng chỉ ít vì sư hiểu được một điều. Thân người tuy cùng vi sư trở về đây, nhưng tâm người lại không hề ở đây. Từ lúc trở về tới giờ, người luôn xa gần không rõ, vui buồn thất thường với ta. Người thông minh, nhưng vi sư cũng không ngốc. Chỉ bằng người nói thẳng ra, người muốn gì? Chưa chừng vi sư sẽ đáp ứng người.”

Lăng Ca dịu lại đôi phần, giắt Xích Vũ ngang hông, bước lại cầm tách trà trên tay Tang Hoa đặt xuống. Y do dự một hồi, ánh mắt hơi hạ thấp nói: “Sư tôn, ta là Yêu Đế, gánh vác trách nhiệm nặng nề của toàn thể yêu giới. Ta không thể rời yêu giới quá lâu.”

Trước kia vì không biết bản thân là ai, không chốn để về thì không nói, hiện tại y đã khôi phục ký ức, biết được bản thân là Yêu Đế thì không thể cùng yêu giới ly khai, nhàn tản ở lại bên cạnh Tang Hoa làm một tiểu đồ nhi khả ái được. Y có trách nhiệm phải làm, có mối thù phải trả.

“Được, vậy người trở về đi. Vi sư chưa từng nói ngăn cấm người trở về nơi thuộc về mình.”

Lăng Ca xoay người Tang Hoa đối diện y, quyết đoán nhìn vào mắt Tang Hoa: “Sư tôn hãy đi cùng đồ nhi. Đồ nhi không muốn trở về một mình.”

“Ta là đế quân của thần giới.” Tang Hoa nhàn nhạt nói.

“Vậy thì sao? Người từ bỏ thần giới lâu rồi, bọn thần giới kia đối với người cũng không còn một mực tôn kính như trước. Người hãy theo đồ nhi về yêu giới. Những chuyện người không muốn làm, đồ nhi tuyệt không ép người làm. Người chỉ cần ở một chỗ với đồ nhi là được.”

“Đơn giản thế sao?” Tang Hoa mỉm cười, nụ cười lạnh tựa băng. “Lăng Ca, ta sinh ra ở Tịnh Thương Hải, được thần khí của vùng biển này hun đúc nên hình hài. Tuy ta không muốn dính dáng đến thần giới, thậm chí cũng không tham gia đại chiến thần yêu năm ấy, nhưng từ trong cốt tủy của ta chính là người thần giới. Nếu người là một con giao long bình thường, chỉ cần hai sư đồ chúng ta không tham gia vào cuộc chiến thần yêu, mặc ai phỉ báng hay chê trách cũng chẳng sao, chúng ta vẫn có thể ở chung một chỗ, bất quá thì chúng ta trốn tới nhân giới làm người thường. Nhưng mà, người lại là Yêu Đế. Khác biệt này không phải ở cách xưng hô, không phải ở thân phận, mà ở mối thù người gánh vác trên vai. Rồi sẽ có ngày người dẫn đầu yêu giới tiến đánh thần giới, vậy thì người sư tôn như ta phải làm thế nào? Ta không muốn tổn hại người, nhưng cũng không thể phản bội tộc dân của ta đứng về phía người. Cho dù không tham gia vào, ta cũng có thể phải đứng nhìn người chết. Còn nếu người không chết và trở thành chủ nhân của tam giới, người dám nói với ta rằng tam giới vẫn sẽ được bình yên? Hay là người sẽ giết sạch những người làm người chán ghét, làm người căm thù. Yêu giới bị khinh thường nào phải chỉ do một hai kẻ làm sai mà tạo nên. Tuy rằng ta tin yêu giới cũng có người vô tội, cũng có người thiện lương, nhưng mà quá ít ỏi rồi. Và người khẳng định không nằm trong số đó. Khi ấy, người nghĩ ta vẫn vui vẻ ở bên cạnh người được sao?”

“Nói nhiều như vậy, sư tôn vẫn là không muốn đi theo đồ nhi?” Lăng Ca bấu chặt tay lại, đôi mắt thu hẹp. Tang Hoa cảm nhận được một cổ hàn khí bức người đang truyền xuống vai hắn.

“Ta không thể đi, nhưng ta sẽ không cản người. Một khi người rời khỏi nơi đây, hãy nhớ rằng không phải ta ruồng bỏ người, mà là người lựa chọn cắt đứt quan hệ sư đồ giữa chúng ta. Về sau, người sống hay chết ta đều không muốn biết. Bởi vì ta không muốn tự tay ôm xác người, hoặc là nhìn người đứng trên đỉnh vinh quang tàn sát người vô tội. Tuy nhiên, nếu người không về yêu giới nữa và quyết tâm ở lại đây, vi sư cam đoan với người dù trời có sập xuống, ta cũng sẽ ở cạnh người.”

Tang Hoa nắm cổ tay Lăng Ca gỡ ra khỏi vai hắn và đứng lên. Những chuyện cần nói, hắn đã moi cả trái tim ra nói hết, mong rằng Lăng Ca sẽ hiểu được nỗi khó xử của hắn. Nếu như Lăng Ca quyết chí ra đi, hắn sẽ tạo kết giới vĩnh viễn cách ly Triều Hải Cư với bên ngoài. Từ nay, không ai có thể vào, không ai có thể ra, đoạn tuyệt với hết thấy tin tức. Cùng lắm, hắn lại trở về với những ngày tháng cô độc một người một biệt viện. Hắn đã quen rồi, lúc trước chịu đựng được thì bây giờ tại sao lại không?

Lăng Ca không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn từng chút từng chút biến mất khỏi tầm mắt. Trong đầu y vang vọng lại những lời sau cùng của Tang Hoa:

“Nếu người không về yêu giới nữa và quyết tâm ở lại đây, vi sư cam đoan với người dù trời có sập xuống, ta cũng sẽ ở cạnh người.”

Viễn cảnh này có chút tươi đẹp. Y không về yêu giới thì Tang Hoa và y sẽ tiếp tục ở chung một chỗ, lại giống như trước, sự tôn thờ thì thật vui vẻ. Thế nhưng, y không bỏ được yêu giới. Điều quan trọng không kém là y muốn một mối quan hệ vượt trên tình sư đồ. Nếu Tang Hoa không tình nguyện, vậy thì y cưỡng ép là được. Tại sao nhất định phải bỏ một bên chọn một bên? Y là loại người mà chỉ cần muốn thì sẽ chiếm đoạt hết, không cần phải hy sinh bên nào cả.

Tang Hoa mất ngủ cả đêm, trời vừa sáng đã tìm một nữ nô hời động tĩnh trong phòng Lăng Ca. Hắn muốn biết Lăng Ca đã bỏ đi hay chưa. Nhiều ngày sau nữa, ngày nào Tang Hoa cũng hỏi một câu tương tự khiến người nữ nô khó hiểu. Bất quá, Lăng Ca đã chịu ăn uống bình thường trở lại, cũng rất chăm chỉ đến Tâm Nguyệt Trì tu luyện, làm cho lòng hắn bớt nhảy loạn một chút.

Một hôm, Ti Mệnh đến đánh cờ với Tang Hoa. Nói là đánh cờ nhưng thực ra Tang Hoa lại nằm dài trên bàn cờ, một ngón tay cũng không động. Ti Mệnh thấy hắn thiếu sức sống như vậy, bèn tìm cái gì để hỏi: “Đệ tử của ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”

“A!” Tang Hoa hơi ngẩng lên, mím môi. “Ta cũng không rõ.”

“Không phải giao long mỗi 500 năm sẽ có một lần kiếp nạn sao? Chỉ cần chịu được một búa của lôi công giáng vào đỉnh đầu mà không chết thì sẽ mọc sừng hóa rồng và thăng thiên lên thần giới. Cái này tuy nói rất mạo hiểm, nhưng dù sao một búa đó sẽ khiến họ thoát thai hoá cốt triệt để, trút bỏ hoàn toàn da thịt và xương cốt của loài yêu mà biến thành thần, cũng rất đáng cho nhiều giao long hy sinh.”

Tang Hoa lạnh lùng khi nhớ tới ước muốn biến đệ tử từ giao long thành chân long năm nào. Đế vương của yêu giới sao có thể là một vị thần? Lăng Ca cơ bản là chẳng thèm để mắt đến cái cơ hội này đâu. Do đó, y bao nhiêu tuổi thì cũng thế thôi.

“Tuy ta không biết chính xác nhưng đoán chừng là ngang tuổi với Đông Duệ, hơn 800 vậy. Có điều, y sẽ không hứng thú gì với việc biến thành chân long. Người khỏi cần bận tâm giùm y.”

Ti Mệnh âm ừ, lại nói: “Gần đây thần giới xảy ra một chuyện không tốt. Cháu gái của Thiên Đế yêu một con xà tinh, còn giấu Thiên Đế mang thai đứa con của hắn. Thiên Đế trong lúc tức giận bắt nàng hứng chịu hình phạt bốn mươi chín đạo thiên lôi, cái thai cũng sảy mất. Người nghĩ xem, dù gì cũng là một sinh linh, chớp mắt liền biến thành hư không, về với đất trời.”

“Thần yêu mà yêu nhau chính là cái kết cục đó. Ta không biết yêu giới xử trí người của họ thế nào, nhưng người của thần giới thì nhất định phải chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi hành hình. Dù biết là không thể, vẫn cứ ngu ngốc động tình. Có điều, tình cảm làm sao để giải thích đây? Đến không có lý do, không có phương hướng, vậy nên muốn ngừng cũng không biết làm sao mà ngừng?”

“Người của yêu giới đương nhiên là vô sự. Nếu yêu giới mà cũng có nhiều quy tắc như thần giới thì đã sớm cùng thần giới kết làm đồng minh từ lâu. Tang Hoa, người cũng cảm khái rồi. Trước đây, nếu nghe ta kể loại chuyện như vậy, người thường sẽ chỉ ừ hử cho qua thôi.”

Tang Hoa nghịch con cờ trắng trong tay: “Bởi vì ta cũng động tình rồi.”

Ti Mệnh thở dài, mân mê quyển sổ trên tay. Mệnh cách của tam giới đều được hiển hiện rõ ràng trong đây. Y sớm đã biết ai là người trong số mệnh của Tang Hoa, bởi vì người viết ra điều này chính là y. Dĩ nhiên, nó cũng không hoàn toàn do y tự ý thích vẽ hươu vẽ vượn thế nào thì vẽ, đều phải căn cứ vào những chuẩn mực mà lão thiên gia an bày, nếu y dám viết sai lệch những chuẩn mực này liền sẽ bị giáng tội.

“Đừng phạm vào sai lầm của vị công chúa ấy. Người có thể yêu bất cứ ai trong thần giới, nhưng người của yêu giới và nhân giới tuyệt đối không được. Dù thân là đế quân, người cũng sẽ phải chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi khắc nghiệt, mà mỗi đạo thiên lôi giáng vào người có thần lực càng mạnh thì sức hủy hoại càng mạnh.”

Tang Hoa ngồi thẳng người, đặt con cờ lên một vị trí bất kỳ. Ti Mệnh biết rõ số mệnh của hắn. Lời khuyên này hắn tự hiểu không phải thừa thãi. Tuy nhiên, hắn làm đế quân quá lâu rồi, khó tránh có chút cao ngạo không để ai vào mắt: “Bầu trời này ta vẫn còn chống được, há lại sợ chút sấm sét đó? Ta cứ thích nghịch mệnh đi theo ý mình, xem thử mệnh thắng hay ta thắng.”

Ti Mệnh đột nhiên cười ha hả hai tiếng: “Vẫn là người giỏi.”

Ti Mệnh vừa đi, Lăng Ca liền đến tìm hần, mang cho hần một hủ rượu. Tang Hoa cầm lên ngửi ngửi, không phải là rượu hoa lê do hần ủ.

“Lúc mới trở về, đồ nhi đã tự tay ủ rượu này cho sư tôn, nó được ủ từ hạt kim kê.”

Tang Hoa nhăn mặt, đây là muốn độc chết hần sao?

“Đồ nhi đã lấy hết độc ra, vị kim kê khá thanh và ngọt, đem ủ rượu là thích hợp nhất. Đồ nhi sắp về yêu giới, coi như đây là chút tâm ý cuối cùng của đồ nhi.”

Tang Hoa mở nắp bình rượu uống vài ngụm, đúng là thanh mát khó tả, còn tuyệt hơn cả rượu hoa lê của hần. Hần đặt hủ rượu xuống bàn, hướng mắt nhìn Lăng Ca. Lựa chọn này của y, hần hiểu. Hần không thể ích kỷ bảo y từ bỏ cả yêu giới mà chọn hần. Thế nhưng, trái tim hần rất đau. Nó đang cào xé dữ dội trong lồng ngực. Hần đứng lên, chống tay xuống bàn, hơi nhón chân hôn vào môi y, một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua mang theo vị rượu kim kê. Ngay khi Lăng Ca đang chết sống, hần rời ra, vỗ vai y vài cái nói:

“Vi sư cũng tặng người món quà cuối cùng. Tên của người rất đẹp, đẹp hơn cả tên vi sư đặt cho người, vậy nên đừng để nó nhuốm máu.”

“Sư tôn!” Lăng Ca nén lại sự ngỡ ngàng. Thì ra cũng chỉ vì thương hại nên mới có món quà cuối cùng này sao? Y nắm cổ tay Tang Hoa: “Người đi dạo cùng đồ nhi một lúc. Hai sư đồ chúng ta chưa từng cùng nhau đi dạo bao giờ. Đồ nhi muốn có một kỷ niệm đẹp.”

Tang Hoa không có lý do từ chối thỉnh cầu gần như là cuối cùng này: “Được! Vi sư chiều ý người.”

Tang Hoa định rút tay ra nhưng Lăng Ca vẫn cố chấp nắm lấy. Hần nghĩ lần sau cuối rồi, hà tất còn phải câu nệ lễ tiết quá nhiều, cứ mặc kệ y thích nắm bao nhiêu thì nắm. Lăng Ca dẫn Tang Hoa chậm rãi leo núi, mất cả buổi mới lên đến tận đỉnh. Từ góc nhìn này, Tịnh Thượng Hải giống như một thảm bạc được ánh tịch dương lồng lẩy bao phủ, càng tôn thêm mấy phần hoa lệ. Tuy nhiên, không hiểu sao, nhìn tịch dương Tang Hoa lại liên tưởng tới một cuộc ly biệt không bao giờ có ngày trùng phùng. Nếu là vậy, tại sao hần không thổ lộ rằng hần thích Lăng Ca? Ít nhất, hần cũng muốn Lăng Ca hiểu trái tim hần đang hướng về ai trước lúc y bỏ đi.

“Lăng Ca, ta...”

“Sư tôn!” Lăng Ca chặn ngang lời Tang Hoa. Bàn tay đặt sau lưng của y biến ra bảy quả cầu bạc. “Đồ nhi đã năn nỉ, đã cho người cơ hội, nhưng người ép đồ nhi đi đến bước này. Điều là do người chọn lựa.”

Tang Hoa sửng sốt. Lăng Ca không dong dài, ném bảy quả cầu bạc ra phía trước. Ánh sáng từ bảy quả cầu liên kết với nhau, tạo ra vòng xoáy cực mạnh đỏ rực huyết sắc.

“Tham Lang Trận?”

Tang Hoa lại một lần nữa sửng sốt, chưa kịp phản ứng gì liền cảm thấy có cánh tay tàn nhẫn từ phía sau đẩy tới, khiến hần rơi xuống đỉnh núi bị vòng xoáy kia hút vào. Cho đến lúc rơi, Tang Hoa vẫn không tin được người đẩy hần lại là đệ tử hần thương yêu nhất, trút toàn bộ tâm tư ra bảo vệ. Trên bờ môi Lăng Ca lúc này chợt ẩn hiện một nụ cười vừa hiểm độc vừa xa xôi, lập tức khiến Tang Hoa tê tâm liệt phế, mất cả ý thức phản kháng lại.

“Điều là do người chọn lựa.” Có thật kết cục này là do hần chọn lựa? Nếu hần không tình nguyện động tình, không tình nguyện tin tưởng, ai có thể bắt hần đau đớn đến mức này được?

Lăng Ca thu lại bảy quả cầu, bỏ vào túi đeo. Y không mạnh bằng hần, nhưng trận pháp này là do các đời Yêu Đế sáng tạo và tăng cường, chỉ ngày càng mạnh hơn chứ không bao giờ yếu đi. Tuy nhiên, nó cũng có điểm yếu là chỉ chứa được dưới 100 người, trên nữa thì mê trận sẽ tự bị phá. Lăng Ca không tin không nhốt được Tang Hoa ở lại bên y, cho dù chẳng thể cả đời thì chí ít cũng được một thời gian.

14. Chương 14: Giận Hờn

Tại đại sảnh của cung điện Minh Bất Minh, Lăng Ca buông lơ xác người vừa hút cạn dương khí xuống giữa một đồng xác, có chút uể oải ngồi ngã lưng ra nhuyển tháp. Liễm Cơ Cơ gọi người vào thu nhặt đồng xác đi cho đỡ vướng mắt rồi nói: “Pháp lực của huynh nay đã phục hồi hoàn toàn. Đúng là chuyện đáng mừng.”

Lăng Ca phải công nhận y có thể bình phục nhanh chóng vậy đa phần nhờ vào việc nghe lời Tang Hoa tu luyện tại Tâm Nguyệt Trì, nhưng mà y dù sao cũng là yêu, hút dương khí con người so với việc tự tu luyện thì càng dễ dàng hơn nhiều.

“Hồi phục như xưa thì có gì đáng mừng? Điều mà ta muốn là trở nên cường mạnh hơn nữa, đến mức không ai dám đối đầu cùng ta.”

Nếu y có thể mạnh hơn Tang Hoa, sau này không cần nơm nớp lo sợ Tang Hoa sẽ rời bỏ y đi bất cứ lúc nào. Chỉ cần y muốn, liền bắt Tang Hoa nhốt lại cho riêng mình. Cảm giác đó thật phần thống khoái.

Mị Nhi từ ngoài tiến vào bấm báo bốn vị trưởng lão xin yết kiến. Lăng Ca truyền họ vào. Theo sau họ còn có bốn giai nhân kiều diễm, tràn đầy hương sắc. Trưởng lão Chân Diệc sợ bị tranh mất phần nên giành lên tiếng trước: “Chủ thượng, ngài đang ở độ tuổi sung mãn, đây là lúc cần phải lập một vị hoàng hậu giúp yêu giới chúng ta khai chi tán diệt. Bốn lão già vi thần đã thay ngài tuyển lựa trong hàng ngàn nữ nhân ở yêu giới ra những người xinh đẹp và có học thức nhất. Ngài hãy nể mặt chúng thần chọn lấy một người.”

Bốn vị trưởng lão đợi thật lâu vẫn không thấy Lăng Ca lên tiếng. Y nhìn qua một lượt các mỹ nhân rồi nghiêm túc nghiên ngắm gì đó. Liễm Cơ Cơ ở cạnh nhẹ giọng nhắc khéo: “Huynh, nếu không thích thì muội sẽ giúp huynh đuổi họ đi.”

“Ta ngược lại rất thích.” Lăng Ca bỗng đứng lên, nhắm trúng một nàng trong số họ và bế sốc nàng lên. Nàng cũng không ngại ngần choàng tay qua cổ y ôm chặt lại.

Lăng Ca nói: “Ngai vị hoàng hậu để sau hần tính, nhưng ta cũng không thể phụ lòng của bốn vị trưởng lão. Tâm ý này ta xin nhận.”

Bốn vị trưởng lão và Mị Nhi thấy Lăng Ca đã ôm mỹ nhân trong tay nên biết điều cáo lui. Liễm Cơ Cơ cũng muốn đi nhưng bị y ngăn lại. Mỹ nhân chùng hững. Liễm Cơ Cơ phàn nàn: “Huynh, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, huynh giữ muội ở lại làm gì?” Chẳng lẽ lại bắt nàng phải nhìn cảnh hai người bọn họ thân mật với nhau? Thế thì cũng quá biến thái rồi.

Lăng Ca đặt mỹ nhân xuống nhuyển tháp, giọng cau có: “Bảo muội ở lại thì cứ ở lại, nhiều lời làm gì?” Khi Lăng Ca cúi thấp đầu gần kề mỹ nhân, Liễm Cơ Cơ đỏ mặt quay sang nơi khác. Thật sự bắt nàng chứng kiến cảnh này sao? Người ta còn chưa biết yêu là gì thì làm sao chịu nổi?

Một lát, Liễm Cơ Cơ nghe được tiếng giã giũa của mỹ nhân, tò mò quay đầu một mắt nhắm một mắt mở nhìn thử. Lăng Ca đang bóp chặt cổ nàng để ngăn nàng tạo ra âm thanh kêu cứu, mũi y hơi phồng lên hút lấy yêu khí từ trên người nàng truyền sang mình. Không bao lâu sau, mỹ nhân chỉ còn lại một nắm xương mè trong mớ vải vóc rộng thùng thình. Liễm Cơ Cơ trắng bệch cả mặt mày: “Huynh, làm thế này không được đâu. Bốn vị trưởng lão sẽ tức chết.”

“Ta là chủ nhân của họ, muốn làm gì còn phải được họ cho phép sao? Tại sao đến giờ ta mới nghĩ tới. Chỉ cần hút tinh khí của những kẻ có pháp lực, ta sẽ có luôn pháp lực của họ. Đây là cách nhanh nhất để trở nên mạnh hơn. Từ nay về sau, tìm những kẻ có pháp lực về cho ta. Đám người ở nhân giới vô dụng rồi.”

Lăng Ca trở lại phòng riêng, căn dặn Liễm Cơ Cơ dọn đi cái xác mèo kia. Y mở túi đeo, lấy bảy quả cầu bạc ra ném vào không trung tạo vòng xoáy dẫn vào mê trận. Mê trận này được dành riêng cho Tang Hoa, vậy nên y cố tình tạo ra một Triều Hải Cư giống hệt như ngoài đời thật. Điểm khác biệt duy nhất là Lăng Ca đã thay đổi những ngọn núi ngoằn ngoèo lạnh lẽo bao quanh Triều Hải Cư bằng những ruộng hoa bạt ngàn đủ màu sắc. Y cũng tạo ra chim muông bay lượn, muốn để Tang Hoa nghe được thật nhiều âm thanh trong trẻo duy mỹ.

Lăng Ca tìm khắp Triều Hải Cư không thấy Tang Hoa, thì ra hần đang ngồi ở một ngọn đồi hoa tĩnh tâm thiền định. Nghe được tiếng bước chân tới gần, Tang Hoa vẫn không có ý định quay đầu lại, bởi hần thừa

biết đó là ai. Lăng Ca ngồi xuống cạnh Tang Hoa, đưa tay vuốt một lọn tóc của hắn, trầm lạnh nói: “Sư tôn, đồ nhi đến rồi.”

Tang Hoa đã bị nhốt trong Tham Lang Trộn suốt một tháng. Một tháng nay, đây là lần đầu tiên Lăng Ca tìm đến. Y sợ Tang Hoa còn giận, vừa gặp y sẽ lẩn tránh, vậy nên đã kiên nhẫn chờ đợi một thời gian, đợi cho cơn giận của Tang Hoa nguôi ngoai phần nào mới dám đến. Đáng tiếc, Lăng Ca đã lầm, đừng nói một tháng, dù có mười tháng hay một trăm tháng thì Tang Hoa cũng không thể nào hết giận được. Khi nhìn thấy Lăng Ca khởi động Tham Lang Trộn, ý thức đề phòng trong hắn liền trở dậy. Nếu ngay lúc đó hắn ly khai Lăng Ca, gọi ra thanh Trữ Lang kiếm tùy thân thì đã không đến mức bị nhốt lại đây. Hắn chỉ vì tin tưởng y mà ra nông nổi này. Thậm chí ngay cả lúc đã rơi vào Tham Lang Trộn, hắn vẫn không tin nổi y thực sự làm vậy với hắn.

Tang Hoa nghiêng răng nghiêng lợi: “Nghịch đồ! Người đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng, sau này cũng đừng gọi ta là sư tôn nữa. Ta tự thẹn không xứng!”

“Xem ra người vẫn còn rất giận đồ nhi.”

“Bị giam cầm thế này người nghĩ ta không giận? Ta là thần chứ không phải Phật tử, ta không có lòng từ bi hỷ xả đến thế.”

Trước đây, Tang Hoa và Tử Khuê đã từng bị giam cầm trong Tham Lang Trộn này. Hắn vì cứu một đám người thần giới mà liều mình xông vào, còn Tử Khuê lại vì cứu hắn. Hắn chẳng thể nhớ được Yêu Đế mở trận năm ấy tên gì, nhưng mà chủ đích là muốn giết người, vậy nên khắp nơi trong mê trận đằng đằng sát khí, đi một đoạn liền gặp phải một yêu tinh cản đường. Chúng không quá mạnh nhưng cứ nối tiếp nhau như nấm sau cơn mưa, kẻ này chết thì kẻ khác mọc lên. Tang Hoa và Tử Khuê bị nhốt ba năm trong trận, đối diện với vô số yêu tinh quấy rối tháng này qua tháng nọ, năm này qua năm nọ, lúc thoát ra được bên ngoài thì thân xác cùng thể lực đã kiệt quệ trầm trọng.

Giờ nghĩ lại, ngày ấy bị nhốt lâu như thế vì là lần đầu tiên vào trận, không hề biết được điều gì. Nhưng suốt ba năm ở trong trận, hắn đã biết nguyên tắc hoạt động của nó. Trận này lấy sức mạnh từ Tham Lang Tinh, chia làm bảy cửa: Quyền, Danh, Tài, Phúc, Tình, Dục, Thọ, vốn là dựa trên bảy loại tham vọng cơ bản trong lòng người. Người có tham vọng đặc biệt đối với một loại nào đó sẽ chết tại chính cửa tham vọng đó, ngược lại người không có chút nào tham vọng sẽ bị dẫn đi luẩn quẩn, mãi không ra được. Đánh bại yêu tinh không phải là cách có thể ra được. Bởi vì những yêu tinh trong trận đều là ảo ảnh, không có hình hài xác thực, cũng có thể chỉ là một yêu tinh nhưng muôn hình vạn trạng. Dù sao, chuyện diệt sạch chúng là điều không khả quan. Tham Lang Tinh thuộc tính mộc, vậy nên nơi yếu nhất trong trận, cũng chính là lối ra, phải có thuộc tính kim tương khắc hoàn toàn.

Mặc dù nói Tham Lang Trộn hiện tại Lăng Ca tạo khác xa với cái hắn từng trải qua, bởi chung quy người đệ tử này dù đại nghịch bất đạo cũng không định tổn hại hắn, bất quá chỉ muốn giam cầm hắn, còn tổn rất nhiều tâm tư bày biện xung quanh tựa như tiên cảnh bồng lai, nhưng nguyên tắc của trận pháp đương nhiên là giống hệt. Hắn chỉ cần tìm ra nơi có kim thì sẽ thoát thân được. Vấn đề chỉ là thời gian.

“Sư tôn, tâm ý của ta lẽ nào người vẫn chưa hiểu? Ta cần yêu giới, nhưng ta cũng cần người. Ở trong mê trận này, người sẽ không phải phiền muộn về khoảng cách giữa chúng ta. Cái gì yêu giới, cái gì thần giới đều vô nghĩa cả. Chỉ có ta và người, chỉ có hai ta trong thế giới này, không ai có thể đến làm phiền. Miễn là ta còn sống, mê trận sẽ không mất đi. Thế không phải là tốt nhất với chúng ta sao?”

Tâm ý của y, hắn sao lại không hiểu? Nhìn cảnh vật y hao tổn tâm sức nghĩ ra vì hắn, hắn không cảm động thì chính là nói dối. Thế nhưng, tính cách hắn thích tự do tự tại, lại có vài phần ngông cuồng ngạo nghễ, không chấp nhận nổi chuyện bị giam cầm. Thêm vào, y bán đứng lòng tin của hắn vì ích kỷ riêng mình. Hắn vẫn hay nói có một lần thì sẽ có lần khác nữa. Hắn tức giận, thất vọng, tổn thương, suy ra là không muốn tha thứ.

“Người nghĩ cái trận này có thể nhốt ta được bao lâu? Cả đời sao? Nếu thế thì người cũng quá tự tin vào năng lực của mình rồi. Ta nói cho người biết, tính từ lúc ta bị bắt vào, không quá ba tháng, ta sẽ đường đường chính chính mà ra khỏi đây.”

“Người nhất định phải thế sao? Nhất định phải chống đối đồ nhi đến cùng?” Lăng Ca kéo mạnh lọn tóc

trong tay khiến da đầu Tang Hoa đau buốt. Giọng của y bắt đầu đục hơn, trong đó pha lẫn thái độ không phục, không cam tâm: “Đồ nhi không cảm thấy bản thân đã làm gì sai. Cho dù có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, đồ nhi vẫn sẽ nhốt người lại. Người cương quyết không theo đồ nhi về yêu giới. Đồ nhi lại không thể rời xa người. Đây là cách duy nhất đồ nhi có thể nghĩ ra. Nếu không dùng cách này, người bảo đồ nhi phải làm sao? Nếu người không cần đồ nhi thì ngay từ đầu không nên thu nhận đồ nhi. Người đối tốt với đồ nhi, hy sinh mọi thứ cho đồ nhi, khiến đồ nhi...” Lăng Ca dừng lại, hơi thở đứt quãng, dựa sát đầu vào lưng Tang Hoa. Y nhả tay khỏi tóc hấn rơi vào trầm mặc một lúc rồi nghen ngào: “Người khiến đồ nhi sa đọa ái tình, trầm luân khổ ải, khiến đồ nhi không còn là chính mình nữa nhưng giờ lại muốn vứt bỏ đồ nhi sao?”

Tang Hoa cắn môi, nội tâm run rẩy. Chắc chắn là Lăng Ca đang giả vờ để hấn động lòng tha thứ đây mà. Định chỉ bằng vài ba tác lười là muốn hấn xóa sạch cơn giận, lại trù trù mền mền ôm y vào lòng gọi đệ tử ngoan hay sao? Cũng quá là xem thường hấn rồi.

“Sư tôn! Đồ nhi không thể nào không có người.”

Tang Hoa hít sâu, tay siết chặt. Hấn vậy mà lại dao động rồi. Mỗi lần nghe tên tiểu tử này trầm thấp gọi sư tôn, hấn tự dừng nghĩ y có phạm phải lỗi lầm lớn chừng nào thì hấn cũng khoan hồng đại độ được. Có điều, hấn thuyết phục bản thân rằng đây chỉ nên là ý nghĩ mà thôi. Không thể và không nên thực hành.

“Về đi. Ta cần thanh tu.”

Tang Hoa không trách mắng y nữa, Lăng Ca tự hiểu trong lòng Tang Hoa đã hơi nguội lại rồi. Y nhích ra trước ngồi chống tay ngắm Tang Hoa:

“Đồ nhi sẽ ngồi yên ở đây không kinh động người.”

Tang Hoa liếc xéo hấn, rồi nhắm chặt hai hàng mi lại. Đúng là tên đệ tử càn quấy. Y ngắm hấn như vậy thì hấn tịnh tâm thế nào được?

15. Chương 15: Bẫy Tình

Hoa làm những việc theo ý y, nhưng khiến Tang Hoa bất động một hồi thì vẫn thừa khả năng.

Lăng Ca buông màn giường xuống, nằm đè lên người Tang Hoa. Y sờ vào tóc hấn, má hấn, lướt xuống vùng cổ, hơi thở mang theo chút hưng phấn nói: “Sư tôn, ta không kìm nén được nữa. Ta muốn chạm vào người.”

Lăng Ca mở rộng ngoại bào của Tang Hoa, chạm đến thất lưng. Y nuốt nước bọt và tỉ mỉ cởi nó ra, tiếp đó tiến chân cả nội bào bên trong chỉ trong tích tắc. Một thân thể mềm mại và e ấp, chưa từng trải qua chút phong tình nào hiện ra hoàn mỹ trong mắt mắt y. Đây không phải lần đầu tiên y nhìn thấy da thịt Tang Hoa, đúng ra đã thấy gần hết vào cái lần Tang Hoa tắm ở Tâm Nguyệt Trì. Chỉ là, nhìn gần như vậy, vẫn khó tránh cảm giác kích động như lần đầu tiên.

Lăng Ca hôn lên môi Tang Hoa. Một tay đẩy mạnh đầu Tang Hoa về phía y để nụ hôn dễ dàng tiến vào hơn, một tay vuốt ve đầu nhũ có màu hoa anh đào. Khi y rời khỏi nụ hôn này, vị ngọt trên đầu lưỡi đã thấm sâu đục vọng. Y cắn vào yết hầu Tang Hoa, cười khê. Đầu nhũ trong tay đang có dấu hiệu cương lên.

Lăng Ca mút quanh khung xương quai xanh gợi cảm, trượt lưỡi nâng đầu nhũ còn lại của Tang Hoa nhô lên hết mức có thể rồi dứt khoát ngậm vào miệng. Tang Hoa vẫn nhắm mắt nhưng rung mình một cái, bờ môi nhỏ hơi hé ra tạo thành tiếng thở dốc. Lăng Ca càng nút đầu nhũ càng thống khoái, đến khi nó sưng húp lên đỏ rực vẫn chưa chịu dừng lại. Chỉ là, y cũng không thể chỉ chơi đùa hoài một chỗ mà bỏ mặc những nơi khác đói khát. Tay y rà xuống tiết khố của Tang Hoa, mới sờ nhẹ mà Tang Hoa đã giật nảy người.

“Sư tôn, người thật nhạy cảm a. Đồ nhi chắc chắn là người đầu tiên rồi.”

Lăng Ca đưa tay vào tiết khố, cảm lấy thứ nhiệt huyết nam nhân còn đang mềm nhũn vô lực kia mà chà sát. Tang Hoa bắt đầu rên rỉ. Lồng ngực hơi ưỡn cao, vô tình dâng hiến đầu nhũ vào sâu hơn trong miệng

Lăng Ca. Lăng Ca cười bằng ánh mắt. Y không thể nói chuyện vì đang bận tiếp đãi nó, nhưng trong đầu thầm nghĩ: “Tư vị của sư tôn thật mê người, nếu đồ nhi không ăn thật có lỗi với bản thân và với cả sư tôn.”

Lăng Ca song phương tấn công. Bên trên vừa nghiêng vừa mút, bên dưới vừa bóp vừa xoa, chẳng bao lâu sau khiến Tang Hoa nhồm người tạo ra đường cong hoàn mỹ, bởi cái thứ mẫn cảm kia cần phải xuất ra. Lăng Ca nhìn vào bàn tay bị dịch thể trắng trắng ướt ướt bao phủ, lấy làm hài lòng, tạm thời buông tha cho cơ thể Tang Hoa.

Lăng Ca lau sạch dấu vết và nhật y phục mặc lại cho Tang Hoa. Sẽ rất thú vị nếu để Tang Hoa không phân biệt được đây là mơ hay thật. Vì nếu Tang Hoa biết là thật, y nhất định sẽ bị băm vằm ra.

Sáng hôm sau, Tang Hoa thức dậy, cảm thấy trong người kỳ lạ làm sao. Đầu nhũ có chút đau và dường như cả thân người đều có chỗ không đúng. Thế nhưng, hắn không thể nói rõ là không đúng ở đâu. Buổi tối, Lăng Ca lại đến. Sau vài lần như thế, y có chút mất kiểm chế, cởi hắn y phục khi thì để cho nhục bồng của họ cọ xát vào nhau, cùng nhau xuất ra, khi thì chen nhục bồng y vào giữa khe hở mông của Tang Hoa mà triển miên lên xuống đến lúc thỏa mãn.

Vài ngày sau, Lăng Ca ngồi phiến muện trong phòng nhìn bảy quả cầu bạc trên tay. Tang Hoa sẽ không bao giờ nói ngoa. Nếu Tang Hoa nói không quá ba tháng liền thoát ra khỏi Tham Lang Trận, thì chắc chắn là thế. Dù gì với khả năng của Tang Hoa, Lăng Ca không nghĩ bản thân có thể nhốt hắn quá lâu. Chỉ là, nhốt cũng nhốt rồi, chạm cũng chạm rồi, nếu không triệt để ăn vào một lần, để mai này Tang Hoa thoát ra được thì y khẳng định sẽ hối hận. Có điều, y không thích làm đến tận cùng với một người đang ngủ say. Lần đầu tiên của họ nhất định phải làm khi Tang Hoa còn ý thức, có vậy mới không để Tang Hoa chối đây đẩy về sau, phủ nhận tất cả.

Nhưng mà, muốn Tang Hoa tự nguyện để y ăn gần như không có chút khả năng nào. Tang Hoa mạnh hơn y, chỉ cần kiên quyết chống cự thì y cũng chẳng động được gì, ngược lại còn khiến mối quan hệ đang treo trên sợi chỉ mỏng của họ rơi vào căng thẳng hơn. Đúng lúc, Liễm Cơ Cơ và Mị Nhi mang con mồi vào cho y. Con mồi này đã được Mị Nhi cho uống thuốc câm để tránh hắn la lối lung tung. Lăng Ca hút cạn yêu khí trên người con mồi rồi nhàm chán nhìn hai người họ hỏi: “Nếu ta muốn lên giường với một người mà người này mạnh hơn ta thì ta phải làm sao?” Cũng không phải là tự bản thân y không nghĩ ra cách, chẳng qua y muốn thu thập tư liệu tham khảo một chút.

Liễm Cơ Cơ đỏ mặt: “Dạo này huynh quá đáng lắm. Có ai lại đi hỏi nữ nhân mấy chuyện tế nhị này?”

Mị Nhi lại hào hứng cười: “Chủ thượng, bỏ thuốc là được, không phải sao?”

Lăng Ca gạt Liễm Cơ Cơ qua một bên. Trước kia nàng còn học đòi người ta nuôi nam sủng mà giờ lại giả dạng thiếu nữ ngây thơ trước mặt y, thật làm y buồn nôn. Vẫn là Mị Nhi thành thật nhất, rất hợp làm người cố vấn.

“Không thể bỏ thuốc hắn.” Lăng Ca nói. Bỏ thuốc quả nhiên là cách hay, nhưng khi Tang Hoa tỉnh lại vẫn sẽ biết và đem y ra xử tội.

“Mị Nhi có thể chế ra loại không màu không vị, bảo đảm không ai nhận ra.”

Lăng Ca lắc đầu: “Hắn không ngốc, rồi cũng sẽ biết thôi.”

Bất chợt, đôi mắt Lăng Ca lóe lên vì tìm thấy một ý tưởng khác. Y không nói lời nào nữa mà đuổi nhanh Liễm Cơ Cơ và Mị Nhi đi. Khi ra bên ngoài, Liễm Cơ Cơ ghé mắt nhìn thêm một chút, thấy Lăng Ca đang diễn tập gì đó rất tập trung. Nàng thở dài thườn thượt, nghĩ: “Chắc lại vì Tịnh Đế. Một người ở thần giới, một người ở yêu giới, cứ dây dưa cùng nhau thì sẽ có kết cục tốt gì được?”

∞∞∞∞

Tang Hoa đang cho chim ăn thì thần thờ ra. Gần đây hắn đang nghiên cứu một thú vui tao nhã gọi là nuôi chim. Nhờ những con chim Lăng Ca tạo ra cứ bay lượn vờ vẩn xung quanh làm hắn nhức mắt, bèn quyết định đem chúng nhốt chung vào một chiếc lồng lớn cho tiện.

Những con chim trong lồng không biết Tang Hoa đang nghĩ gì. Chúng cứ nhảy nhót tràn đầy sức sống, miệng không ngừng hót líu ríu. Tang Hoa đặt gói thức ăn cho chim xuống, lại gần tấm kiếng đồng hạ thấp

vai áo, túm tóc kéo lên nhìn vào sau gáy. Rõ ràng có rất nhiều dấu đỏ li ti ở đây. Hắn không phải tưởng tượng, mà quả thực tên nghiệt đồ kia đã chạm vào hắn. Đúng là nghiệt đồ, hết lần này đến lần khác liên tiếp lừa gạt hắn. Hắn nên ra dáng nghiêm sư, một chưởng đánh chết y, còn không thì thiến y đi. Tang Hoa nghĩ xong liền hối hận. Hắn đường đường là đệ quân cao lãnh, tao nhã bất phàm, vậy mà lại có thể nghĩ đến việc cắt đi cái ấy của đệ tử, quả là mất mặt. Hắn điên thật rồi, là bị Lăng Ca ép cho điên. Từ sau cái lần nói chuyện kia, ban ngày thì không thấy mặt mũi đâu, vậy mà về đêm lại tìm đến tấn công hắn.

“Sư tôn!” Vừa nghĩ đến người nào thì người đó lập tức xuất hiện ngay cửa. Tang Hoa hờ hững quay lại, định bụng sẽ tiếp tục chiến tranh lạnh với Lăng Ca, không ngờ trông thấy Lăng Ca chật vật khom người bầu vào cửa, dáng vẻ như sắp đổ xuống.

“Người bị sao vậy?” Tất cả cảm xúc của Tang Hoa bị cuốn phăng đi cái vèo, chỉ một lòng quan tâm chạy đến đỡ Lăng Ca.

Lăng Ca nắm tay Tang Hoa, mặt đỏ gay, ho ho vài tiếng.

“Rốt cuộc là bị làm sao? Đau ở đâu sao?”

Y gục vào vai Lăng Ca, thở hổn hển: “Đồ nhi bị người ta phục xuân được rồi. Có một trưởng lão muốn đồ nhi lấy con gái ông ta, nên đã giở trò hèn hạ với đồ nhi.”

Tang Hoa giũ mí mắt, căng thẳng căng thẳng nghĩ. Bất chợt, hắn xô Lăng Ca ra. Do không lường trước hành động này, Lăng Ca đập lưng vào cửa, kêu lên một tiếng rõ đau. Tang Hoa có chút xót xa nhưng vẫn mặt lạnh nói: “Đáng đời người. Ta đã bảo người đừng về yêu giới mà người vẫn cứ cố chấp về. Xuân được là quá nhẹ cho người rồi, ta đã cầu là độc được cho người chết luôn, khỏi chướng mắt ta.”

Lăng Ca ôm lưng: “Sư tôn, đến giờ đồ nhi mới biết người thật độc ác.” Nói xong, y mềm yếu ngã người xuống. Tang Hoa sốt ruột đỡ y lên lần nữa, hỏi: “Lại bị sao rồi?”

“Đồ nhi nóng quá, khắp người như có dục hỏa thiêu thân.”

“Đồ ngọc nhà người, yêu giới chẳng lẽ không kiếm nổi một ai biết y thuật chữa cho người?”

“Cái này không chữa được.” Lăng Ca mang ánh mắt nóng hổi ngược lên nhìn Tang Hoa. “Đồ nhi chỉ cần phát tiết được thì dục hỏa sẽ tự khỏi.”

Tang Hoa toát mồ hôi. Hắn không ngờ đến nỗi không hiểu rõ ý tứ của câu nói này: “Không chữa được thì chạy đến chỗ ta làm gì? Về yêu giới của người tìm đại người nào đó đi. Con gái người ta tốn công nuôi lớn giờ lại tặng không cho người, người còn muốn gì nữa?”

Tên đồ đệ này của hắn đảm bảo là đang giở trò. Bình thường khôn ranh là thế, bày ra đủ thủ đoạn, làm sao lại dễ dàng để cho người ta phục thuốc được? Càng nghe càng thấy vô lý.

Lăng Ca nắm nắm cổ áo Tang Hoa, vẻ mặt vô tội nói: “Đồ nhi sẽ không làm chuyện này với người mà đồ nhi không thích. Còn người đồ nhi thích thì lại không cho đồ nhi làm, thôi thì để đồ nhi chịu hành hạ đến chết.”

Lăng Ca co giật trong lòng Tang Hoa. Tang Hoa ở cạnh y một lúc tự nhiên cũng thấy cả cơ thể nóng lên, dường như nó nhận ra được người vẫn hằng đêm tiếp xúc. Do đó, mỗi một sự va chạm dù rất nhỏ cũng khiến nó trở nên nhạy cảm hơn. Tang Hoa kéo tay Lăng Ca, lôi xồng xộc y ra trước biển, ném xuống. Hắn không thể dao động, dao động một cái sẽ chết ngay không còn lại gì nguyên vẹn.

“Ngâm vào đó cho đến khi người tỉnh táo lại. Đừng có mơ tưởng những chuyện không đúng đắn. Người...đúng là...nên bị độc chết.”

Tang Hoa vứt bỏ Lăng Ca ở biển, một mình quay về phòng đóng kín cửa. Hắn hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại nằm, nằm xong lại đứng, miệng lầm bầm: “Người đang làm rất đúng. Hoàn toàn chính xác. Cứ mặc kệ hắn, không thể dung dưỡng cho cái thói xảo trá của hắn được.”

Thế nhưng, một hồi lâu, Tang Hoa không thấy Lăng Ca trở vào, nhin không được lo lắng chạy ra biển xem. Lăng Ca đã bỏ được vào bờ, nhưng lại bất động hoàn toàn. Tang Hoa gọi lớn tên y, gọi vài lần mới thấy y mở mắt mấp máy môi: “Sư tôn! Ta nóng quá! Thực sự rất nóng!”

Tang Hoa chật vật công y từ ngoài biển về lại phòng, thăm trách mình ngu xuẩn. Lăng Ca vừa nằm xuống giường đã kéo tay Tang Hoa ngã cạnh bên, thều thào: “Sư tôn, cho ta đi! Ta không chịu đựng được nữa.”

Tang Hoa mím môi, im lặng. Lăng Ca trèo lên người hắn, những giọt nước biển từ tóc y nhỏ lên má hắn. Y vuốt má hắn lau lau, bờ môi khô khốc nói: “Sư tôn, cho ta.” Rồi tham lam ấn xuống môi Tang Hoa một nụ hôn cháy bỏng vị mặn. Tang Hoa nhắm chặt mắt lại. Thôi rồi! Hắn vậy mà cuối cùng cũng rơi vào bẫy. Hắn biết là bẫy đó nhưng hắn kháng cự không nổi. Muốn trách thì phải trách trái tim hắn đã đập quá mạnh vì người này.

16. Chương 16: Xuân Tiêu Nhất Khắc

Một nụ hôn đương nhiên không thể thỏa mãn Lăng Ca. Y nối tiếp vô vàn những nụ hôn khác trên cổ và vùng ngực của Tang Hoa. Tang Hoa lặng lẽ nghe âm thanh của vải vóc bị dịch chuyển và rơi vội xuống sàn, xấu hổ không muốn mở mắt ra nữa. Lăng Ca cười mím môi vào gáy hắn, đẩy lưỡi lên dần đến vành tai: “Sư tôn, mở mắt ra nhìn đồ nhi.” Chẳng cần có xuân dược nào cả. Tang Hoa ở trước mắt đã đủ để khiến y khuynh đảo.

“Sư tôn, người không phải đang ngại chứ?” Lăng ca vuốt ve đầu nhũ của Tang Hoa cười thành tiếng. Tang Hoa tự ái mở mắt ra: “Muốn làm thì làm nhanh đi.”

“Sư tôn, thế là đang quyến rũ đồ nhi đấy.” Lăng Ca nâng lưng Tang Hoa lên. Chưa đợi y chạm lưỡi vào, chỉ mới đùa giỡn một tí thì đầu nhũ Tang Hoa đã cương lên, quả không uống công y rèn giữa nó bấy lâu. Y kéo lưỡi day day nó sang bên này rồi bên kia, mót cắn đủ kiểu. Tang Hoa có cảm tưởng như đầu nhũ sắp đứt ra, lại sợ lên tiếng sẽ bị Lăng Ca cười nên im re chịu đựng. Hắn thật sự rất lo.

Tuy nhiên, nỗi lo này chưa xong thì nỗi lo khác ập tới. Lăng Ca nắm tay Tang Hoa đặt ngay thắt lưng, giọng gấp gáp: “Sư tôn, cởi giúp đồ nhi.” Lúc này, đôi mắt Lăng Ca đã chan hòa trong một màu đỏ rực của dục vọng.

Tang Hoa giựt tay lại. Cởi! Hắn phải chính tay cởi sao?

“Sao hả? Đồ nhi cởi giúp người được mà người không thể cởi cho đồ nhi?” Lăng Ca thu hẹp tầm mắt, có chút bức bối. “Nếu để đồ nhi tự cởi, lát nữa đồ nhi sẽ không thể dịu dàng với người.”

Tang Hoa cười khỏ. Đẩy đẩy, hắn biết rõ là giả bộ mà. Khi nãy còn mềm nhũn nài nỉ hắn làm chuyện này mà vừa lên giường là mặt mũi gì cũng trở hết rồi. Bất quá, hắn lơ leo lên lưng cạp rồi, không thể quay đầu.

Tang Hoa rút rề cởi thắt lưng Lăng Ca ra, kéo xuống một lớp, hai lớp, ba lớp, rồi thì nhìn sang hướng khác. Cơ thể Lăng Ca rắn chắc hơn hắn nghĩ. Đêm nay đời hắn tàn rồi.

Lăng Ca ném y phục vương vãi ra ngoài giường, chen tay vào giữa đùi Tang Hoa banh rộng hai chân. Tang Hoa đang tự hỏi Lăng Ca sắp làm gì, hơi nhướn người nhìn xuống thì bỗng ngượng chín cả người. Lăng Ca cư nhiên quăng bỏ tiết khô, đưa nhục bông của hắn vào miệng ngậm lấy. Hai mắt Lăng Ca như có tinh quang soi rọi, tà mị vô song, nửa như cười nửa như không nhìn về phía Tang Hoa. Tang Hoa đỏ mặt, nhưng không rời mắt được cảnh tượng này.

Lăng Ca đưa một ngón tay khai thông hậu huyệt của Tang Hoa, nơi duy nhất trên cơ thể Tang Hoa mà hắn chưa từng chạm vào. Tang Hoa chìm đắm mất phương hướng theo động tác càng lúc càng nhanh của Lăng Ca. Hắn tự bịt miệng lại, khi sắp phóng ra thì vô thức nắm lấy tóc Lăng Ca giật mạnh. Hắn muốn giật để nhắc nhở Lăng Ca nín ra, nhưng không nói nổi, bởi vì có cái gì đó nhờn nhờn chặn lại trong cổ họng, cuối cùng thành ra bắn đầy miệng Lăng Ca. Lăng Ca không quan tâm kéo Tang Hoa lại gần, âu yếm trao một nụ hôn chia sẻ dòng dịch thể này. Cùng lúc, y cho thêm ngón tay thứ hai khuấy động không ngừng hậu huyệt.

Tang Hoa rời nụ hôn, kinh hô kêu lên. Thứ hắn vừa nuốt là dịch thể của chính hắn, ước gì kiếm được hổ nào để chui xuống giả chết ngay bây giờ.

“Sư tôn, người ghê tởm sao?” Lăng Ca có vẻ bị tổn thương hỏi.

Tang Hoa lắc đầu. Hắn chỉ là kinh ngạc, rất kinh ngạc.

Lăng Ca lại hôn hắn, nụ hôn lần này mạnh bạo hơn, đè cả cơ thể hắn đổ rạp lại giường. Dư vị này, ngọt ngào này, và cả thống khoái này...hắn run run tiếp nhận. Hắn chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có lúc hoang đường với Lăng Ca theo cách này. Nhưng mà, vì hắn thích y, thích rất nhiều, vậy nên đắm chìm vào nhau thế này cũng là một loại hạnh phúc.

Lăng Ca nhét đến ngón tay thứ ba, Tang Hoa rên lên, siết tay vào chăn. Trí óc Tang Hoa mụ mẫm dần, trước mắt chỉ còn lại gương mặt tuấn mỹ của Lăng Ca, ngoài ra đều không thấy được gì. Có điều, dù không thấy, hắn vẫn cảm nhận được có một thứ gì đó vừa nóng vừa cứng đang chọc chọc vào đùi hắn. Hắn thất kinh. Chắc hẳn là thứ đó của Lăng Ca rồi.

“Sư tôn!” Lăng Ca gọi hắn một tiếng, nhưng lại không nói gì. Tang Hoa cảm thấy tiếng gọi này có bao nhiêu nặng nề, đang muốn đáp trả thì Lăng Ca đột ngột rút những ngón tay ra và từ từ đưa cổ nhiệt hỏa luôn kìm nén bấy lâu vào.

Tang Hoa thét lên: “Không được...không...đợi chút...”

Giọng Lăng Ca khàn đục, hiểu lầm hỏi: “Sư tôn hối hận sao? Đồ nhi sẽ không cho người cơ hội để hối hận đâu.” Y hung hãn tiến vào, nhất quyết phải chạm được đến đỉnh, nhất quyết phải biến sư tôn trở thành người của y.

“Không phải...chỉ là...chậm chút.” Tang Hoa khó nhọc nói. Đã đến nước này, hắn mà hối hận nữa thì làm được gì? Nếu muốn hối, cũng phải hối ngay từ lúc chấp nhận nằm dưới thân Lăng Ca. Chỉ là, nỗi đau này đã vượt trên sức tưởng tượng của hắn.

Lăng Ca hơi tiết chế lại, từng chút từng chút đi tới, từng phân từng phân nong cơ thịt bên trong hậu huyết nói rộng ra. Cuối cùng, sau bao nhiêu cố gắng, cũng đã vào được trọn vẹn. Y ôm eo Tang Hoa, cảm nhận hơi ấm và cả sự mát lạnh của cơ thịt đang bao bọc lấy nhục bồng của mình: “Sư tôn, đồ nhi động được chưa?”

“Ấn!” Tang Hoa giơ hai tay ra ôm cổ Lăng Ca lại. Lăng Ca cắn vào tai hắn, nửa thân dưới bắt đầu ra sức vận động. Tang Hoa dần dần cảm nhận ngoài đầu đón ra còn có sự mê đắm, khoái lạc khó nói nên lời. Mồ hôi cả hai nhễ nhại hòa vào nhau. Mỗi lần Lăng Ca đi vào, Tang Hoa hụt mất cả nhịp thở, hai mắt mờ mịt hơi sương, lục phủ ngũ tạng thất điên bát đảo. Mỗi lần y đi ra, cơ thể hắn thiếu thốn lạ thường, nhón nháo không yên. Suy cho cùng là ra hay vào đều hồn phi phách tán.

Lăng Ca phát ra một âm thanh thấp nén lại khoái lạc dâng trào tột cùng, cường liệt bắn ra trong cơ thể Tang Hoa. Y hướng môi mắt Tang Hoa hôn hôn nồng nhiệt, mà Tang Hoa cũng vừa xuất xong, toàn thân rã rời, để mặc y thích làm gì thì làm.

“Sư tôn, người siết ta hảo chặt!”

Tang Hoa kinh tâm động phách. Tên hỗn đản này đã xuất rồi mà vẫn chưa chịu rút ra sao? Lăng Ca đọc được ánh mắt thẳng thốt của Tang Hoa, cười hào sảng ghé vào tai hắn, dưới thân lại tiếp tục loạn động.

“Sư tôn, khi người ở trên giường thì dễ đoán hơn bình thường. Xuân dục trong người đồ nhi vẫn chưa giải hết đâu.”

Tang Hoa bấu móng tay vào lưng Lăng Ca, mắng qua kẻ rằng: “Tên quý đốn nhà người!”

“Đồ nhi chỉ đốn một mình người.”

Tang Hoa cứng họng. Hắn có nói gì thì tên tiểu tử này cũng bắt bẻ được, quả là trò giỏi hơn thầy, không thể không hãnh diện đến mức muốn đập đầu chết.

Sau mấy lần đạt cao trào, Lăng Ca nằm phủ phục lên người Tang Hoa thở mệt mỏi. Tang Hoa đẩy đẩy đầu y ra, rốt cuộc ai mới là người mệt hơn ai đây? Lăng Ca bướng bỉnh không chịu dịch đi. Tang Hoa cũng hết cách, chẳng còn sức đâu mà ngồi dậy đánh y.

“Sư tôn, người vì ta từ bỏ thần giới được không?” Lăng Ca ôn nhu hỏi. Nếu Tang Hoa đã cương chiều y quá mức, chiều luôn cả tính ngông cuồng của y, vậy tại sao không thể chiều thêm một lần nữa?

“Được!” Tang Hoa đáp nghiêm chỉnh. “Nhưng người cũng phải vì ta từ bỏ yêu giới. Người có biết vì sao người muốn gì ta đều đáp ứng, không phản kháng lại người không? Bởi vì ta thích người. Không phải kiểu thích giữa sư đồ, mà là thích đến mức quỷ mê tâm khiêu, không còn là chính mình. Có điều, nếu người cố chấp ôm lấy ngại vị Yêu Đế, thì dù ta có thích người hơn nữa, cũng vô dụng cả thôi.”

Lăng Ca tìm đến bàn tay Tang Hoa, lồng mười ngón tay của họ vào nhau. Tang Hoa thừa nhận thích y, y vui đến mức tâm can gì cũng nở đầy hoa xuân. Thế nhưng, điều mà Tang Hoa yêu cầu lại quá khó với y: “Cha ta vì ta mà chết, ông lại chỉ có mỗi mình ta là con trai. Ta không thể cô phụ di nguyện của ông. Sư tôn, người không thể cho ta một con đường chọn lựa khác sao?”

“Người có thể tiếp tục làm Yêu Đế, nhưng phải cùng thần giới lập ra hiệp định hòa bình, đời đời tách biệt sinh sống, nước sông không phạm vào nước giếng.”

“Sư tôn, ta không thể.”

Tang Hoa thở dài trong lòng. Hắn biết y không thể, nếu như có thể gì quan hệ giữa họ đâu cần rồi rầm đến vậy.

“Một con đường khác nữa, không được sao?”

“Đánh thắng ta, ta cái gì cũng nghe theo người.”

“Sư tôn, người thừa biết ta không bao giờ thắng nổi người. Ta càng không muốn đánh nhau với người.”

“Lăng Ca, người muốn báo thù thay cho cha người, vậy còn những người thần giới thì sao? Họ cũng có người thân bị mất đi trong trận đại chiến năm xưa, cũng nuôi hy vọng tìm kiếm yêu giới báo thù. Nhưng sự trả thù này vốn dĩ chẳng thể khiến người chết sống lại, chỉ hại chết thêm nhiều người đang sống khác, khiến họ trở thành kẻ mất đi người thân. Ta từng nói người làm đệ tử của ta không cần hy sinh vì chúng sinh thiên hạ, nhưng mà người cũng không thể lấy bọn họ ra làm trò vui, giết chóc tùy tiện. Người có nhót ta bao lâu thì lập trường của ta đều không thay đổi. Nếu người không làm được một trong ba yêu cầu ta đưa ra, vậy thì chuyện giữa chúng ta không cần phải nói nữa.”

Từ hôm đó, Lăng Ca tạm thời không vào Tham Lang Trận gặp Tang Hoa nữa. Tang Hoa nói đúng, họ có bàn đi bàn lại bao nhiêu lần thì vẫn vướng mắc vấn đề đó. Ngay cả khi mối quan hệ của họ đang trở nên tốt đẹp, chỉ cần vấn đề đó được nhắc ra thì nó lại rơi vào ngõ cụt ngay.

“Huynh!” Liễm Cơ Cơ gọi đến lần thứ ba thì Lăng Ca mới phản ứng. Nàng che quạt nhắc nhở y con mồi đã mang tới, bảo y mau động thủ. Lăng Ca nhìn dáng vẻ khúm núm muốn cầu xin tha mạng nhưng lại không thể nói được của người trước mặt, bất giác thở dài.

“Thả hắn ra đi.” Liễm Cơ Cơ vô cùng ngạc nhiên. Nàng sai Mị Nhi lôi con mồi đi trước rồi hỏi: “Không phải huynh nói hút tinh khí của những kẻ có pháp lực sẽ giúp ích rất nhiều cho huynh sao? Sao giờ huynh lại thả hắn đi?”

“Lúc ta còn nhỏ, ta từng cho rằng giết một người cũng là giết, giết một vạn người cũng là giết, vậy nên vốn không có sự khác biệt giữa một hay một vạn trong chuyện giết chóc. Bản chất của yêu giới chúng ta chính là giết chóc. Chúng ta giết chóc đám thần giới và nhân giới, thậm chí giết cả người cùng tộc chỉ để trở nên mạnh hơn. Không có kẻ nào ở yêu giới là chưa từng nhuộm tay vào máu. Thế mà, sư tôn lại nói với ta rằng ngài ấy không cần ta cứu người, nhưng cũng không cho phép giết người. Nếu ta không tuyên chiến với thần giới nữa thì mới được ở cạnh ngài ấy. Muội nói ta phải làm sao đây? Lòng ta rất hỗn loạn.”

“Huynh, muội có thể nói thật lòng mình không?” Liễm Cơ Cơ ngồi xuống nhuỷn tháp, nhưng vẫn tỉnh tề cách y một đoạn.

“Chúng ta cùng lớn lên bên nhau, có lời gì thì muội cứ nói đi.”

“Thần giới và yêu giới căm thù lẫn nhau đã từ rất lâu rồi, cũng không phải trải qua một, hai trận chiến là kết thúc được. Huynh may mắn được Tịnh Đế nhận làm đệ tử, vậy nên mới hồi phục nhanh chóng, nhưng tộc dân của chúng ta người chết kẻ bị thương, dù đã qua hơn 400 năm thì số hồi phục cũng không bằng một

nửa số mất đi. Thần giới cũng chẳng tốt đẹp gì hơn chúng ta. Chiến Thần Đông Duệ nghe nói đến tận nay vẫn chưa tỉnh. Với tình hình này, nếu lại muốn cùng nhau đánh sống đánh chết một trận thống khoái thì chỉ ít cũng phải thêm 400 năm nữa. Không biết đến khi đó yêu giới của chúng ta có thể lật đổ thần giới thống trị tam giới không, nhưng chắc chắn lại phải gánh chịu thiệt hại và tốn thời gian hồi phục tiếp. Giờ huynh là Yêu Đế, huynh không phải nên nghĩ cho tương lai của yêu giới trước, thay vì lo diệt tận thần giới hay sao?”

Lăng Ca vươn tay ra xoa đầu Liễm Cơ Cơ: “Muội đúng là lớn rồi, giờ còn biết khuyên nhủ ta. Nghĩ lại lúc trước, muội vẫn chỉ là một cô bé thích chạy theo phía sau ta để giết ngọc bội.”

“Muội giờ còn là người đứng đầu của Vô Ảnh Sứ chuyên bảo vệ huynh đấy, sao có thể là đứa trẻ si ngốc năm đó được?”

“Cũng phải. Muội nên gả đi rồi. Nữ tử lớn lên để trong nhà không tốt.”

“Muội cũng đâu phải để trong nhà huynh. Muội có nhà riêng mà.”

Liễm Cơ Cơ chu môi hứ y rồi gấp quạt lại bỏ đi.

17. Chương 17: Phá Trận

Tại đại sảnh Minh Bất Minh, Lăng Ca triệu tập bốn vị trưởng lão của yêu giới cùng thương nghị. Y ngồi ở chiếc ghế chủ tọa, nhìn sơ từng người trong số họ rồi nói: “Hôm nay gọi tất cả mọi người tề tựu ở đây là vì ta có chuyện quan trọng liên quan đến tương lai yêu giới cần bàn bạc. Sau đại chiến thần yêu của hơn 400 năm trước, yêu giới chúng ta phần thì tử trận, phần thì thương tật, ngay đến bản thân ta cũng mất một thời gian rất dài mới trở lại bình thường. Ta chỉ muốn hỏi một câu, cuộc chiến với thần giới chúng ta còn tiếp tục đánh hay không?”

Trưởng lão Chân Diệc bật dậy khỏi ghế ngồi, tức giận nói: “Đương nhiên phải đánh, cho dù yêu giới chỉ còn lại một người thì cũng phải đánh. Chúng ta phải trả thù cho Yêu Đế tiền nhiệm và những tộc dân đã ngã xuống.”

Trưởng lão Phi Yển gõ vào cây gậy gỗ vài cái, thận trọng và điềm đạm nói: “Không thể đánh! Chúng ta đã cạn kiệt thực lực, thần giới cũng vậy. Nếu giờ miễn cưỡng khai chiến, chính là cả hai phe ôm nhau chết chung, đẩy tộc dân của chúng ta vào cái mộ được đào sẵn. Năm xưa sáu vị trưởng lão cùng ra đi, chỉ có bốn trở về, mà thân già ta còn bị liệt một chân. Bài học đau thương đã có sẵn vẫn chưa đủ để nghiền ngẫm sao?”

Trưởng lão Chân Diệc phản đối ngay: “Mất một chân như ông đã là gì? Chúng ta dù mất mạng cũng phải chứng tỏ cho thần giới biết bản lĩnh của chúng ta. Giờ mà nói không đánh chẳng khác nào thừa nhận năm đó chúng ta thua trước thần giới.”

Trưởng lão Cô Hàn Tử cũng thêm vào: “Chân Diệc nói không sai! Thần giới luôn ỷ vào cái danh thống trị tam giới chèn ép yêu giới của chúng ta. Họ sống trên chín tầng trời một mình một cõi, còn chúng ta lại phải tranh giành mặt đất với nhân giới, sĩ nhục này làm sao nuốt xuống được? Nếu chúng ta còn không kháng cự thì mai này đến một tác đất chúng ta cũng không có.”

Trưởng lão Thương Hành lắc đầu: “Lời này cũng quá vô lý rồi. Người của thần giới sinh ra trước chúng ta, họ chiếm giữ vị trí ấy là lẽ thường mà thôi. Tuy nói ai chẳng muốn yêu giới của chúng ta có ngày nở mày nở mặt, nhưng đem thân đi chết thì không có gì đáng nở mày nở mặt. Trận chiến năm ấy thương vong vô số, lẽ nào chưa đủ chứng minh thần yêu hai giới thực lực ngang bằng, vốn không ai ở thế thượng phong hơn ai cả. Nhiều đấy là đủ rồi. Tộc dân yêu giới của chúng ta vẫn cần phải sống. Muốn đồng quy vu tận cùng người thần giới thì mới cảm thấy hay ho hơn họ sao?”

Bốn vị trưởng lão lúc đầu chỉ tranh luận, sau thì gay gắt đến nỗi muốn lao vào nhau đánh đấm. Lăng Ca đau đầu cho tất cả họ lui xuống. Y vốn định thăm dò ý kiến của họ một chút, chẳng ngờ phe đánh và phe

không đánh có số người bằng nhau, cuối cùng vẫn dồn y vào thế khó. Họ nói quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay y.

Lăng Ca về phòng nằm gác tay lên trán suy ngẫm, nhưng lại chẳng suy ngẫm được gì. Y nhớ Tang Hoa. Đã hơn mười ngày hai người không gặp nhau. Không biết Tang Hoa có nhớ y không? Y không nhịn nổi lấy bảy quả cầu bạc ra, mở lối vào mê trận.

Lăng Ca đi tìm khắp Triều Hải Cư và ruộng hoa xung quanh nhưng không thấy Tang Hoa đâu. Khi hướng mắt ra biển, y bắt gặp một đóa sen xanh đang trôi dạt, thanh thoi tự tại nương gió mà đi. Lăng Ca mỉm cười, trong lúc đầu óc y rối ren sắp nổ tung thì sư tôn của y lại nhàn dật vô lo, đúng là làm người khác ghen tị.

Lăng Ca biến trở lại hình dáng giao long bay ra biển. Y uốn lượn thành vòng trên đóa sen xanh, có lúc chạm vào sóng nước, đánh bật nước lên thấm ướt cánh hoa. Tang Hoa bị Lăng Ca phá rối rất mất hứng, trôi qua chỗ khác tránh né nhưng Lăng Ca lại đuổi theo. Lăng Ca ngả đầu hôn lên đóa hoa, đóa hoa vội khép cánh lại. Y nghịch ngợm ngậm lấy cành hoa vượt biển, xuyên qua tường vách Triều Hải Cư vào thẳng phòng của Tang Hoa.

Lăng Ca đặt đóa sen xanh lên giường, nằm cuộn mình ngắm nhìn nó. Tang Hoa biến trở lại hình dạng con người, muốn đá mấy phát vào bụng giao long nhưng chỉ chờ có thế, Lăng Ca liền dè Tang Hoa ra giường. Hình dáng con người dần dần thay thế hình dáng giao long. Lăng Ca ghì hai tay Tang Hoa dính chặt vào chân, cười nhỏ: “Sư tôn, người ở trong hình dạng kia thật đáng yêu.”

Tang Hoa vươn đầu cắn lên má Lăng Ca đến chảy máu: “Đáng yêu! Từ đó dùng cho người hình dung về sư tôn của người sao? Mau thả ta ra.”

Lăng Ca cúi thấp xuống, để trán liền trán, mũi liền mũi: “Đêm nay, để đồ nhi ở lại được không?”

“Cả cái trận này là của người, còn đến lượt ta quản? Đạo này người rất lộng hành mà.”

Lăng Ca gật gật: “Đều nhờ sư tôn hết mực yêu chiều, vậy nên gan của đồ nhi mới ngày càng to.”

Lăng Ca nhấp môi nhẹ lên môi Tang Hoa, vài lần trêu ghẹo rồi khởi động một nụ hôn sâu. Màn giường theo tay y từ từ được hạ xuống.

Sau một đêm triền miên ân ái, Tang Hoa ngồi dậy kéo màn giường lên. Lăng Ca ôm chầm eo hắn từ phía sau, kéo hắn ngã nghiêng lại giường.

“Lại nữa?” Tang Hoa nhú mày.

“Sư tôn xem ra vẫn còn sức, đồ nhi sao lại dám dùng hết sức trước người được?” Lăng Ca sờ sờ vào đùi Tang Hoa, Tang Hoa tách tay y ra muốn chặn lại. Lăng Ca bị khóa chặt tay nhưng liền không khách sáo đâm thẳng nhục bồng vào hậu huyệt Tang Hoa, dù gì nó cũng đã ngóc đầu dậy, không cần y phải cầm tận tay chỉ đường dẫn lối. Tang Hoa rên lên, không còn nhớ được họ đã làm tổng cộng bao nhiêu lần, thế mà tên to gan này vẫn còn tham lam chưa thấy đủ.

Lăng Ca nâng đùi Tang Hoa lên vai, mút vài cái đầy âu yếm. Cơ thể của họ đều đang bùng phát cực điểm ham muốn dành cho đối phương. Lăng Ca hung hăng vượt qua những dòng dịch thể còn lảng động bên trong hậu huyệt, quyết tâm đem hậu huyệt xuyên thấu hoàn toàn. Dịch thể không chịu nổi áp lực chảy tràn lan thành dòng ra ngoài giường. Tang Hoa nấc nghẹn từng tiếng, gân tay gân chân co rút lại.

Tang Hoa thấp phần kiệt quệ, bầu chặt bấp tay Lăng Ca, khó nhọc nói: “Sau lần này...nếu người không buông...ta tiễn người.”

“Sư tôn, đồ nhi sắp ra rồi, nhưng mà nhờ người đe dọa, nó ra không nổi nữa. Tính sao đây?” Lăng Ca cầm bàn tay Tang Hoa đang bầu y đưa vào lưỡi liềm. Tang Hoa thẹn quá hóa giận, không thềm nói nữa.

Trưa hôm sau, Tang Hoa thức dậy thì Lăng Ca đã đi khỏi trận. Hắn bấm tay tính ngày rồi dựa đầu vào giường, sắc mặt u ám: “Khi còn vui vẻ thì nên vui vẻ, để mai này chấm dứt sẽ gợn gàng hơn, không còn gì tiếc nuối.”

∞∞∞∞

Lăng Ca quyết định tạm thời gác lại chuyện giữa thần giới với yêu giới, chỉ thân thân mật mật cùng Tang Hoa trải qua những tháng ngày hạnh phúc lứa đôi. Thế nhưng, đang lúc tâm trạng y ở trên đỉnh cao tốt đẹp thì có một đám tộc dân lại dám rủ nhau tạo phản. Theo luật của yêu giới, kẻ dám tạo phản phải bị đẩy xuống vực sâu Hỏa Hình dưới Minh Bất Minh, ném trải nỗi đau bị chông nhọn đâm xuyên người và lửa đỏ thiêu thân. Lăng Ca nghĩ họ trước sau cũng phải chết, chi bằng nên chết theo cách hữu ích cho y.

Liễm Cơ Cơ trói đám người tạo phản đã bị thuốc cầm lại thành một hàng dài, cầm sợi dây đầu hàng kéo đến trước mặt Lăng Ca.

“Cũng khá nhiều đấy.” Lăng Ca ngó một lượt rồi đánh giá.

“Tổng cộng 54 người, trong đó có 27 người bị giết tại chỗ, 5 người sợ tội tự tử, muối đã đem xác họ quăng xuống Hỏa Hình, ở đây còn 22 người.”

Lăng Ca bóp cổ người đầu tiên hút cạn tinh khí rồi đi dần đến những người còn lại. Đang đến giữa hàng thì bảy quả cầu bạc trong túi đeo bên người y chợt run lên dữ dội. Y ngưng lại, mở túi ném bảy quả cầu bạc vào không trung. Một hình ảnh hiện ra trên lối vào trận pháp. Tang Hoa đang tập trung pháp lực đánh vào mặt biển Tịnh Thương Hải. Sóng nước ào ào dâng cao tạo thành bảy cái cột trong suốt, tượng trưng cho bảy cánh cửa của Tham Lang Trận, mà giữa bảy cái cột đó có một cột thứ tám màu vàng.

“Chính là người!” Tang Hoa biến thành hào quang xanh bay vào trong cột đó, chớp mắt mất hút.

Lăng Ca siết tay thành nắm đấm. Giờ phút này y có miễn cưỡng vào trong cũng không thay đổi được gì. Tang Hoa vừa quay lại với thế giới thực thì bảy quả cầu liền rớt xuống đất, từng quả chạy nối đuôi nhau tạo thành thứ âm thanh chói chói ngăn cách giữa Tang Hoa và Lăng Ca. Tang Hoa nhìn cảnh tượng ngổn ngang xương trắng và y phục không chủ trước mắt, chẳng cần ai giảng giải thì hẳn cũng hiểu Lăng Ca đang làm gì.

“Dẫn bọn họ ra ngoài.” Lăng Ca lạnh lùng ra lệnh. Liễm Cơ Cơ không tiện thu xếp luôn mấy bộ xương nên chỉ đành kéo đám người còn sống tạm lui trước.

“Tại sao? Không phải chúng ta đang tiến triển rất tốt đẹp sao? Người tại sao nhất thiết phải ra ngoài, phải khiến ta nổi điên lên thì mới chịu?” Lăng Ca không bước lại gần hần. Ánh mắt y long lên sòng sọc, hung hãn quát vào mặt hần. Đây là lần đầu tiên y nổi giận với hần, mà cũng có thể là lần cuối cùng. Ai biết được? Chỉ sợ sau hôm nay, giữa họ chẳng còn lại gì, dù là cơn giận dữ này.

“Thời hạn ba tháng đã đến.” Tang Hoa lạnh nhạt trả lời.

“Người phải tính kỹ như vậy với ta? Lẽ nào không muốn ở bên ta thêm chút nào sao?” Ánh mắt Lăng Ca vừa phảng phất bi thương, vừa dấy lên vài tia hy vọng mong manh.

“Nếu như ta tính kỹ, vậy thì một tháng trước lúc tìm được lối ra mê trận, ta đã bỏ đi rồi. Lăng Ca, ba tháng này là ta đang đợi người, đợi người cho ta một câu trả lời, nhưng mà người thật sự khiến ta nản lòng. Người lại giết người nữa. Dù là một yêu quái tầm thường cũng mất cả trăm năm mới tu luyện được hình hài con người. Người hút sạch tinh khí của họ để tu luyện lẽ nào không thấy tàn nhẫn?”

“Sư tôn.” Lăng Ca bật cười điên loạn rồi khinh bỉ nói: “Ta là yêu, từ nhỏ đã tu luyện như vậy, chính là hút tinh khí của kẻ khác để được mạnh lên. Ta không như thần tiên các người ăn cây cỏ hoa lá có linh khí là nhất bộ thăng thiên. Người rõ ràng biết ta là yêu, tại sao không chấp nhận bản chất thật của ta mà cứ cố sửa đổi cho ta phải giống với thần giới của người. Khi ta không làm được thì người rời bỏ ta mà đi. Rất cuộc ai mới là người tàn nhẫn nhất trong hai ta?”

“Ta chỉ yêu cầu người không lạm sát người vô tội nữa, khó đến vậy sao?” Tang Hoa thất vọng nhìn sâu vào mắt y hỏi.

Lăng Ca nghiêng răng, giật khóe môi nói: “Khó, rất khó, bởi vì ta là yêu, hơn hết còn là Yêu Đế. Đám người đó phản ta, nếu ta để họ sống thì chính là chừa lại hậu họa sau này. Ta thà giết lầm chứ không thể bỏ sót.”

“Ta hiểu rồi. Là do ta sai. Ta nghĩ rằng có thể thay đổi người. Tất cả là lỗi của ta.” Tang Hoa biến ra thanh Trữ Lang kiếm, cắt một nhát ngay tay áo tả xuống. “Lần này là thật. Quan hệ sư đồ của chúng ta đoạn tuyệt tại đây.”

“Sư tôn!” Lăng Ca kinh hãi, tiến tới mấy bước nhưng Tang Hoa chĩa thẳng mũi kiếm ngăn y lại: “Đứng yên đó cho ta. Đừng đi theo ta. Ta không dám nhận hai tiếng sư tôn của người nữa.”

Lăng Ca nuốt nước bọt, yết hầu rung lên. Y tiến thêm bước nữa, lại bước nữa, ngay khi lồng ngực chỉ còn cách mũi kiếm Tang Hoa chừng một đốt tay thì dừng lại: “Ta cũng từng nói rồi. Nếu sư tôn muốn từ bỏ ta, thì hãy nhận lại một mạng của ta coi như đền đáp người.”

“Đừng tưởng ta thích người thì sẽ không dám giết người.” Bàn tay cầm kiếm của Tang Hoa hơi dao động.

Lăng Ca nhấc chân lên. Chỉ cần y bước thêm một bước, mũi kiếm liền sẽ chạm vào lồng ngực. Trữ Lang là thần khí trời sinh khắc chế yêu giới. Trước kia, nó từng cùng hắc tung hoành tam giới, đối diện với bao phen nguy hiểm cận kề sinh tử. Chỉ là, sau khi hắc thoái ẩn, Trữ Lang chịu thiệt cũng thoái ẩn theo, từ đó không mấy khi hắc mới gọi ra.

Tang Hoa hạ thấp mũi kiếm xuống. Hắc vậy mà lại vì ái tình đánh mất lý trí, quả thật không dám giết tên đồ đệ khi sư diệt tổ này.

“Được được, người vẫn là có cách khiến ta không từ bỏ người được.” Tang Hoa cười gằn xuống. “Ta rút lại những lời đã nói ra, không cắt đứt quan hệ sư đồ với người nữa. Trò sai là lỗi của thầy. Đứng, đều là lỗi của ta.” Tang Hoa bất ngờ quay ngược mũi kiếm tự đâm vào chính mình. Lăng Ca sững sốt kêu lên, khẩn trương đỡ lấy hắc, vừa sợ hãi vừa đau nhói hỏi: “Tại sao? Tại sao phải đối với ta như thế?”

“Ta muốn để cho người biết...cảm giác mất đi người người yêu là thế nào. Trong số những người người từng giết, họ có thể đang yêu một ai đó, cũng có thể là người yêu của một ai đó.”

Khi Tang Hoa mất hắc ý thức, Trữ Lang không thể duy trì được hình dạng nên biến mất. Máu bắn vọt ra khỏi người hắc, thấm dẫm cả ngoại bào trắng tinh. Lăng Ca hoảng loạn ôm hắc vào lòng, gào thét: “Người đâu? Người đâu mau đến đây cho ta!”

18. Chương 18: Thụ Hình

Mị Nhi chỉ có thể giúp Tang Hoa tạm thời cầm máu, không thể chữa lành vết thương cho hắc. Nàng nói hắc là người của thần giới, chỉ có thần giới mới cứu được. Thế nhưng, Lăng Ca không thể bay tới Cửu Trùng Thiên. Một con giao long như y thậm chí không vượt qua nổi tầng mây đầu tiên, thì nói gì đến việc tiến nhập thần giới tìm người cứu Tang Hoa? Chưa bao giờ trong cuộc đời Lăng Ca cảm thấy y bất lực như vậy, chỉ biết ngồi ôm lấy Tang Hoa, nước mắt chảy xuống mà không làm được gì khác.

“Sư tôn, đồ nhi nhận thua. Người tỉnh dậy đi, cái gì ta cũng nghe theo người. Người không muốn ta giết người, ta tuyệt sẽ không giết nữa. Người nghe thấy không sư tôn? Ta cầu xin người tỉnh dậy đi.”

“Sư tôn, người không tỉnh dậy thì đồ nhi phải thế nào? Người thật sự từ bỏ đồ nhi sao? Không có người, đồ nhi trở lại một mình giữa tam giới này, làm sao để bước tiếp được đây?”

“Sư tôn, đồ nhi sẽ không bao giờ lấy cái chết ra hù dọa người nữa. Chúng ta cũng đừng nói tới cái chết được không? Người hãy thật mạnh mẽ tỉnh dậy nhìn đồ nhi đi. Đồ nhi đến giờ mới nhận ra, ta có thể mất tất cả nhưng không thể mất người. Ta không lạm sát chúng sinh nữa. Ta lấy cả mạng mình ra thề với người. Sư tôn, cầu xin người, ghét ta cũng được, đánh ta cũng được, nhưng hãy tỉnh dậy đi.”

Lăng Ca cứ ôm Tang Hoa lảo đảo như một kẻ điên suốt ba ngày. Bình thường, y tự cho là thông minh, cách gì cũng nghĩ ra, nhưng hiện tại, cách gì cũng không nghĩ ra. Đầu óc trống rỗng, một mảng tối mịt. Đến ngày thứ tư, Tang Hoa hơi rục rịch tay, lúc vừa mở mắt câu đầu tiên hắc nói với Lăng Ca là: “Người ồn quá!”

Lăng Ca dùng hết sức lực siết hắc lại, vui mừng nhưng nước mắt vẫn chưa ngừng lại: “Sư tôn, người tỉnh rồi! Người có biết ta sợ hãi thế nào không? Ta đã nghĩ nếu như người vĩnh viễn không tỉnh thì ta phải làm sao? Ta chắc là sẽ đi theo người mất.”

Tang Hoa cũng muốn ôm y, nhưng thực sự hắn không còn chút sức nào. Cái tên này vậy mà đã khóc vì hắn. Có được những giọt nước mắt quý giá của Yêu Đế, hắn đột nhiên thấy rất đặc ý: “Người ồn đến mức ta muốn ngủ thêm chút nữa cũng không được, hết khóc rồi lại lải nhải bên tai ta.”

Lăng Ca lau đi nước mắt, có chút dờ dẫm: “Bởi vì ta tưởng người...tưởng người sẽ không bao giờ tỉnh lại. Hoặc là nói, người không muốn tỉnh lại nữa, cũng không muốn nhìn thấy ta.”

Tang Hoa vô lực khều khều vào tay áo Lăng Ca rồi nắm một góc nhỏ. Khi đâm Trữ Lang kiếm vào người, hắn thật sự muốn tìm chết cho tên đệ tử này sáng mắt ra. Thế nhưng, sau cùng vẫn không đành lòng chết. Y nói đúng. Tam giới rộng lớn, một mình y làm sao trải qua? Hắn cũng không muốn để một mình y trải qua.

“Ta nghe được đấy. Người đã hứa sẽ không lạm sát nữa. Nếu người hứa rồi mà không làm được, ta liền không tỉnh lại nữa.”

“Lời đã hứa với sư tôn, đồ nhi dù chết cũng sẽ làm được.”

“Vậy đưa ta về Tịnh Thương Hải.”

Lăng Ca im lặng vài giây hệt hẫng. Tang Hoa vẫn là chán ghét y, chán ghét yêu giới này. Có điều, Tang Hoa tỉnh lại được đã là rất may mắn. Y không nên đòi hỏi thêm điều gì nữa.

“Được, ta đích thân đưa người về. Nếu người không muốn gặp ta, đợi sau khi xác định người thật sự ổn rồi, ta liền rời đi.”

“Lại đoán mò rồi. Ta bảo người rời khỏi ta khi nào? Ta sinh ra từ Tịnh Thương Hải. Bây giờ bị thương quá nặng, không thể tự hồi phục thì cũng chỉ có nước của Tịnh Thương Hải mới giúp ta làm lành vết thương.”

Lăng Ca ngăn người: “Đồ nhi thật là ngốc, tại sao lại không nghĩ ra chuyện này? Được, đồ nhi lập tức đưa người đi.”

“Ta mệt rồi, phải hiện lại chân thân rồi.”

Tang Hoa vừa dứt lời, liền biến thành một đóa sen xanh. Lăng Ca cũng trở lại chân thân, ngậm cành hoa bay vọt ra khỏi phòng đi đến Tịnh Thương Hải.

Tang Hoa dưỡng thương ở Triều Hải Cư độ mười hôm, mỗi ngày đều được Lăng Ca ngâm trong nước của Tịnh Thương Hải thì có thể hiện ra hình dạng con người, vết thương cũng theo đó liền mặt trở thành một cái sẹo nhỏ. Lăng Ca ôm Tang Hoa nằm trên giường, sờ vào vết sẹo không vui hỏi: “Sư tôn, nó không biến mất luôn được sao?”

“Ngâm mình thêm vài lần nữa là biến mất.”

Lăng Ca tự giác bật dậy: “Vậy để đồ nhi đi chuẩn bị.”

Lát sau, Lăng Ca trở vào kéo tay Tang Hoa đi tắm. Tang Hoa biếng nhác giơ hai tay ngang thân để Lăng Ca giúp hắn cởi y phục. Dù gì, cơ thể hắn có chỗ nào mà Lăng Ca chưa thấy qua, Lăng Ca lại muốn làm nên hắn cũng không cấm đoán.

Lăng Ca đem Tang Hoa nhét vào thùng nước, ngồi ở bên ngoài dùng lược chải tóc cho hắn.

“Sư tôn, chúng ta hiện tại là quan hệ gì?”

Tang Hoa cảm thấy bàn tay đang chải của Lăng Ca càng lúc càng chậm. Y có tâm sự.

“Sư đồ!” Tang Hoa nhàn nhạt nói.

“Đồ nhi hiểu rồi.” Lăng Ca gượng gạo đáp lại.

“Mà cũng không hẳn là sư đồ.” Tang Hoa ngẫm ngẫm. Trước thì đúng là vậy, hắn chăm sóc Lăng Ca, cũng chiều Lăng Ca. Nhưng giờ ngược lại, là Lăng Ca chăm sóc hắn, cũng chiều hắn.

“Vậy chính xác là gì?”

“Chúng ta thích nhau, vậy chính là người yêu đi.”

Lăng Ca cong khoe môi lên, ngừng chải ôm từ sau vai hấn ra trước, ôn nhu gọi: “Tang Hoa!”

Tang Hoa chớp mắt. Thì ra tên của hấn phát ra từ miệng Lăng Ca lại khiến hấn có cảm giác tê rần cả sống lưng. Hấn đặt tay lên khuỷu tay đang ôm lấy mình, cười âm áp.

“Vẫn còn một chuyện khiến ta suy nghĩ. Kể cả khi ta không đi gây chiến với thần giới, thần giới cũng chưa chắc tha cho yêu giới của ta. Ta cũng cần phải bảo vệ tộc dân của mình.”

“Chuyện đó ta sẽ giải quyết thay ngươi. Ngươi chỉ cần giữ lời hứa với ta là được.”

“Vậy thì Tang Hoa...” Lăng Ca cạ lưỡi liếm quanh vành tai hấn, đường mật nói: “Người sẽ ở cạnh ta cả đời, phải không?”

“Miễn là ngươi không có mối nối cũ yêu thích kẻ khác, vậy chính là cả đời bên nhau.”

“Ta cầu còn không được, quyết sẽ không hai lòng, nếu không thiên tru địa diệt.”

Tang Hoa cốc vào đầu y: “Ai cần ngươi thề? Chỉ giải hoa ngôn.”

Vài ngày sau, khi chăn ấm nệm êm, triền miên bên nhau xong, Tang Hoa hôn lên tóc Lăng Ca nói: “Lăng Ca, ngươi trở về yêu giới một thời gian được không? Ta có chuyện cần đến Cửu Trùng Thiên xử lý, xử lý xong sẽ không cần gặp họ nữa, về sau yên yên ổn ổn ở cạnh ngươi.”

“Chuyện đó có khó khăn không?”

“Không.”

“Vậy có nguy hiểm không?”

“Một chút. Nhưng ta là ai chứ? Ta sẽ trở về bình an mà.”

Lăng Ca tâm trạng ngổn ngang. Y biết, chuyến này Tang Hoa không thể không đi. Nhưng mà, y không theo cùng được.

“Đi nhanh về nhanh. Ta ở yêu giới đợi người.”

“Ân!”

“Người một năm không đến, ta sẽ đợi người một năm. Mười năm không đến, ta sẽ đợi người mười năm. Nhưng nếu một trăm năm không đến, ta sẽ phá sập cả Cửu Trùng Thiên.”

Tang Hoa cười ha hả gạt đầu: “Được, ta sợ ngươi nhất.”

∞∞∞∞

Thiên Đế đang bàn bạc chuyện đại sự với các vị thần tử, nghe tin Tang Hoa đến liền cho bọn họ lui ra để tiếp đón riêng hấn. Không chỉ Thiên Đế mà ngay đến đám thần tử cũng kinh ngạc không hiểu vì sao Tang Hoa đến, trước là vì đệ tử bệnh nặng, giờ không biết lại là gì? Dù sao, hấn đã lâu không ở trên Cửu Trùng Thiên, Tang Hoa thừa hiểu sẽ không mấy được hoan nghênh ở nơi này. Đại chiến thần yêu năm đó hấn không tham gia, Đông Duệ cũng không chịu cứu, sau vì đệ tử mới phá lệ đến, vậy nên có hơn một nửa chúng thần đã sớm xem hấn là kẻ bội nghĩa với thần giới. Nếu thế, hấn cũng không muốn mặt dày ở lâu, vừa đến liền nói:

“Ta lâu rồi không ở Cửu Trùng Thiên, sớm quên hết đường đi nước bước nơi đây. Ta muốn đến Tẩy Tội Đài, phiền Thiên Đế dẫn ta đi xem.”

“Chẳng hay để quân muốn đến đó để làm gì? Nơi đó băng tuyết bao phủ, giá rét cực độ, lại là nơi dùng để hành hình người có tội, tử khí ô uế, sợ làm bẩn mắt để quân.”

“Đến đó rồi ngươi sẽ biết. Mời dẫn đường!”

Thiên Đế gạt đầu, thật ra chính bản thân ông cũng chẳng mấy khi tới cái nơi ghê rợn đó, nhưng Tang Hoa đã lên tiếng thì ông chỉ đành đáp ứng.

Khi Thiên Đế và Tang Hoa rời khỏi Thiên Điện, đúng lúc Ti Mệnh vừa trở về từ nhân giới, muốn đến bái kiến Thiên Đế. Cho dù ngày thường là bạn thân, bất phân tôn ti phóng khoáng gọi tên nhau, nhưng ở trước mặt Thiên Đế, Ti Mệnh vẫn tuân thủ lễ tiết chào hỏi Tang Hoa. Tang Hoa miễn cho hắn khấu lạy.

“Không biết Thiên Đế và đế quân muốn đi đâu?” Ti Mệnh rất rõ tính Tang Hoa, nếu không có việc quan trọng thì dù có đánh chết hắn, hắn cũng không vác thân lên Cửu Trùng Thiên, đại yểm thọ lễ gì đó của thần giới càng không cần nhắc tới.

“Ta muốn đến Tẩy Tội Đài. Đừng đi theo ta.” Lời này Tang Hoa dường như nói riêng cho một mình Ti Mệnh nghe. Hắn đi chịu tội với thần giới, không muốn để người bạn già lâu năm chứng kiến.

Ti Mệnh siết tay vào quyển sổ mệnh cách. Đây là con đường mà sớm muộn Tang Hoa cũng phải trải qua. Y chỉ có thể thành toàn cho hắn.

“Vây tiểu thần không dám làm phiền nữa.”

Ti Mệnh đứng lại, nhìn theo bóng dáng Tang Hoa chìm dần sau những tầng cung điện. Nhớ lại thời điểm mọi chuyện bắt đầu, chớp mắt mà lại sắp đến hồi kết thúc.

Tại Tẩy Tội Đài, gió rét lồng lộng nổi lên, thổi tung tuyết phủ trắng xóa trên mặt đất. Tang Hoa cảm thấy màu tuyết rất đẹp, do đó hắn luôn mặc trường bào trắng, nhưng ngay lúc này lại cho rằng trường bào hòa một thể với tuyết, tang thương ảm đạm làm sao.

“Thiên Đế, người ngồi ở ngai vị chí tôn tam giới đã lâu, cảm thấy có dễ làm không?”

“Đế quân, ngài lại đùa ta, ngai vị này sao lại dễ làm? Có rất nhiều lúc thân bất do kỷ, ta phải làm trái lại những gì bản thân mong muốn để bảo vệ tam giới này, bảo vệ chúng sinh thiên hạ. Đế quân, ngài trước kia chắc cũng từng có lúc như ta.”

“Phải, ta và Tử Khư đều đã từng bước qua con đường mà người đang đi. Khi ấy vì sự bình yên của tam giới, bọn ta hy sinh tính mạng cũng không hối tiếc, bao lần vào sống ra chết đều cảm thấy là chuyện bình thường. Có điều, bọn ta không muốn sống theo cách đó nữa. Bởi vì bọn ta đều tìm được người khiến bọn ta cảm thấy quan trọng hơn tất cả, do đó bọn ta phải sống để bảo vệ người đó, chứ không phải là chết vì thiên hạ. Người có lẽ không hiểu được điều ta nói. Tấm lòng của người quá lớn, có thể bao trùm cả thiên hạ. Nhưng cháu gái của người chắc là hiểu được ta. Bởi vì ta và nàng ấy đều yêu người của yêu giới.”

“Đế quân, lời này không thể nói đùa.” Thiên Đế sa sầm nét mặt. “Hình Nhi chính vì yêu người của yêu giới nên phải gánh chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi, đến giờ vẫn nằm liệt giường chưa tỉnh. Ta đã cho con bé lựa chọn giữa việc từ bỏ tình yêu đó và chịu phạt, nhưng con bé vẫn cố chấp chịu phạt. Thần cốt bị đánh nát, sau này dù tỉnh lại cũng không thể thăng thiên làm thần, cả đời yếu ớt giống như một phạm nhân.”

“Làm phạm nhân có gì lại không tốt? Ít nhất họ được tự do chọn lựa người họ yêu, không phải sao? Thiên Đế, ta cho người mặt mũi. Bốn mươi chín đạo thiên lôi này không cần người phạt ta vẫn gánh. Bù lại, người đáp ứng ta một điều kiện, từ nay cùng yêu giới vạch rõ giới hạn, không tổn hại nhau, thế nào?”

Thiên Đế kinh hoảng hỏi lại: “Đế quân, lời này là ngài đang nói thật sao?”

“Ta sẽ không lấy những chuyện thế này ra để đùa. Người ta yêu chính là Yêu Đế Lăng Ca. Y đã hứa với ta sẽ không tuyên chiến cùng thần giới nữa. Nếu người đáp ứng ta, chuyện này đương nhiên hai bên cùng có lợi. Ta không nghĩ thần giới còn đủ thực lực để mở ra một trận chiến khác. Đông Duệ đến nay vẫn chưa tỉnh, không phải sao? Nhưng nếu người không đáp ứng ta, cũng được, ta không ép người. Đợi sau khi ta nhận lấy bốn mươi chín đạo thiên lôi, xem thử có trở thành phạm nhân như cháu gái người không rồi tính tiếp.”

Tang Hoa dứt lời thì tiến gần hơn đến Tẩy Tội Đài. Thiên Đế lớn tiếng gọi lại: “Đế quân, chuyện này không đùa được đâu. Ngài ngàn vạn lần hãy nghĩ lại.”

19. Chương 19: Bên Nhau

Tang Hoa vẫn kiên trì bước lên đài. Đài cao một trượng, bốn phía treo đầy xích sắt và có kết giới bao bọc. Tang Hoa vừa tiến vào kết giới, bốn vị lôi công với bốn khuôn mặt mang màu sắc khác nhau Hắc, Bạch, Lam, Xích vỗ cánh hiện ra trên cao. Trong tay mỗi vị đều cầm một cây búa và một chiếc đinh nhọn.

“Tang Hoa để quân, sao ngài lại ở nơi này?” Bạch Diện lôi công sững sốt hỏi.

“Ta đến để thụ hình. Ta và người của yêu giới tương luyện, theo thần luật phải nhận bốn mươi chín đạo thiên lôi.” Tang Hoa rất thản nhiên đáp.

Xích Diện lôi công nói: “Nhưng không có Thiên Đế ban lệnh, cũng không có người áp giải, chúng thần không dám đắc tội Tang Hoa để quân. Xin Tang Hoa để quân mang chiếu chỉ đến.”

“Các người nên chờ cho ta chút mặt mũi. Thiên Đế chẳng phải đang đứng ở đằng kia sao?” Tang Hoa chỉ tay ra ngoài kết giới. “Hắn không ngăn cản tức là thừa nhận những lời ta nói. Cứ hành hình đi.”

Tang Hoa quỳ xuống giữa đài, hai tay nắm chặt lại.

“Cái này...” Lam Diện lôi công do dự.

Hắc Diện lôi công vẫn là quyết đoán hơn cả, nói với những lôi công còn lại: “Nếu Tang Hoa để quân đã quyết ý, chúng ta hành hình thôi.” Rồi hướng Tang Hoa nói: “Để quân, xin thứ cho chúng thần đắc tội.”

Hắc Diện đập búa vào đinh, tạo ra đạo thiên lôi đầu tiên giáng xuống người Tang Hoa. Vai áo hắn nứt ra, điện quang ăn xuyên qua da thịt, khiến thần lực cường đại của hắn phản phệ lại chính hắn, nhứt nhối đến tận gân cốt. Các vị lôi công khác cũng cầm búa lên, những đạo thiên lôi luân phiên giáng xuống hắn từ bốn phía, chỉ thấy một mảng tuyết trắng trắng mang theo máu tươi bắn vọt lên, điện quang chói lóa xen lẫn, không nhìn ra nét mặt Tang Hoa rốt cuộc là có bao nhiêu thống khổ.

Ti Mệnh đứng từ rất xa nhìn về Tẩy Tội Đài. Y nhớ trước kia từng hỏi Tang Hoa: “Dù trời có sập thì người vẫn sẽ chống lên được, phải không?” Tang Hoa đã trả lời: “Chắc là vậy.” Nay chứng kiến mới cảm phục khí phách để quân nói được là làm được của hắn. Bầu trời này hắn đang chống vì người hắn yêu.

Khi đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, Tang Hoa ngã ra mặt sàn. Y phục trắng toát của hắn đã hoàn toàn bị huyết sắc bao phủ.

Hắc Diện lôi công bị ai gọi: “Để quân, hành hình đã xong.”

Tang Hoa bấu tay vào nền tuyết mà lúc này cũng đã bị máu hắn nhuộm bẩn. Hắn từng chút từng chút vất vả gượng dậy và đứng lên. Hắn cười lạnh, trên khóe miệng nhỏ ra chút máu: “Nhanh hơn ta tưởng.” Rồi bước ngả bước nghiêng đi xuống đài.

Ti Mệnh không màng luật lệ gì nữa, vọt chạy qua mặt Thiên Đế tiến lên Tẩy Tội Đài đỡ lấy Tang Hoa. Tang Hoa nhú mày nhìn y: “Đã bảo người đừng đến.”

“Hiếm khi mới có dịp thấy người thăm thể này, ta không đến thì rất uổng phí.”

Tang Hoa gật đầu: “Cũng phải.” Hắn hoàn toàn dựa vào người Ti Mệnh mà đi. Nếu không có Ti Mệnh, chắc chắn hắn đã chệt vật ngã xuống lần nữa. Bốn mươi chín đạo thiên lôi quả không phải chỉ là thứ lập ra để trang trí cho thần giới, thực sự đánh đến nỗi kinh tâm động phách, thiếu chút nữa là phá hủy căn cốt thần thánh của hắn.

Khi đến gần Thiên Đế, Tang Hoa dừng lại. Thiên Đế không biết phải nói gì, chỉ thương xót gọi: “Để quân.”

Tang Hoa nói: “Ta muốn triệt để ly khai thần giới, vĩnh viễn sau này trong thần giới sẽ không còn người gọi là Tịnh Đế nữa. Người cũng thấy rõ, tuy ta may mắn giữ lại thần cốt, nhưng cơ thể và pháp lực từ nay trở đi không còn được như xưa nữa. Ta sẽ đến yêu giới ở cạnh người ta mà thích. Ta đã từng vì thần giới cống hiến hơn nửa cuộc đời, nhưng chưa từng vì hắn làm được điều gì cả. Thần giới yêu giới thái bình là tốt nhất. Nếu không được vậy, ta chỉ đành có lỗi với thần giới bảo vệ cho hắn.”

“Để quân, ngài như vậy là đang uy hiếp ta?”

“Ta không uy hiếp người. Ta đang nói cho người biết quyết định của ta.”

“Sẽ có ngày ngài hối hận về quyết định hôm nay. Khi đó dù có muốn cũng không thể quay lại Cửu Trùng Thiên được nữa. Ngài đang làm một chuyện vừa điên rồ vừa sai lầm. Để quân, ngài phải thức tỉnh trước khi quá muộn.”

“Người có cảm thấy ta sai không?” Tang Hoa quay sang hỏi Ti Mệnh.

“Sai, vì người yêu một người mà yêu tới mức thảm hại thế này đây. Thế nhưng, ta sẽ luôn ủng hộ người cho dù người sai.”

Tang Hoa cười: “Phải, nhưng dù sai thì ta cũng không hối hận. Thiên Đế, vĩnh biệt người tại đây.”

“Đáng không?” Thiên Đế hỏi hần câu cuối. Ông thật sự không hiểu được.

“Đáng!” Tang Hoa khẳng định không do dự.

Tang Hoa bảo Ti Mệnh đưa hần về Triều Hải Cự, vốn định tịnh dưỡng tới khi thương tích khá hơn mới đến yêu giới gặp Lăng Ca, không ngờ Lăng Ca vẫn chưa rời khỏi Triều Hải Cự. Khi thấy Ti Mệnh đỡ hần một thân đầy máu quay về, Lăng Ca chấn động hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ti Mệnh định nói nhưng Tang Hoa ngăn y. Nếu có nói, cũng phải để chính hần nói: “Thần giới có quy luật từ xưa rằng nếu người của thần giới và yêu giới hoặc nhân giới tương luyện, tức là phạm vào đại tội, phải chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi giáng xuống. Nhưng mà, mấy lão lôi công này càng lớn tuổi càng yếu sức. Người xem, chỉ là chút vết thương phủ bụi ngoài da, không đáng ngại.”

Lăng Ca nhìn Tang Hoa, chính đôi mắt của y cũng bị màu máu trên y phục hần nhuộm đỏ, vậy mà vẫn không đáng ngại sao?

“Nhận phạt rồi, từ nay không cần về đó nữa, đúng không?”

“Ân.”

Tang Hoa kiệt sức dựa đầu vào vai Lăng Ca. Ti Mệnh lặng lẽ rút lui. Có Lăng Ca lo cho Tang Hoa, y đoán sẽ không sao nữa. Huống hồ, y đâu thể vô sỉ xen vào làm kỳ đà cản mũi họ.

Khi nghe tiếng cửa khép lại, Tang Hoa hỏi: “Ti Mệnh đi rồi?”

“Có lẽ ngài ấy không muốn làm phiền chúng ta.”

“Ân! Nếu không có hần, ta không biết làm sao có thể quay về nổi. Lần sau đánh cờ ta sẽ nhường hần.”

Lăng Ca vuốt vuốt mấy ngón tay Tang Hoa, cười khê: “Sư tôn, người đừng nghĩ đồ nhi không biết chuyện mất mặt của người. Người đánh cờ chưa bao giờ thắng nổi Ti Mệnh Tinh Quân.”

Tang Hoa cũng cười: “Phải, đều là do ta cố tình nhường hần mà.”

Thật lâu sau, Tang Hoa cũng không nói thêm gì nữa. Lăng Ca tưởng hần đã ngủ quên, nhưng hần bất ngờ gọi tên y: “Lăng Ca!”

“Hử?”

“Ta hỏi người, ta yêu người là đúng hay sai? Nếu người nói đúng, cho dù đảo lộn cả trời đất này, ta tuyệt đối cũng không buông tay người ra.”

Lăng Ca lồng những ngón tay vào bàn tay Tang Hoa, vừa quả quyết vừa mang theo vài phần nhu tình nói: “Sư tôn, người hãy tiếp tục yêu đồ nhi, cả đời cả kiếp yêu đồ nhi. Người khác nói gì cũng sai, nhưng đồ nhi không bao giờ sai. Người chỉ cần tin một mình đồ nhi là đủ.”

“Được, sẽ chỉ tin một mình người! Ta mệt rồi.” Tang Hoa cứ vậy mà thiếp đi. Lăng Ca cũng an tâm nhắm mắt lại. Tang Hoa trở về là tốt rồi.

∞∞∞∞

Năm mươi năm sau, thần giới và yêu giới đi đến thỏa thuận không tuyên chiến với nhau nữa, nhằm bảo toàn cho sự bình yên chung của tam giới, cũng là bảo vệ cho tộc dân của nhau. Tuy nhiên, mối quan hệ căng thẳng như nước với lửa giữa họ thì chẳng bao giờ ngừng lại.

Tại Triều Hải Cư, Tang Hoa đang thanh thoi cho chim ăn thì Lăng Ca bước đến, dáng vẻ vô cùng bức bối. Từ sau khi họ chung sống với nhau, sáu tháng đầu của năm Tang Hoa sẽ theo Lăng Ca về yêu giới để y xử lý công vụ, sáu tháng còn lại thì Lăng Ca sẽ theo hần về Triều Hải Cư hưởng thụ cuộc sống nhàn dật.

Tang Hoa hơi ngạc nhiên, vài chục năm rồi mới có dịp thấy lại Lăng Ca nhăn nhó mặt mày, bởi mọi khi y đều hớn hỏ chọc ghẹo hần, còn không thì lại bày trò giả vờ đáng thương. Tên đệ tử này của hần có rất nhiều mưu mẹo.

“Sao vậy? Bắc Hải Long Vương chọc giận người?”

“Ông ta không có khả năng đó.”

“Vậy đám con cháu của ông ta?”

“Càng không.”

“Thế là ai?” Tang Hoa hiếu kỳ, bởi ở Tịnh Thương Hải này quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy kẻ đó thôi.

Lăng Ca nghiêng răng, hận rằng năm xưa không giết được người này: “Đông Duệ.”

“À...nhưng sao Đông Duệ chọc giận người được? Hần vừa tỉnh lại chắc phải ở Cửu Trùng Thiên dưỡng thương mà?”

“Hần đến rồi, trước cửa Triều Hải Cư, xin được gặp mặt sư tôn.”

“Không gặp.”

“Đồ nhi đã từ chối nhưng hần bảo không gặp được sư tôn sẽ chờ mãi không đi. Cứ để hần chờ tới chết đi.” Lăng Ca cởi áo choàng khoác vào người Tang Hoa, ôm hần lại và hôn vào tai hần: “Sư tôn, sức khỏe của người giờ rất yếu, sao lại ra ngoài mà không mặc thêm áo?”

“Ta chỉ yếu hơn lúc xưa, không đến nỗi suy nhược như người nói. Còn nữa, ta dù yếu mấy thì vẫn mạnh hơn người đấy. Đừng có thừa cơ sở soạn này nọ nếu không muốn bị đánh.”

“Đồ nhi chỉ là đang nạp lại năng lượng sau khi phải trông thấy mặt tên Đông Duệ đáng ghét. Hần còn bảo đồ nhi có thêm dấu hỏa ấn giữa trán trông thật nữ tính. Đồ nhi muốn giết hần. Giết một lần vẫn chưa đủ, giết rồi lại giết, giết đến khi mỗi tay mới thôi, sau đó đem chiên xào nấu nướng thịt hần các kiểu.”

“Đúng thật là trẻ con.” Tang Hoa lắc đầu. Vì hần không cho Lăng Ca giết người nên bây giờ Lăng Ca chuyển sang nguyên rửa, chẳng có tương lai chút nào cả.

“Sư tôn, lúc tặng chiếc nhẫn của người cho đồ nhi, người nói nó vẫn còn một công dụng khác ngoài việc che giấu yêu khí, đó là gì?”

“À, năm ấy ta muốn người có ngày trở thành chân long thật sự, rồi thăng thiên làm thần. Chiếc nhẫn ấy vừa khéo có thể giúp người đỡ được một búa từ lôi công, dễ dàng vượt qua kiếp nạn 500 năm của giao long và mọc sừng. Giờ thì xem ra không cần nữa.”

“Nếu vậy, trước kia khi gánh chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi, sao sư tôn không thu hồi nó lại để bảo hộ người?”

“Đường đường chính chính nhận phạt thì mới có thể đường đường chính chính ở cạnh người. Nếu ta nhận được bảo hộ mạnh khỏe rời khỏi Cửu Trùng Thiên, chỉ sợ ta không thể cắt đứt với thân giới và chúng ta cũng không có kết cục ngày hôm nay.”

“Đồ nhi đã hiểu.”

Tang Hoa suy nghĩ rồi nói thêm: “Đông Duệ đến chắc vì muốn cảm tạ ta giúp hần thu thập hồn phách. Hần là người cố chấp nhưng không phải ngang ngược vô lý. Người thay ta đi nói với hần rằng hần dám vượt đường xa đến đây, ta coi như đã nhận thành ý của hần rồi. Ta giờ không còn là người của Cửu Trùng

Thiên, cũng không muốn dính dáng tới người của Cửu Trùng Thiên. Nếu hấn thật lòng cảm tạ ta thì đừng làm khó ta.”

“Được!” Lăng Ca ra ngoài truyền đạt những lời Tang Hoa nói, xong lại trở vào, sắc mặt còn âm u hơn. Tang Hoa hỏi: “Đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Vậy người lại sao nữa?”

“Trước khi đi tên khốn đó nói ta không xứng với sư tôn. Sư tôn, người phá lệ một lần thôi, cho ta giết hấn được không?”

Tang Hoa cười cười: “Người nói thử xem.”

Bỗng nhiên, có một chiếc lông khổng tước từ xa bay đến. Tang Hoa giơ bàn tay ra đón, đó là phù truyền tin từ Tử Khư. Hấn mời Tang Hoa và Lăng Ca đến dự hôn lễ của Tổ Cần.

“Đồ nhi còn tưởng Tổ Cần muội muội lúc bị bắt về đã gả đi rồi chứ?”

“Nghe nói tính cách không hợp, Tổ Cần không chịu gả, mà đối phương cũng không đồng ý lấy. Sau đó dây dưa thế nào ta không rõ, đến giờ mới chịu về chung một nhà.”

“Vậy sư tôn có đi không?” Lăng Ca không thực sự thích Tử Khư. Tử Khư biết quá nhiều về Tang Hoa, thậm chí còn biết cả những điều y không biết. Giữa họ có một sợi dây vô hình liên kết, không ai có thể chen vào hoặc chặt đứt. Nó khiến y thấy khó chịu, tuy nhiên chỉ là khó chịu chứ không còn ghen tuông như trước. Với những hy sinh Tang Hoa chịu đựng vì y, đã đủ để y tin rằng tâm can Tang Hoa hướng về y mãi liệt thế nào.

“Nể mặt Tử Khư, chúng ta đi một chuyến. Ti Mệnh nói với ta Thiên Đế từng đến gặp Tử Khư và bàn về quyết định của ta, muốn hấn đi khuyên can ta. Tử Khư bảo ý ta thế nào thì ý hấn thế nấy, không có gì để khuyên. Rõ ràng hấn đang ủng hộ chúng ta. Ân tình này chúng ta nhận rồi thì phải hoàn trả.”

“Nếu vậy tháng sau còn có một hôn sự nữa mà chúng ta phải đi. Là của Cơ nhi.”

Tang Hoa gật đầu. Điều này cũng đúng thôi. Nếu không có Liễm Cơ Cơ gánh vác phần nào trọng trách ở yêu giới, Lăng Ca cũng không thể có sáu tháng mỗi năm an nhàn cùng hấn xem hoa ngắm trăng ở Triều Hải Cư.

“Chúng ta nợ nhiều người thật.”

“Sư tôn!” Lăng Ca gọi một tiếng, ngập ngừng dừng lại. Sau đó y nhoẻn miệng cười, lại gọi lần nữa. “Sư tôn!”

“Có việc gì mau nói?”

“Khi nào thì đến hôn sự của chúng ta?”

Tang Hoa chớp mắt, mặt phơn phớt ánh hồng nói: “Tùy người sắp đặt đi.”

Lăng Ca nắm tay Tang Hoa, kéo hấn lại gần. Bên cạnh lồng chim đang vui say hót vang, họ trao cho nhau một nụ hôn ngọt lịm hơn cả đường mật.

Lúc này, trời trong mây xanh, mọi thứ đều thật đẹp.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-ton-do-nhi-khong-bao-gio-sai>